

ஷெச்ம்

புரட்டாதி-கார்த்திகை 2002

விலை 40/=

விடுதலைப்புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

இன்குலாப்

இரா.திருமாவளவன்

புகழேந்தி தங்கராஜ்

ப்.ரொட்ஸ்கி மருது

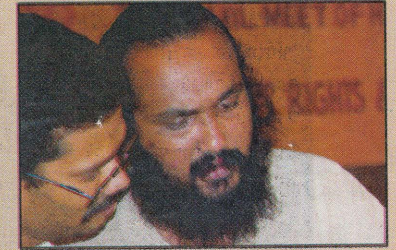
பா. செய்யிரகாசம்

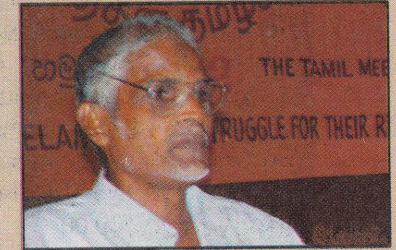
விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக் கழகத்தின்

கா. சிவத்தம்பி

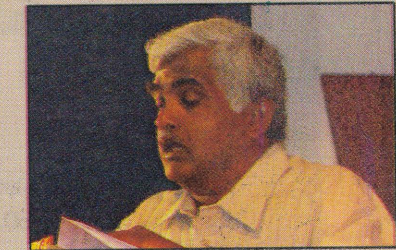
மஞ்சள் வெடிவர்த்தன

எஸ்.எல்.எம்.கனிபா

அம்மன்கினி முருகதாஸ்

இராஜ. தர்மராஜா

போரும் போராட்டமுமாகிய ஈழத்தமிழர் வாழ்வின் புலப்பாடுகளான வெளிச்சம் வெளியீடுகள்

வெளிச்சம் சிறுகதைகள்

வெளிச்சத்தில் பிரசுரமாகிய ஈழத்தின்
15 படைப்பாளிகளின் தேர்ந்த சிறுகதைகள்
விலை ரூபா 100.00

செம்மணி

செம்மணிப் புதைகுழிகள்
தமிழரின் வாழ்விலும்
வரலாற்றிலும் ஏற்படுத்திய
உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும்
24 படைப்பாளிகளின் கவிதைகள்
விலை ரூபா 50.00

வெளிச்சம் பவளஇதழ்

போரும் போராட்ட வாழ்வுமாக அமைந்த
தமிழீழத்திலிருந்து 12வருடங்களாக வெளிவந்து
கொண்டிருக்கும் வெளிச்சம் சஞ்சிகையின்
75 ஆவது சிறப்பிதழ் தேசியத்தலைவர் பிரபாகரன்
முதல் தமிழீழத்தினதும் தமிழகத்தினதும்
படைப்பாளிகள் பலரது படைப்புகளை தாங்கி
300 பக்கங்களில் விரிந்த பவள இதழ்
விலை ரூபா 300.00

வெளிச்சம் கவிதைகள்

வெளிச்சத்தில் பிரசுரமாகிய ஈழத்தின்
55 கவிஞர்களின் தேர்ந்த கவிதைகள்
விலை ரூபா 100.00

ஆணையிறவு

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் முக்கிய
நிகழ்வாகவும் விடுதலைப் புலிகளின் வீரம் செறிந்த
போராட்டத்தின் வெற்றிச் சின்னமாகவும் அமைந்த
ஆணையிறவு வெற்றியைப் பேசும் கவிதைகள்
விலை ரூபா 125.00

வாசல் ஒவ்வொன்றும்

தமிழகத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் 2ம் பதிப்பு
இந்திய விலை ரூபா 60.00

முத்தமிழ் விழா மலர் 1991

விடுதலைப்புலிகள் கலைபண்பாட்டுக் கழகம் நடாத்திய
முத்தமிழ் விழாவையொட்டி வெளியிடப்பட்ட சிறப்புமலர்.
ஈழத்தின் அறிஞர்கள், படைப்பாளிகள் பலரும் தமது
படைப்புகளை இம்மலரில் முன்வைத்துள்ளனர்
விலை ரூபா 200.00

முத்தமிழ் விழா மலர் 1992

அழகிய ஓவியங்களுடன்
ஈழத்தமிழர் வாழ்வினதும், போராட்டத்தினதும்
வெளிப்பாடுகளைப் பேசும் கட்டுரைகள், கவிதைகள்,
சிறுகதைகள், போர்க்காலப் பதிவுகள் எனப்
பலவற்றையும் ஒருங்கிணைத்து உருவாக்கப்பட்ட மலர்
விலை ரூபா 300.00

தொடர்புகளுக்கு

வெளிச்சம்

விடுதலைப்புலிகள்

கலைபண்பாட்டுக் கழகம்

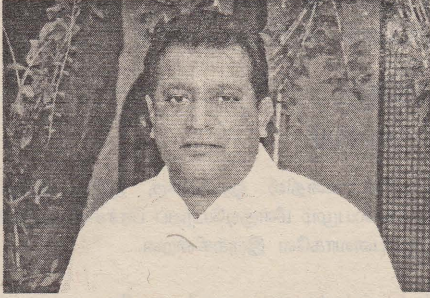
நடுவப்பணியகம்

புதுக்குடியிருப்பு-4, முல்லைத்தீவு.

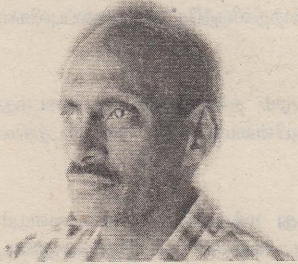

தமிழ்முத் தேசியத்தலைவரின்
கருத்துரையுடன்.....

கட்டுரை
ப.புஸ்பரட்ணம் 12

நேர்காணல்

சு.மகேந்திரன் (மயன் - 2) 40

மாணுடத்தின் தமிழ்க்கூடல்
பதிவுகளும் வெளிப்பாடுகளும் 17

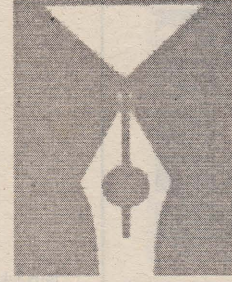
சிறுகதைகள்

நந்தி 06
தீபா குமரேஷ் 24
ராணி ஸீதரன் 32
செங்கை ஆழியான் 53

கவிதைகள்

மாலிகா 03
அமரதாஸ் 05
அநாமிகள் 06
கருணைரவி 08
பளை கோகுலாகவன் 10
செல்வம் 13
சத்தியமலரவன் 15
ப.அருள்நேசன் 15
மருதம் கேதீஸ் 16
தேஜாமயன் 26
பொன் காந்தன் 27
சாந்தி முறியித்தீன் 28
யாத்திரிகள் 34
ஆத்மரிஷி 35
சந்திரபோஸ் சுதாகர் 44
சு.வில்வரெத்தினம் 45
புதுவை இரத்தினதுரை 46
சித்தாந்தன் 50
த.ஜெயசீலன் 51
சோ.சி.கலைக்கதிர் 54
அ.அன்ரனி 56

வெண்சீம்

கவ்வெளிப்பாடு
மலைமகள் 29
சிவாஜினி சிவசங்கர் 36

மொழி பெயர்ப்பு
சோ.பத்மநாதன் 52
வின்சென்ற் புளோரன்ஸ் 52

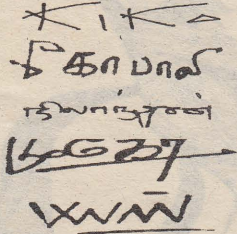

**தொகுப்பும்
அமைப்பும்
சூசிரியர் குழு**

ஓவியங்கள்

**அட்டை வடிவமைப்பு
சோபிதன்**

**அச்சமைப்பு
நிலா பதிப்பகம்
கிளிநொச்சி.**

**வெளியீடு
விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
நடுவப்பணியகம்
தமிழீழம்.**

**கடிதங்கள், படைப்புகள்
மற்றும் தொடர்புகளுக்கு**

வெளிச்சம்

விடுதலைப்புலிகள்
கலைப்பண்பாட்டுக்கழகம்
நடுவப்பணியகம்
புதுக்குடியருப்பு-04

வெளிச்சம்

விடுதலைப்புலிகள்
கலைப்பண்பாட்டுக்கழகம்
யாழ்மாவட்டச் செயலகம்
பொற்பதிவீதி, கோண்டாவில்

துலைவரசல்

இதழ் - 80

புரட்டாதி - கார்த்திகை, 2002

**இயல்பு நிலைக்கொரு
“புரிந்துணர்வு” அவசியம்**

யுத்த நிறுத்தமும் பேச்சுவார்த்தையும் மக்களின் மனதில் ஓரளவுக்கு ஆறுதலையும் நம்பிக்கைகளையும் தருகின்ற வேளையில், உயர்பாதுகாப்பு வலயமும் மீள்குடியேற்றப் பிரச்சினைகளும் ஏற்பட்டிருக்கும் நம்பிக்கைகளையும் ஆறுதலையும் சிதறடிப்பனவாகவே இருக்கின்றன.

யுத்த நிறுத்தமும் பேச்சுவார்த்தையும் தீர்வைக் காண்பதற்கான நடவடிக்கைகளே. அத்துடன் இவை மக்கள் நிம்மதியுடனும் உரிமையுடனும் வாழ்வதற்கான சமகாலச் செயற்பாடுகளாகவும் அமைகின்றன.

யுத்த நிறுத்தத்தின்போது ஏற்பட்ட இணக்கங்களும் எழுதப்பட்ட விதிகளும் பேச்சுவார்த்தைக்கும் தீர்வுக்குமான வாசலைத் திறக்கும் ஒருவித சாவிகள்தான்.

ஆரோக்கியமான பேச்சுவார்த்தைக்கும் தீர்வுக்கும் நகரவேண்டுமெனில் தமிழர்களின் வாழ்க்கை இயல்புநிலைக்குத் திருப்பவேண்டும். இயல்பின்மையில் சிக்கித்தவிக்கும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையானது அமைதியுடனும் நிதானத்துடனும் நுந்து பேசக்கூடிய மனநிலையைத் தேற்றுவிக்காது என்பது யதார்த்தம்.

எனவே இயல்புநிலை தோன்றாவிட்டால் சமாதான வழியில் அதுவொரு தடையேற்படுத்தியாக அமைந்துவிடும் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்த நிலைமையை ஆரம்பத்திலிருந்தே விடுதலைப்புலிகள் தரப்பிலிருந்து மிக நன்றாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால், இப்பொழுது இயல்புநிலை தோன்றுவதில் தாமதமும் தடைகளும் வலுவடைந்து வருவதாகவே உணர முடிகிறது. இது கவலையையும், நம்பிக்கையின்மையையும் மக்களிடத்தில் அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது.

தொடர்ந்து விடாப்பிடியாக இராணுவ நலன் நிலையிலிருந்து மக்களின் உரிமைகளையும் நலனையும் நோக்குவதும் விவாதிப்பதும் சமகால அரசியல் தீர்வின் நகர்வுக்குப் பொருத்தமானதல்ல.

மெய்யாகவே சமாதானத் தீர்வில் அரசாங்கத்துக்கு நம்பிக்கையுண்டாயின் அது மக்களின் நலனையல்லவா அதிகமும் யோசிக்கும்; விரும்பும். மக்களின் உரிமைகளிலும் இயல்பு வாழ்விலும் அக்கறை செலுத்தும். ஆனால் சமாதானத்தின் மீதான ஐயப்பாடுகள் இன்னுமிருப்பதுதான் இராணுவ வாதத்தை அது மௌனமாக ஆதரிப்பதற்கான காரணமாயிருக்கிறதோ என்பது மக்களின் கேள்வியாக இருக்கிறது.

மேலும் சமாதானத்தின் மூலமான அரசியல்தீர்வுக்கான தெளிவான திட்டமும் உறுதிப்பாடும் இருந்தால் அதனை முன்வைத்து இராணுவத்தை அரசு கட்டுப்படுத்தலாம். மீண்டும் போருக்கே திரும்பிச் செல்லவும் கூடுமென்ற நிலையிருந்தால் இப்போதுள்ள இராணுவ வாதத்தை அரசு நிராகரிக்க முடியாதிருக்கும். அப்படியானதொரு சமாதானத்துக்கான உறுதியான திட்டம் அரசுக்கில்லையா என்ற கேள்வியும் மக்களிடத்தில் எழுந்துள்ளது.

அத்துடன் சாதாரண மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியமர்வதில் இராணுவம் அஞ்சுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? உரித்துடைய தமது சொந்த வீடுகளுக்கு வாழ விரும்புவதைத் தடுப்பதில் என்ன நியாயமிருக்கிறது என்பவையும் மக்களின் கேள்விகளாகவே இருக்கின்றன.

யுத்தநிறுத்தமும் பேச்சுவார்த்தையும் தீர்வுக்கான, மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான முன்னகர்வுகளையல்லவா தரவேண்டும். முன்னகர்வுகளற்ற வெறும் யுத்தநிறுத்தத்தால் தமிழ் மக்களுக்கு நன்மைகள் என்னவண்டும்?

புரிந்துணர்வுடன் படிக்கையின் வரைபுகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு யாரும் உயர்பாதுகாப்பு வலயம், மீள்குடியேற்றம் பற்றி நியாயமற்று வாதிடலாம். ஆனால் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையென்பது அமைதியை, சமாதானத்தை நோக்கிய பேச்சுவார்த்தைக்கான தீர்வை நோக்கி நகர்வதற்கான ஒரு வழியே தவிர அதுவேயொரு தடைக்கல்லாக தாண்ட முடியாத படியாக மாறிவிடக்கூடாது.

காத்திருப்பதில் எந்தக் களங்கமுமில்லை.

எம் கவிதைக்குரிய பொருள்
நோவடையா வரையும் காத்திருப்பதில்
எந்தப் பழியுமில்லை.

இத்தனை நாள் தலைநோகச் சமந்தசுமை
அதற்குரிய முதல்மரியாதையுடன்
இறக்கிவைப்பது மகிழ்ச்சிதான்.

வதை சூழ்ந்தும்
வலி தாங்கியும்

பொன்னகரம் நோக்கிப் புறப்பட்ட பயணம்
வழியில் நிறுத்தப்படுவதெனில் எத்தனை துயர்.
நாளைய காலை நம்மைப் பழிக்கும்.
எனினும் என்ன வந்துவிட்டது இப்போது?
எதை இழந்துவிட்டோம் நாம்?
சுமையிறக்கி வைத்தது கூட
மீண்டும் தூக்கக்கூடிய தோள் உயரத்தில்தானே.
சற்று இளைப்பாறி இருக்கின்றோம்
அவ்வளவேதான்.

காலில் எந்தத்தளர்வுமின்றி
மீண்டும் நடக்கும் பலம் பெறுவதற்கு
நெஞ்சில் நம்பிக்கைத் துளிர்ப்புடன்
இடத்தை இலக்கு வைத்தபடி
காத்திருப்பதெனில் களங்கமில்லை.
பயணம் தொடரும் பக்குவமும்
பலமும்
இளைப்பாறும் ஒவ்வொரு நொடியும்
மீண்டும் மீண்டும் உறுதிசெய்யப்படுமெனில்
பலம்பெறும் வகையில் காத்திருப்பதில்
பழியுமில்லை.
பிறையுமில்லை.
காத்திருப்பதில் எந்தக் களங்கமுமில்லை.

- மாஸீகா

**தமிழரின்
தேசியப்பிரச்சினைக்கு
சமாதான வழியில்
தீர்வு காண
சிங்கள மக்கள்
முழு மனதுடன்
ஒத்துழைக்க வேண்டும்**

இனவாதமும்,
இனவாத
ஒடுக்குமுறையுமே
பிரிவினைவாத
அரசியலுக்கும்
கிளர்ச்சிகளுக்கும்
மூலகாரணமாக
அமைகின்றன.
நிலையான சமாதானத்
தையும், இனஒருமைப்
பாட்டையும்,
பொருளாதார
மேம்பாட்டையும்
சிங்கள மக்கள்
விரும்புவார்களானால்
இனவாத சக்திகளை
இனம் கண்டு ஒதுக்க
வேண்டும். தமிழரின்
தேசியப்பிரச்சினைக்கு
சமாதான வழியில்

தீர்வு காண முழு
மனதுடன் ஒத்துழைக்க
வேண்டும். தமிழ்
மக்கள் தமது
தாயகத்தில் சுயாட்சி
அதிகாரமுடைய
ஆட்சியை நிறுவி,
தம்மைத் தாமே
ஆளுவதற்கு சிங்கள
மக்கள் தடையாக
இருக்கக் கூடாது.
தமிழர்களுடன்
சமாதான சகவாழ்வை
நடத்துவதா அன்றி
தமிழர்களை பிரிந்து
செல்ல நிர்ப்பந்திப்பதா
என்பது சிங்கள
தேசத்தின் அரசியற்
போக்கில்தான்
தங்கியிருக்கிறது.

தமிழ்முத் தேசியத் தலைவர்
திரு.வே. பீரபாகரன் அவர்கள்

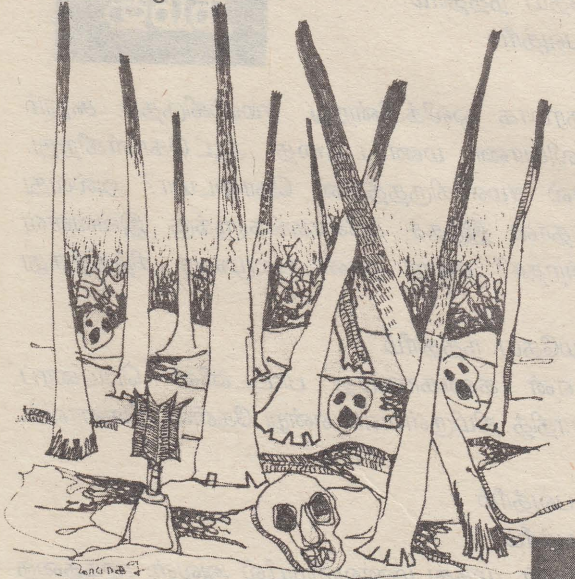
ஒளிரும் காலப் பிரகடனம் அல்லது நற்செய்த்

இது ஒளிரும் காலம்

கொடும் போர்க்காலத்துள் உழன்று
கடும் பிரயத்தனங்களால் செதுக்கினோம்;
எம் தியாகக் குருதியால்
கழுவி மினுக்கினோம்;
ஒளிரும் இக்காலத்தை

ஏற்கெனவே உருத்து வந்த
ஒளிரும் காலங்களையெல்லாம்
தகர்த்தெறிந்தீர்கள்,
குண்டுகளை வீசி வீசி

இதோ
இப்பொழுதும் ஒரு ஒளிரும் காலம்
உங்கள் முன்

ஒளிரும் இக்காலம்
எம் பலத்தின் செழிப்பு
அறத்தின் சிரிப்பு
மானுடத்தின் ஒலிப்பு

உங்கள் கொடூர ரசிப்பிலிருந்து
எங்களை மீட்டெடுக்க
எங்களின் இருப்பை நிச்சயப்படுத்த
நாங்கள் போராடினோம்;
கடுமையாக
மிகக் கடுமையாக

எங்களில் நீங்கள் ஏவிய சூறை
உங்களையும்ல்லவா சூழ்ந்து உழட்டிற்று

போதை பருக்கி
ஆயுதங்கள் சுமத்தி
இனியும் நீங்கள்
உங்கள் பிள்ளைகளை
எங்கள் மேல் தள்ளிக் கொல்லாதிருப்பீர்களாக

எங்கள் காயங்களுக்கு மருந்திட வேண்டும்
இடிபாடுகளைப் புனரமைக்க வேண்டும்
மகிழ்ச்சியை வளர்த்தெடுத்து
அதன் நிழலில்
சுதந்திரமாய்
வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் நாங்கள்.

உங்களின் அநாகரிக வடுக்களை
பிறழ்வான நடத்தைகளை
இழப்புகளை
அவமானங்களை
துயரங்களை
கணக்கிடவும்,
எங்களின் துயர்கள்
தேவைகள் குறித்து
அறியவும்
உணரவும்
கலந்து பேசவும்,
இருண்ட காலத்தை உதறியெழுந்து
ஒளிமிகும் காலத்துள் பிரவேசிக்கவும்
ஒளிரும் காலம்
உங்களுக்கு வழி திறப்பதாக

மீளவும் ஒரு சந்தர்ப்பம்
அரிய சந்தர்ப்பம்
ஒளிரும் இக்காலத்திலாயினும்
உங்கள் மானுடத் தன்மையை
மீட்டடைவீர்களாக
ஒளிமிகும் காலம்
உதயமாவதாக

ஒளிப்பு: அமரதாஸ்

உங்கள் அழிவில் எமக்கு மகிழ்ச்சியில்லை
மேலும்
தியாகங்கள் புரிய நாம் விரும்பவுமில்லை.

உனது

ஆக்கிரமிப்பின் பாதையில்

எனது மொழி உனக்கு

இடறலாய்

எண்ணும் வரைக்கும் எனது

கயம் உனக்கு இடறலாய்

எண்ணும் வரைக்கும்

எனது அடையாளம்

உனக்கு இடறலாய்

எண்ணும் வரைக்கும்

எனது இருப்பு

உனக்கு இடறலாய்

எண்ணும் வரைக்கும்

எனது சுதந்திரம்

எனது மனிதம்

எனது இயங்குகை

உனக்கு இடறலாய்

எண்ணும் வரைக்கும்

எனது எழுச்சி ஒரு

பயங்கரவாதம்

எனது போர் ஒரு

பயங்கரவாதம்

எனது புரட்சி ஒரு

பயங்கரவாதம்

எனது பிரகடனம் ஒரு

பயங்கரவாதம்

உன்னைப் பொறுத்த

வரைக்கும்

பயங்கரவாதம்

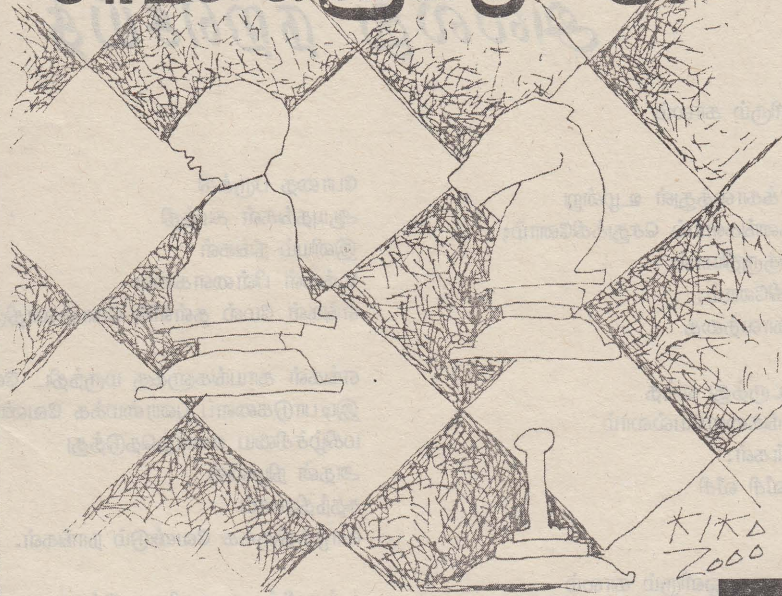
பற்றிய

ஒரு கவிதை

அநாமிகள்

சாட்சிகளுக்கு அப்பால்

முருகேசம்பிள்ளை நாமதேய நத்திரீம்
கார்த்திகேசு நாமதேய பவுத்ரீம்

நந்தி

ஐயரின் குரல் ஆணித்தரமாக ஒலிக்கின்றது. சமஸ்கிருதம் கூறும் வம்சபாரம்பரியம் அந்தக் கலியாண மண்டபத்தை ஆட்கொள்கிறது. பிராமணர்களுக்கும் இந்தக் குரல் சமஸ்கிருதத்தின் கொடையா? அல்லது அவர்கள் கோத்திரத்தின் குரல்தான் இந்தச் சுலோகங்களுக்கு இவ்வளவு அதிர்வும் அதிகாரமும் தருகின்றதா? என்று நான் பலமுறை சிந்தித்தது உண்டு.

முருகேசம் பிள்ளை நாமதேய நத்திரீம்

என்ற வார்த்தைகள் என் கண்காணாத பாட்டனின் பெயரைப் புதுப்பிக்கின்றது. அவர் மிகவும் சாதித் திமிருள்ளவர் என்று கேள்வி, கௌரவம், வெறுப்பு.

கார்த்திகேசு நாமதேய பவுத்ரீம்

ஜனகராயன் நாமதேய புத்ரீம்

சீதா என்னை நோக்குகிறாள். முத்து மணவறையில் அவள்: முகத்தை திரை மழுப்புகின்றது. மெல்லிய மேகம் போல.

ஜனகராஜன் நாமதேய புத்ரீம்

சீதா நாம்ணீம் இமாம் கன்னியாம்....

சீதாவின் இடது பக்கத்தில் அவன், என்னால் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட மருமகன். ஆமாம், எனது மனத்தின் மகன்.

'அப்பா, உங்களுக்கு தெரியும்தானே. எனக்கென்று ஒரு விருப்பு வெறுப்பை நான் வைத்ததில்லை. உங்களுக்கு எது விருப்பமோ அதுதான் எனது விருப்பமும்.... எனது கலியாண விசயத்திலும் அப்படித்தான்.' இப்படிக்கூறினாள் சீதா.

'இதென்னம்மா, படியாத பிள்ளை போலப் பேசறாய். திரேதா உலகத்திலையா சீவிக்கிறம்?' என்று கேட்டேன் நான்.

‘அப்பா உங்கள் அன்பும் அனுபவமும் தான் பெரிய காரியங்களில் எனக்குத் துணை நிற்க வேண்டும்.’

இப்படி என்ன எல்லாம் சொன்னாள். என்ன நம்பிக்கை! கண்டிப்பாக இது இரத்த சாட்சிக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு தொடர்பு. ஆத்மா! பல தலைமுறைகளில், பல உறவுகளில் பிணைந்துள்ளோம். அதனால்தான் போலும் சிந்தனைகளிலும் நாளாந்த காரியங்களிலும் நானும் சீதாவும் ஒரு கட்சி. தாயும் மகனும் ஒரு கட்சி. தம்பி சீதாவிலும் 10 வருடங்கள் இளையவன். இப்போது அவனுக்கு 15 வயது. மாப்பிள்ளைத் தோழனாக இருந்தபடியே பெரிய சினிமா டைரக்டர் போல் வீடியோக் காரர்களுக்கு கட்டளையிடுகிறான்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன் நானும் சீதாவும் கலியாண வைபவத்தில் வீடியோ வேண்டாம், சில முக்கிய போட்டோக்கள் மட்டும் போதும் என்று தீர்மானித்தோம். அதை அப்போது தாயும் மகனும் ஆட்சேபம் சிறிதும் இல்லாமல் ஒப்புக்கொண்டவர்கள். ஆனால் பெண்பிள்ளையின் காரில் வந்து இறங்கும் போது, கலியாண மண்டப வாசலில் எங்களை எதிர்கொண்ட சகுனம் வீடியோக்காரனும் அவன் கமராவும். இது தம்பிக்காரனின் அத்துமீறிய கள்ள ஏற்பாடு. ‘என்னடா’ என்று கேட்டால், ‘அம்மாதான் சொன்னா’ என்று விடை வரும். ‘என்ன அப்பா எங்களுக்கு ஒரே ஒரு அக்காதானே. அவளுக்கு ஒரே ஒரு கலியாணம் தானே’ என்ற கெஞ்சல் ஹாஸ்யமாகும். இப்படியான கேள்வி பதில்கள் எங்கள் வீட்டில் வழக்கமாகி விட்ட பழக்கங்கள்.

இணைக் கூறைச் சேலை கொழும்பில் வாங்கலாம் என்றோம் சீதாவும் நானும். ஆனால் தாய்காரி சென்னை சென்று குமரன் சிலக்ஸில் வாங்கி வந்தா. இப்படித்தான் சிக்கனமான ஒன்று சொல்ல,

மனைவி இன்னொன்று செய்வது. சீதா ஐந்து நாள் பிள்ளையாக இருக்கும் போதே ஆரம்பம். வெள்ளவத்தையில் அவளுக்கு ஒரு சட்டை வாங்கப் போனோம். நான் சுகாதாரத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நல்ல மெல்லிய பருத்திச்சட்டை தேர்ந்து எடுத்தேன். 25 வருடங்களின் பின்பும் நல்ல ஞாபகம். ஊதா நிறம், வெண்ணிறப் பூக்கள் ஓரத்திலே ரேந்தை. ஆனால் அது தாயால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அவ வாங்கியது இங்கிலீஸ் வின்றருக்குப் (பனிக்காலம்) போடத்தக்க கம்பளிச் சட்டை, தொப்பி மேஸூடன், பிங்க் நிறம்.

இப்பிடி ஆயிரம் சொல்லலாம். நான் தலையிடுவதில்லை. சீதா ருதுவான போது மட்டும் எங்களிடையே ஒரு சண்டை ஏற்பட்டது. வைபவ ஆடம்பர ஒழுங்குகளை மனைவியிடமே விட்டுவிட்டேன். ஆனால் வைபவத்துக்கு முதல் நாள் காலை “உதயன்” பத்திரிகையைப் பார்த்தபோது, எனது தலையை இரத்தம் அழுத்தியது. அந்த விளம்பரம்.

பூப்புனித நீராட்டு விழா அழைப்பு

எமது ஏக புத்திரி திருவாளர் செல்வி

சீதா (குஞ்சு) அவர்களுக்கு..... தங்கள் நல்லரவை நாடும் திரு. திருமதி ஜனகராஜன்.

‘என்னடி இது’ என்று பத்திரிகையைக் காட்டிக் கேட்டேன். ‘என்னடியோ’ என்று திருப்பிக் கேட்டா மனைவி. ‘25 வருசமாகச் சொல்லாத சொல்’ அன்று முழுவதும் ‘என்னடி’ யை வைத்துத்தான் வாக்குவாதம் நடந்தது. என்னைக் கேட்காமல் இப்படி நான் விரும்பாத ஒரு விளம்பரத்தைக் கொடுத்த விடயம்

விவாதத்திற்கு ஏற்படவில்லை. சீதாதான் சண்டையை நிறுத்தினாள். அவள் சொன்னாள் “ அப்பா, ஏன் சண்டை பிடிக்கிறீங்கள். நாளைக்கு நான் குளித்து விட்டு ஏழு மணிக்கே ஸ்கூல் பஸ்ஸிலை பாடசாலைக்குப் போகிறேன். விளம்பரம் பார்த்து வருபவர்கள் அம்மாவுடன் பேசிவிட்டுப் போகட்டும்.”

சண்டை நின்றது. வைபவம் நல்ல முறையில் நடந்தேறியது. எல்லோரும் மகிழ்ந்தோம்.

ஒரு விடயத்தில் மட்டும் அவள் விஷயத்தில் நானும் மனைவியும் ஒன்று பட்டோம். சீதா தனியாக நின்றாள். தம்பியாருக்கு வயது போதாது, சீதா டொக்லருக்குப் படிக்க வேண்டும் என்று நானும் தாயும் விரும்பினோம். அது எனக்கு ஒரு சபதத்தின் நிறைவேற்றல் போன்றது. நான் 30 வருடங்களாக இந்த நாட்டின் பல பகுதிகளில் சுகாதாரப் பரிசோதகராகத் (P.H.I) தொண்டாற்றிய ஒருவன், என்னை மேற்பார்வை செய்த டொக்டர்களில் பெரும்பாலானோர் எனது தொழிலுக்கு மதிப்புத் தந்து மரியாதையுடன் பழகினார்கள். ஆனால் ஒரு சில இளம் டொக்டர்கள், எனது மகன்களாக இருக்கக்கூடிய வயதின் என்னைப் பெயர் கூறாது “ பி.ஏச்.ஐ” என்று அழைக்கும் தொனியே “ நீ இந்த ஜென்மத்தில் மட்டும் அல்ல, அடுத்த ஜென்மத்திலும் எனது P.H.I.தான், நான் டொக்டர்” என்ற மாதிரி இருந்தது. அந்த வேளைகளில் என்மனம் பேசும்:

“ எனக்கு மகன் இருந்தால்.....” சீதா வந்தாள்.

மீண்டும் மனம், என் மகள் ஒரு டொக்டர் ஆவாள். அவளின் கீழ் யார் வேலை செய்தாலும் அன்பு, பரிவு, புரிந்துணர்வு மூலம் மனிதனின் பெறுமதியை உணர்த்துவாள்.”

ஆனால் சீதா டொக்டராக வர விரும்பவில்லை. அவள் சமூகவியல் படிக்கத் தீர்மானித்தாள்.

அவள் கூறினாள்: “ அப்பா, ஒரு சுகாதாரப் பரிசோதகராக உங்களால் இயன்ற நோய்த் தடுப்பு வேலைகளைச் செய்துவிட்டீர்கள். இப்போ எமது

நாட்டுக்கு வேண்டியது சமூகப் பராமரிப்பு. நான் பிறந்த காலம் தொடக்கம் போரினால் எமது சமூகம் உடைந்து, சிதைந்து, சீரழிந்து போய்விட்டது. அதைக் குணப்படுத்துவதற்கு சமூகவியல் அறிந்தவர்களுக்குப் பாரிய கடமை உண்டு.” ஒரு குட்டிப் பிரசங்கம் அது.

ஓ! அவள் பாடசாலைப் பேச்சுப் போட்டிகளில் முதல் பரிசுகள் பெறுபவள் அல்லவா? அவள் ஒரு நாள் சமூகவியல் கலாநிதி ஆவாள்.

ஒரு டொக்டர்.

ஆனால் சீதா பல்கலைக்கழகம் சேர்ந்ததும், அவளது பேராசிரியர் அரசியல் விஞ்ஞானத்தைச் சிறப்புப் பாடமாக தேர்ந்து எடுக்கச் சொன்னாராம்.

“ திறமைசாலிகளும் நேர்மையானவர்களும் அரசியல் கல்வியில் ஈடுபட வேண்டும்.”

என்று சுருக்கமாகக் கூறுவாராம். அது பிந்திய சங்கதி ஆனால் அவள் அவரிடம் அரசியலைப் பக்குவமாகப் படித்ததால் மிகவும் நேரான சிந்தனைகளுடன் பேசுகிறாள்.

“ அரசியலானது சாதி, சமய துவேஷத்திற்குத் தூய்மையான போடும் கருவியாக இருக்கக் கூடாது. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சமூக, நிருவாக தீங்குகளை எடுத்துக்காட்டவும், உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும்”.

அவள் ஒரு கூட்டத்தில் இப்படிப் பேசியது எனது மனதுக்கு ஆரோக்கியம் தந்தது. துவேஷம்!

அப்போது அவள் எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பாடசாலையிலிருந்து வீடு வந்ததும், வியாதியால் புலம்புவது போல் தாய்க்குச் சொன்னாள்: “ அம்மா

இந்தச் சிங்களவர் எல்லாம் மிகவும் பொல்லாதவர்கள். கெட்டவர்கள்...” போய்ப் படுத்துவிட்டாள். மூளைக் காய்ச்சல் வந்தவள் போல் கிடந்தாள். தாய் பராமரித்தா. நான் விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டேன். அன்றைய பத்திரிகையில் புதினம் இருந்தது. பாடசாலையில் ஒரே கவலையும் கலவரமுமாக இருந்திருக்கும்.

சோதனைச் சாவடியில் ஒரு சிங்கள ஆமிக்காரன் அவளின் பாடசாலை மாணவி ஒருத்தியைக் (இவளின் சினேகிதியாக இருக்கலாம்) கடத்தி, கற்பழித்து கொலை செய்திருக்கிறான். தேடிப் போன தாயையும் கொன்றிருக்கிறான். துணைக்குப் போனவர்களும் வெட்டிப் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சம்பவம் பல கதைகளாக, கற்பனைக்குக் கருத்துக்களாக

ஊற்றெடுத்திருக்கும். ஏற்கனவே கேள்விப்பட்ட இராணுவ அநியாயங்களுக்கு இது பாடசாலைக்கு வந்த சாட்சி.

“சிங்களவர்கள் வயோதிபர், ஆசிரியர்கள், அழகிகள், மாணவர்கள், குழந்தைகள் எல்லோருமே சுருக்கமாக மனித மிருகங்கள்”. இவ்வாறு தமிழ்ப் பிள்ளைகள் மனம்.

கண்டிப்பாக இது போன்ற முடிவுகள் நூற்றுக்கணக்கான சிங்களக் கிராமங்களில் வசிக்கும் மாணவ மாணவிகளின் மனதிலும், முதிர்ந்த மரத்தின் வேர்கள் போல் ஊன்றி இருக்கும்.

“ தெமலாக்கள், ஒருவர்கூடத் தப்பாமல் இரத்தம் குடித்து மகிழும் காட்டு மிராண்டிகள்”. இன்னும் மோசமான கருத்துக்கள் ஊன்றப்பட்டிருக்கும்.

வட்டுரிந்து வட்டுரிந்து குலைதள்ளிச் சிரிக்கிறது பெரு ஈஞ்சு காலூன்றிக் காலூன்றிக் கிளைகள் எறியும் தாளங்களில் குரலெழுப்பிப் பறக்கின்றன வகை தெரியாக் குருவிகள் “ஊ...” வென்று சப்தமிடும் சவுக்குகளில் கூடுகட்டித் தூங்குகின்றன தேனீக்கள் பாறிக்கிடக்கும் வாடிகளில் கடற் காக்கங்கள் செட்டைகள் விரிக்க வெளி அழுகிறது மனிதரை நினைத்து

எவருமற்ற தனித்துப்போன அந்த வீட்டுக்கு நானும் நீயும் போனோம்.

எஜமானைக் கண்டு ஓடிவருவது போல பசிமில் கதறும் குழந்தை தாயைக் காண்பது போல

ஏனோ தெரியவில்லை வீட்டுக்குப் போனதும் பதறிக்கொள்கிறேன்.

இரண்டு கவிதைகள்
கருணைரவி

“தமிழர்கள் புத்த கோவில்களை இடிக்கும் யக்காக்கள், பிசாக்கள்”. அவர்கள் படிக்கும் பாட நூல்களில் சிங்கள சரித்திர நூலாசிரியர்கள் தரும் விசித்திர சித்திரீப்புகள் அப்படி.

என்றாலும், எதிர்காலச் சந்ததியினர் துவேஷ சக்தியிலிருந்து தங்கள் கால்களை விடுவிக்க வேண்டும். அவர்கள் மனதில் அன்பும் உண்மைகளும் விதைக்கப்பட வேண்டும். அதுதான் நாட்டுக்கு நல்லது என்ற ஆதங்கம் என் மனதை எப்போதும் அழுத்தியது. எனது மகளுக்காவது அதனைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

ஒரு நாள் ஓடியல் கூழ் குடித்தவாறு ஒருவித லாகிரியில் குடும்பமாக இருந்தோம். வாயில் வந்ததை எல்லாம் பேசினோம். நான் என் உத்தியோக வாழ்வில் முக்கால் வாசியைச் சிங்கள ஊர்களில் கழித்தவன். வறுமையும் எழிலும் உறவாடும் கிராமங்கள் அவை. இந்தக் கூழ் பரிமாறல் ஒன்றுகூடல் போல் எத்தனையோ அந்திவேளைகளை சிங்கள நண்பர்கள் வீடுகளில் அனுபவித்திருக்கிறேன். வைபவங்களுக்கு ஏற்றபடி கிரிபத் கொக்கீஸ், கவுனி மீ கிரி... தம்பிலி நீராகாரம்... சில வேளைகளில் ஒரு ஷொட் அரக்கு. கிராமிய சிங்கள மக்களின் விருந்துபசாரத்திற்கு இணை ஏது? இவற்றை விவரித்தேன்.

நான் என் மகளின் முகத்தைப்பார்த்தேன். கிரகணத்திலிருந்து ஒரு நிலா மெல்ல விடுதலை பெற்று சுயமாக ஒளிர்ந்தது.

சீதாவுக்குக் கலியாணம் பேசி வந்தார்கள். உற்றார், உறவினர், பெரியோர், தரகர். என் மனைவிக்கு என்ன எண்ணம் வந்ததோ, ஒரு நாள் சீதாவை வாய்விட்டுக் கேட்டா:

“பிள்ளை, பல இடங்களிலிருந்து கலியாணம் பேசி வருகிறது. உனக்கு ஏதாவது விருப்பம்...”

“காதல் கீதல் என்று கேட்கிறாயா அம்மா” சீதா குறுக்கிட்டாள்.

“எனது விருப்பம் அப்பாவுக்கு தெரியும்”

பொதுப்படையாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி ஒரு விடயத்தை எங்கள் காதுகளில் போட்டு வைத்தான்.

“அம்மா, இந்தக் காலத்தில்... பொரின் மாப்பிள்ளை என்ற கௌரவ லேபலுடன் யூ.கே, கனடா, ஸ்வீஸ், ஜேர்மனி என்று மாப்பிள்ளை தேடுகிறார்கள். அல்லது அங்கிருந்து வருபவர்களைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் வைக்கிறார்கள். என்ன கேவலம். பாவம், பெட்டைகளும் அங்கே தொலைந்து போனால் போதும் என்ற மனநிலையில் இருக்கிறார்கள். இது வினையா, வினோதமா, விரக்தியா? இந்த நாட்டை நேசிக்கும் ஒருவனை பெண் தேர்ந்து எடுக்கும் சுதந்திரம், பக்குவம் எமக்கு எப்போது வரும்?”

இப்போது மணவறையில் அவளின் பக்கத்தில் இருப்பவன் இந்த நாட்டை நேசிப்பவன் தான். மண்ணை மட்டுமல்ல எங்கள் கடலையும். பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்பில் அது நோக்கி கால் வைத்தவன். நான்கு வருடங்கள் கடந்தொழிலியலைப் பாடமாக எடுத்து பி.எஸ்.ஸி பட்டம் பெற்றவன். இப்போ ஒரு பாடசாலையில் உயிரியல் படிப்பிக்கிறான். எப்போது போர் முடியும்? நாடு விடுதலை அடையும் போது கடலும் மீட்கப்படும். அதிலிருந்து செல்வம் கொழிக்கலாம் என்று காத்திருக்கிறான். அது அவன் கனவு, ஒரு தவம். அப்படியானவன் கைக எலிலேதான் இவளின் கைளை ஒப்படைக்கப் போகிறேன்.

அதற்கு எத்தனை சாட்சிகள்!

விக்கினேஸ்வரன், பார்வதி பரமேஸ்வரன்,

இத்தியாதி, நவக் கிரகங்கள்.....

இந்த அக்கினி சாட்சி யாக! தேவபிராமணர்கள் சாட்சி யாக!

இந்த சபையோர் சாட்சி யாக!

சபையோருக்கு தாலி கூறாதொடக்கொண்டு போகப் படுகிறது.

ஆண்கள் பக்கம் பெண்கள் பக்கம்

ஆண்கள் பக்கத்தில் அவன்; அல்ல, அவர்; எனது நண்பன் பரமசாமி! கனடாவில் இருந்து அவர் எப்போது வந்தார்? நான் கலியாண அழைப்பு அனுப்பக்கூடத் தவறிவிட்டேன். எப்படியான தவறு அது! வெளிநாட்டுக்குப் போனவர்கள் மீது, அவர்கள் யாராக இருந்தாலும், எனக்கும் ஒரு அலர்ஜி. அதனாலேயே என்னவோ... ஆனால் பரமசாமி எப்படிப் போகாமல் இருக்க முடியும்? மிகவும் பிரபலமான ஒரு பார்மசி தெஹிவளையில் வைத்திருந்தவர், சமூக நலன்களுக்கும், இந்து, புத்த சமய கைங்கரியங்களுக்கும் வேற்றுமை பார்க்காமல் பண உதவி தாராளமாகச் செய்தவர். ஆனால் 1983 இனக்கலவரத்தின் போது தலையில் வெட்டுப்பட்டு, தலை ஓடு வெடித்து, மயக்க நிலையில் கொழும்பு தீவிர சிகிச்சைப் பகுதியில் அனுமதிக்கப்பட்டார். உயிர் தப்பி சில மாதங்களில் கனடா சென்று விட்டார். பார்மசி சாம்பலாகிவிட்டது.

ஒரு பையனை அழைத்து, அவரைச் சுட்டிக்காட்டி “தலை நரைத்தவர், சிவப்பு நிறம், பற்றிக் சேட், தடித்த கண்ணாடி. அவர் எப்போ வந்தார். எங்கே தங்கியிருக்கிறார் என்று கேட்டு வா” என்றேன். பையன் திரும்பி வந்து முக்கிய விடயங்களைக் கூறினான்.

பரமசாமி கனடாவில் இருந்து மூன்று நாட்களுக்கு முந்தான் கொழும்பு வந்திருக்கிறார். இன்று யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் எங்கள் வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறார். விடயம் அறிந்ததும் நேரே கலியாண மண்டபம். சூட்கேஸ் ஆகியன வீட்டில்.

பையன் இவற்றைக் கூறும் போது என்னை அவரும், அவரை நானும் உன்னிப்பாகப் பார்த்தோம். அவர் முகத்திலே மந்தகாசம் நினைவுகளை ஊற்றியது. பேசாமல் இருவரும் பேசினோம்.

“ ஐ சே! மச்சான் பரமசாமி, உன்னைப் பார்க்க எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. தெரியுமா?”

“ ஜனகா ஹலோ! உன் உள்ளத்தை என்னால் அளக்க முடிகிறது. உனது ஆனந்த நிறைவில் எனக்கும் பங்கு உண்டு என்பதை நினைக்க...”

ஞாபகம் அந்தக் காலம். மத்துகம முழுச் சிங்களக் கிராமம். அங்கே முதன் முதலாக இருவரும் சந்தித்தோம். நான் பொதுச் சுகாதாரப் பரிசோதகர் (P.H.I). அவர் தந்தி பரிசோதகர். நான் பிரம்மச்சாரி. அவர் மனைவியாகி விட்ட சொந்த மச்சாளுடன். ஒரு மகள், மூன்று வயதுத் தஞ்சாவூர்ப் பொம்மை, சிங்களத்திற்கும் தமிழிற்கும் வேற்றுமை தெரியாத மொழி அறிவும் மனமும், என்னைக் கண்டதும், “டடி, அய்யே மச்சான் மாமா ஆவா” என்பாள். நாங்கள் இருவரும் பரஸ்பரம் ‘மச்சான் மச்சான்’ என்று அழைப்போம்.

எங்கள் மூன்று வருட மத்துகம தொடர்பு மறக்க முடியாத ஒரு நாவலின் ஆரம்ப அத்தியாயங்கள் ஆகும். ஆறு மாதங்களில் என்னையும் குடும்பஸ்தனாக்கி விட்டார்கள். எனது மனைவி அவரது மனைவியின் தூரத்து உறவினர், தமக்கை தங்கை போல் பழக்கம். “உன்ரை நிறத்துக்கு என்றை இந்தச் சீலை நல்லாயிருக்கும் உடுத்தப்பார்” என்ற அன்னியோன்யம்.

பின்பு, ஆறு வருடங்கள், நான் மனைவியுடன் P.H.I ஆக பல ஊர்களையும் சந்தித்தேன். பெரும்பாலும் சிங்கள மக்கள். பேருவளையில் முஸ்லிம். கடைசியில் நாவலப்பிட்டி வட்டாரத்தில் மஸ்கேலியா கிடைத்தது. எனது மனைவிக்கு வயது 30, 31ஐ தொட்டது. பிள்ளை இல்லை.

பரமசாமி அரசாங்க வேலையைத் துறந்து தெஹிவளையில் ஒரு .:பார்மசி போட்டான்(ர்). அங்கே மருந்துகள் மட்டுமல்ல, நவீன .:பிரிட்ஜில் எப்போதும் புரொய்லர் கோழி இருக்கும். அவன் பணக்காரன் ஆனான். எப்போதும் மருந்து விளம்பர நபர்களும் டொக்டர்களும் வந்து போவார்கள். மிகவும் செல்வாக்குள்ளவனாகப் பரமசாமி ‘மகத்தயா’ வாழ்ந்தான். அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் ஒரே ஒரு மனக்குறை மட்டும் தான். அதாவது ஆறு வருடங்களாகியும் எனக்கும் என் மனைவிக்கும் ஒரு பிள்ளை இல்லை என்று.

ஒளிப்படம் : அமரதாஸ்

எங்கள் வீடுருந்த ஒழுங்கை

அவர்கள் எங்கள் வீதியில்
வரம்புகளை ஏற்படுத்தி இருந்தனர்
நாங்கள் கேட்டதற்கு -
தங்கள் அமைச்சரின் வீடு
அந்தத் தெருவில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.
அவர்கள் எங்கள் கடற்கரையில்
முட்கம்பி வேலி இட்டிருந்தனர்.
கேட்டதற்கு -
கடலில் தங்கள் தளபதி
செல்கின்றார் என்றனர்.
அவர்கள் எங்கள் பாதையில்
மிதிவேடிகளை புதைத்திருந்தனர்.
கேட்டதற்கு -
தங்கள் தலைவியைக் கொல்ல
யாரோ வருவதாகச் சொன்னார்கள்
அவர்கள் எங்கள் வானில்
யுத்த விமானங்களை பறக்க விட்டிருந்தனர்
கேட்டதற்கு -
தம் அமைச்சர் உறங்கிக்
கொண்டிருக்கிறார் என்றனர்
நான் ஒழுங்கையில் மலர்களை
தூவிக் கொண்டிருந்தேன்.
அவர்கள் கேட்டதற்கு -
அந்த ஒழுங்கையில் எங்கள் வீடு
இருந்ததென்று சொன்னேன்.

மஸ்கேலியாவுக்கு அவ னிடம் இருந்து ஒரு தந்தி வந்தது:

‘அவசரம். உடனடியாக இருவரும் வரவும்.’

இருவரும் போனோம்.

எங்களைக் கண்டதும் ‘மச்சான் ஜனகா, உங்களுக்கு லோட்டரியில் முதல் பரிசு கிடைச்சிருக்கு’ என்றான். ‘நான் லோட்டரி டிக்கட் எடுப்பதில்லையே.’

‘உங்களுக்காக நான் எடுத்திருக்கிறேன்.’ ஏதாவது தலையிலே... மூளையிலே..

அவன் சொன்னவை:

மத்துகமவில் எனக்கும் பரமசாமி குடும்பத்திற்கும் துணிகள் சலவை செய்தவர் ஹினி அப்புஹாமி என்ற ஒருவர், நல்ல மனிசன். அவ்வப்போது தெஹிவலை வந்து பரமசாமியைக் காண்பாராம். ஒரு நேரமாவது உணவு அருந்திப் போவாராம் இப்போது அவர் தொழில் செய்வதில்லை. மகன் மார் மூவர்: ஒருவர் கிராம சேவகர், ஒருவர் சிங்கள ஆசிரியர், மூன்றாவது கப்பலில் சேர்ந்து வேலை பார்த்து, இப்போது ஆஸ்திரேலியாவில் வாழ்கின்றான். ஹினி அப்புஹாமிக்கு கடைக்குட்டி ஒரு பெண், ஸ்வர்ணா, பிறக்கும் போதே பெயருக்குப் பொருத்தமான தங்க அம்மன். இப்போ வளர்ந்து விட்டாள், ஒரு வாழையின் வளர்ச்சி. மதாரிப்பு கூவியது.

அதனால்.

“ஹினி அப்புஹாமியின் மகளுக்கு ஒரு பிரச்சினை” என்றார் பரமசாமி.

“அவர் விரும்பாத காதலா?” என்று கேட்டேன்.

“அதற்கு மேலே விபரம் சொல்ல அப்புஹாமி மறுக்கிறார். கௌரவப் பிரச்சினை அவளைப் படாதபாடுபடுத்துகிறது. தற்கொலையின் விளிம்பில் தான் நிற்பதாகக் கூறுகிறார்.”

பரமசாமி தொடர்ந்து சொன்னார்:

“மச்சான் ஜனகா, யாரும் அறியாதவாறு அவிசாவலை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அங்கே ஸ்வர்ணாவுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்து விட்டது”

யாருமே அறிய முடியாத விசயமா இது?

பிள்ளையின் தகப்பன் யார் என்ற ஒரு ஆய்வு கிராமத்தில் குசுகுசுக்கப்படுகிறது: டியூஷன் மாஸ்டர்: இல்லை, வீட்டிற்கு வந்து போகும் ‘அங்கிள்’: இல்லை, கித்தன் மரம் ஏறவரும் அந்தப் பையன்...

‘பரமசாமி மகத்தையா, நீங்கதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பிச்சை தாருங்கள்’ என்று பரமசாமியின் பாதங்களில் விழுந்திருக்கிறார் ஹினி அப்புஹாமி நேற்று.

பரமசாமி எங்கள் இருவருக்கும் சொன்னார்:

“பாருங்கள், அவர்களின் இந்த இக்கட்டான இரகசியம் உங்களுக்கு வாசியானது. பிள்ளையைத் தத்து எடுங்கள். அவர்களுக்கும் பிள்ளைக்கும் எந்தவித தொடர்பும் இருக்காது. இன்னும் ஒன்று கேள்விப்பட்டேன். ஸ்வர்ணாப்பெட்டையை தமயனிடம் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள்.”

எனது மனைவிக்கு இப்போது ஒரு பிள்ளையைத்

புதிய புத்தகங்கள், கிதழ்கள், புது வரவான திசைப்பாடல் நாடாக்கள் மற்றும் விடியோப்பாடல்கள் ஆகிய வற்றுக்கான பகுதி அடுத்த கிதழில் தீடம்பெறும். உங்களின் வெளியீடுகளையும் அனுப்பி வைங்கள்.

தத்து எடுக்க விருப்பம்.

‘சரிதான், ஆண்பிள்ளை என்றால் நல்லது.’ என்று முணு முணுத்தான். அதை நாங்கள் பொருட்டுத்தவில்லை. அவி சாவலை சென்று, பத்திரங்களை நிரப்பும் போது, பிள்ளையின் பெயர் கேட்டார்கள்.

சிறிய பெயராக, நாகரிகமானதாக, இலகுவில் கூப்பிடத்தக்கதாக...நாமும் மனைவியும் பிரசவ வேதனைப்பட்டோம்.

பரமசாமி சொன்னார்:

“ஜனகா, நீ ஜனகராயன். இவள் இந்த மண்ணின் மகள். சீதாதேவி என்று வை.”

நாங்கள் ‘சீதா’ என்று இன்னும் சுருக்கி வைத்தோம். சீதா எங்கள் மகளானாள்.

ஜனகராஜன் நாமதேய புத்ரீம்
ஜனகராஜன் நாமதேய புத்ரீம்
ஜனகராஜன் நாமதேய புத்ரீம்

எப்பவோ எங்கள் ஆத்மாக்களுக்குத் தரப்பட்ட இந்த நியதிக்கு ஐயரின் இந்த ரீங்கார அங்கிகாரம் தேவைதானா?

கூறையுடன் தாலி தொட்டு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சபையோர் சாட்சியாக.....

சீதா தோழியுடன் அலங்கார அறைக்குப் போகிறாள். முகூர்த்த நேரம், அவள் கூறை உடுத்து மாலை ஏந்தி வருவாள். கூறை புதிய உறவின முகவுரை.

....ஆயுள் உள்ளவரையும்.

“மகளே, சீதாக்குஞ்சு! உனது இந்த ஆரம்பம் தான் எங்கள் நிறைவு.”

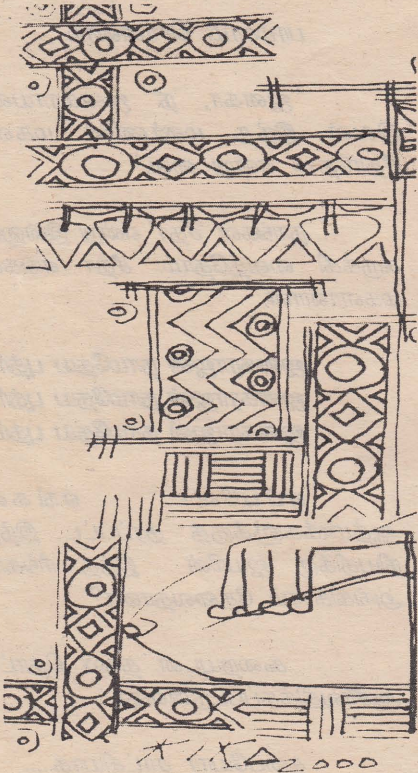
அறிமுகம்

ஈழத்தமிழரின் பூர்வீக வரலாறு பற்றிய நீண்ட காலக் கருத்துக்களும், நம்பிக்கைகளும் மீள் வாசிப்பிற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து இன்று பலராலும், பல நிலையிலும் ஏற்கப்பட்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது. இதற்கு அண்மைக் காலத்தில் தென்னிலங்கையிலும், வட இலங்கையிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள், பெருங்கற்கால மட்பாண்டச் சாதனங்கள், எழுத்துப் பொறிப்புடன் கூடிய நாணயங்கள் போன்ற நம்பகமான தொல்பொருட் சின்னங்கள் முக்கிய காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை. இலங்கையில் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்து வரும்

தமிழ், சிங்கள மக்களது வரலாறு பௌத்த மதத்தை அடியொற்றி எழுந்த பாளி இலக்கியங்களை அடிப்படை மூலாதாரமாகக் கொண்டே நீண்ட காலமாக ஆராயப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் இப்பாளி இலக்கியங்களோடு முதன் முதலாகத் தொல்லியற் சின்னங்களையும் பயன்படுத்தி இலங்கை வரலாற்றை ஆராய

இலங்கையில் வாழ்ந்து வரும் தமிழருக்குரிய சான்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கத் தவறி விட்டனர் என்றே கூறவேண்டும்.

ஆயினும் அண்மைக் காலத் தொல்லியற் கண்டு பிடிப்புகள் முன்னையகால வரலாற்றுப் பார்வையில் இருந்து விலகி தமிழகத்திற்குச் சமமான காலத்திலேயே தமிழர்கள் இலங்கையை தமது தாய் நாடாகக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதைத் தெளிவாகக் கோட்டுக்காட்டி வருகின்றன. தமிழகத்தில் தமிழ் மொழி, தமிழ் எழுத்து, தமிழர் பண்பாடு தொடர்பான சான்றுகள் எக்காலப் பகுதியிலிருந்து கிடைக்கின்றனவோ ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் இலங்கையிலும் கிடைக்கின்றன. இந்த ஒற்றுமை தமிழகத்தவர் தமிழ் மொழிபேசும் மக்களாக இங்கு வந்து போக முன்னரே இலங்கைத் தமிழர்களின் மூதாதையினர் இந்நாட்டில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றனர் இதில் தமிழக செல்வாக்கு என்பது புராதன காலத்திலிருந்து ஒரு பக்க உறவாக இருக்காது இருபக்க உறவாக இருந்து

இலங்கைத் தமிழரின் பூர்வீகத்தை அடையாளப்படுத்தும் உடுத்துறை நாணயங்கள்

கலாநிதி.ப.புஷ்பரட்டணம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

முற்பட்ட பெருமை ஐரோப்பியருக்கு உரியது. ஆயினும் அவர்களது ஆரம்பகாலத் தொல்லியல் பற்றிய பார்வை பாளி இலக்கியங்கள் கூறும் சிங்கள மக்களது வரலாற்றை நியாயப்படுத்த உதவிய அளவிற்கு தமிழர் தொடர்பான வரலாற்று உண்மைகளை வெளிப்படுத்த உதவவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இலங்கை சுதந்திரமடைந்ததன் பின்னர் இலங்கைத் தமிழர் பற்றி ஆராய்ந்த பலரும் பாளி இலக்கியங்களோடு அவ்வப்போது கிடைத்த கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள் போன்றவற்றையும் தமது ஆய்வுக்குரிய முக்கிய சான்றாதாரங்களாகப் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை. ஆயினும் அவர்களில் பலர் பாளி இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள தமிழர் வரலாறு பற்றிய பாரம்பரிய நம்பிக்கையின் தாக்கத்தாற் போலும் அத்தொல்பொருட் சின்னங்களைத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்து போன தமிழருக்குரிய சான்றாகப் பார்த்த அளவிற்கு

வந்ததை அண்மையில் தமிழகத்தில் கொடு மணல், அழகன்குளம், பூம்புகார் போன்ற இடங்களில் கிடைத்த ஈழத் தமிழர் தொடர்பான சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய கருத்து மாற்றச் சூழலில் இலங்கைத் தமிழர்கள் பண்டு தொட்டு நாணயங்களை வெளியீட்டு வந்துள்ளார்கள் என்ற உண்மை அறியப்பட்டுள்ளமை இக்கருத்து மாற்றத்தை மேலும் பலமடையச் செய்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. இலங்கைத் தமிழர்கள் பண்டைய காலத்தில் நாணயங்கள் வெளியீட்டுள்ளார்கள் என்ற கருத்தை முன்வைக்கும் போது இக்கருத்தை ஏன் முன்னைய வரலாற்றாசிரியர்கள் முன்வைக்கவில்லை என்ற எதிர் வாதம் பல மட்டத்திலிருந்து எழுப்பப்படுவதையும் காணமுடிகிறது. இந்த விவாதத்தில் ஒருவீத நியாயத் தன்மை உண்டு என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதேவேளை, அதில் இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்று உண்மைகள் வெளிவருவதை மறுக்க மழுங்கடிக்க வேண்டும் என்ற உள்நோக்கமும் அடங்கியிருப்பதையும் நாம் உணர்ச்சிறோம். ஆகவே முன்னர் வெளிவராத உண்மைகள் எப்படி இப்போது மட்டும் வெளிவருகின்றன என்பதற்குரிய காரணங்களை இவ்வீடத்தில் எடுத்துக் கூறுவது எனது முதற் கடமையாகும்.

வரலாற்றாய்வில் தமிழர் நாணயங்கள்

ஒரு இனத்தின் அல்லது ஒரு நாட்டின் தொன்மையான மொழி, எழுத்து, மதம் கலை, குடியிருப்பு, அரசு உருவாக்கம், அரசவம்சம், மன்னன், ஆள்புலம், பொருளாதாரம், அயல் நாட்டுத் தொடர்பு போன்றவற்றை அறிய உதவும் நம்பகத் தன்மை வாய்ந்த தொல்லியற் சான்றுகளுள் பண்டைய காலத்தில் புழக்கத்திலிருந்த நாணயங்களுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. நாணயங்களை நம்பகமான வரலாற்று ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தும் மரபு முதலில் ஐரோப்பியரீடையே கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்பட்டது. காலப்போக்கில் இம்மரபு ஆசிய நாடுகளுக்கும் பரவியது. பிரித்தானியர் ஆட்சியில்தான் அவர்களது நிர்வாகத்தில் பங்கு கொண்ட ஆங்கிலேயரும், பிற நாட்டவரும் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் பயன்பாட்டிலிருந்த பண்டையகால நாணயங்களைச் சேகரித்து அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை அக்காலத்தில் வெளிவந்த தொல்லியல் மற்றும் வரலாற்றுச் சஞ்சிகைகளில் பிரசுரித்திருந்தனர். அதில் இலங்கையில் கிடைத்த நாணயங்களில் பல சிங்கள

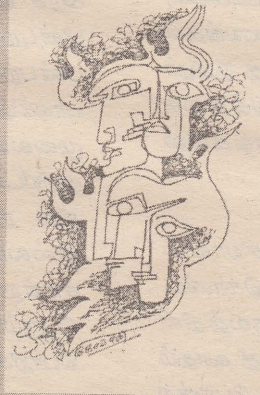
மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்டவை எனவும் ஏனையவை இந்திய, கிரேக்க, உரோம் போன்ற நாடுகளில் இருந்து வர்த்தகத் தொடர்பால் வந்தவை எனவும் விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த விளக்கமே அண்மைக்காலம் வரை ஏற்கப்பட்டும் வந்துள்ளது.

1950 களின் பின்னர் இலங்கைத்தமிழர் வரலாற்றை பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் விரிவாக ஆராய்ந்தோர் இலங்கையில் முதலாவது தமிழரசு கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றியதென்ற கருத்தை உறுதியாகக் கொண்டிருந்ததால் இலங்கையில் கிடைத்த கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ் நாணயங்கள் அனைத்தும் தமிழகத்தில் இருந்தே வந்ததென்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அதன் அடிப்படையிலேயே இந்நாணயங்களால் அறியப்பட்ட மொழி, எழுத்து, மதம், கலை பற்றிய சான்றுகள் இலங்கையோடு தமிழகத்திலிருந்த பாரம்பரிய உறவுகளுக்கூரிய சான்றுகளாக நோக்கப்பட்டன. மேலும் இலங்கையோடு தமிழகத்திற்கிருந்த பாரம்பரிய உறவுகளுக்கூரிய சான்றுகள் இலங்கையில் கிடைத்த

நாணயங்களை தமிழகத்தில் ஆட்சி புரிந்த எந்த வம்சம் வெளியிட்டிருக்கலாம் என்பதை ஆராய்வதில் புலமை காட்டிய நம்நாட்டு ஆய்வாளர்கள் அவற்றை தமிழகத்தில் கிடைத்த நாணயங்களோடு ஒப்பிட்டு அதன் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்து அதில் ஈழத் தமிழருக்கு ஏதாவது பங்கிருந்த

திருக்குமா என ஆராய்ந்து பார்க்க முற்படவில்லை. அதில் நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக ஐரோப்பியரது நாணயக்

கண்டுபிடிப்புக்களும், விளக்கங்களுமே உண்மையான முடிவாக இருக்கும் என நம்பப்பட்டது. அப்படிப் பார்ப்பதே தரமான ஆய்வாக இருக்கும் என்ற எண்ணமும் இருந்தது. இன்றும் இருந்து வருகிறது. இதில் உள்ள முரண்பாடான வீடயம் என்ன வென்றால் இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு பற்றிய ஆய்வுக்கு இலங்கை நாட்டவர் நாணயங்களைப் பயன்படுத்திய அளவிற்கு சமகாலத்தில் தமிழக வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர்கள் அதையொரு முக்கிய சான்றாகப் பயன்படுத்த முற்படவில்லை. அவ்வாறு பயன்படுத்துமளவிற்கு தமிழக நாணயங்கள் பற்றி தெளிவும், விளக்கமும் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றாய்வாளர்கள் மத்தியில் தோன்றியிருக்கவும் இல்லை.

தனிமை

சிந்திக்கத் தூண்டும்
ஆராயும்
உள் நோக்கும்
கருத்துக்களம் அமைக்கும்
அமைதி உண்டாக்கும்
நடந்ததை நினைக்கும்
தனக்குள்ளே பேசிக் கொள்ளும்
மௌனம் சாதிக்கும்
எழும்பி ஆடும்
இருந்தமும்
தூக்கம்
வரும், வராது

செல்வம்

ஆனால் இன்று தமிழக வரலாறு பற்றிய ஆய்வானது முற்றிலுமாக மாறி விட்டது. கடந்த மூன்று தசாப்த காலமாக தமிழகத்தில் பல வட்டாரங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வாய்வாலும், தொல்லியல் மேலாய்வாலும் பெருமளவு நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவை நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. இதன் விளைவாக இதுவரை ஐரோப்பியராலும் பிறநாட்டவராலும் தமிழக நாணயங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துக்களில் பல தவறுகள் உண்டு என்பது ஆதாரபூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த கருத்து மாற்றத்திற்கு தமிழக தீனமலர் தேசிய நாளிதழ் பிரதம ஆசிரியரும், தலை சிறந்த இந்திய நாணயவியலாளருமான இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தொல்லியற் பேராசிரியர் ப. சண்முகம், முன்னாள் தமிழ்நாடு தொல்லியற்றுறை இயக்குனர்களான கலாநிதி. இரா. நாகசாமி, நடன காசிநாதன், முன்னாள் தீனமணி தேசிய நாளிதழ் பிரதம ஆசிரியரும், தமிழகத்தின் முதன்மைக் கல்வெட்டாய்வாளருமான ஐராவதம் மகாதேவன், பேராசிரியர் திருஞானசம்பந்தன், பிரபல நாணயவியலாளர்களான டுல்பே, மிக்நர், மற்றும் தமிழக நாணயவியலாளர் மத்தியில் இன்று நன்கு அறிமுகமாகி வரும் இளம் நாணயவியலாளர் அளக்குடி சீதாராமன் போன்றோரது அரிய கண்டுபிடிப்புக்களும், ஆய்வுகளும் முக்கிய காரணம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவர்களது கண்டுபிடிப்புக்கள், ஆய்வுகள் அதிலும் குறிப்பாகச் சங்க கால நாணயங்கள் பற்றிய கண்டுபிடிப்புக்களே இங்கையில் கிடைத்த தமிழர் நாணயங்கள் பற்றிய முன்னைய கருத்துக்களை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்த உதவிய காரணங்களில் ஒன்றெனத் துணிந்து கூறலாம்.

சங்க காலத் தமிழகம் தென்னாசியாவில் தொன்மையான மொழி, எழுத்து, இலக்கியவடிவம் கொண்ட நாடு என்ற பெருமைக்குரியது. ஆயினும் இக்காலத்தில் நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டதா என்ற வாதம், பிரதி வாதம் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது. பீரூப்பே போன்ற ஆய்வாளர்கள் இக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த மூவேந்தர்கள் நாணயங்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளனர் என்ற கருத்தை முன்வைத்திருந்தாலும் பண்டமாற்று நிலை அக்காலத்தில் நாணயங்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்ற கருத்தையே பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி உட்பட பலரும் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அண்மைக்காலத்தில் சங்க காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த தலைநகரங்கள், துறைமுகங்கள், வர்த்தகமையங்கள் போன்றவற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளில் இருந்து இக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த மூவேந்தர்கள் மட்டுமன்றி குறுநில மன்னர்கள்கூட முத்திரை நாணயங்களையும் வார்ப்பு நாணயங்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர் என்ற உண்மை தெரியவந்துள்ளது. இந்நாணயங்கள் பலவற்றில் மன்னர் பெயரும், வம்சப் பெயரும், சமயச் சின்னங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு தமிழகத்தில் தொன்மையான மொழி, எழுத்து, மதம், கலை, பண்பாடு போன்ற அம்சங்கள் இன்று

ஆதாரபூர்வமாகத் தெரியவந்துள்ளன. இந்த அரிய வரலாற்றுண்மைகளை ஆய்வுக்குத் தெரியப்படுத்தியவர்களுள் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்கு முக்கிய பங்குண்டென்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. இன்று சங்க காலம் பற்றி ஆராயும் ஒருவர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கண்டு பிடிப்புக்களைப் புறக்கணித்தவிட்டு ஆய்வைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது எனக்கூறும் அளவுக்கு அவரது கண்டுபிடிப்புக்கள் தமிழக வரலாற்று ஆய்விலும் ஆழமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றினூடாக தெரியவந்த உண்மைகள்தான் சங்க காலத்திற்குச் சமமான காலத்தில் இலங்கைத் தமிழரிடையே அரசு உருவாக்கமும், நாணய வெளியீடும் இருந்ததை உறுதிப்படுத்துவதோடு, அவர்களிடையே ஒரு தனித்துவமான பண்பாடு அக்காலம் தொட்டு தோன்றி வளர்ந்ததையும் அடையாளப்படுத்த முடிகிறது.

தமிழகத்தில் சங்க காலம் தொட்டு கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு வரை வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களில் அக்கால அரசியல் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அடையாளம் காட்டும் சின்னங்கள், குறியீடுகள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது ஓர் முக்கிய அம்சமாகும். அதில் நாணயங்களை வெளியிட்ட அரசு வம்சத்தின் குலச் சின்னத்தை நாணயத்தின் பின்புறத்தில் பொறிப்பது முக்கிய அம்சமாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. அதில் சோழருக்குப் புலியும், பாண்டியருக்கு மீனும், சேரருக்கு அம்பும்வீல்லும், முலையமானுக்கு ஆற்றுச் சின்னமும் முக்கிய குலக் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்திற்குரிய சில நாணயங்களில் குலக்குறியுடனும், குலக்குறி இல்லாமலும் நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டதற்குச் சான்றுகள் உண்டு. அவ்வாறான நாணயங்களில் பெரும்பாலும் மன்னின் அல்லது அரசு வம்சத்தின் பெயர் பொறிக்கப்படுவது வழக்கமாகும்.

ஆனால் இலங்கையில் கிடைத்த தமிழ் நாணயங்கள் பற்றி இதுவரை ஆராய்ந்தோர் மேற்கூறப்பட்ட அம்சங்களை ஆராய்ந்து பார்க்காது அனைத்து தமிழ் நாணயங்களும் தமிழ் நாட்டுடனான தொடர்பால் வந்தவை என்ற கருத்தையே கூறிவந்துள்ளனர். அவ்வாறு கூறுவதற்கு இன்னொரு காரணம் இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றுக்கு நாணயங்களை ஒரு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தியவர்களில் பலர் அந்த நாணயங்களை நேரில் பார்த்தோ அல்லது அவற்றை கள ஆய்வில் கண்டுபிடித்தோ ஆராய முற்படவில்லை. மாறாகப் பிறர் கண்டுபிடித்து கூறிய கருத்தையும், நூல்களில் பிரசுரிக்கப்பட்ட புகைப்படங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே தமது கருத்தை வெளியிட்டனர். அவ்வாறு வெளியீடும் போதுகூட அவற்றைத் தமிழகத்தில் கிடைத்த நாணயங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததாகவும் தெரியவில்லை.

ஒரு வாழ்வின் மரணம்

சமாதானம்

பேச்சுவார்த்தை

சொற்களின் கனவுகளின் நெரிசல்

வர்ணமாய் சூழ

நான் வீதியில் இறங்குகிறேன்

காற்று என்னில் உரசிப்போக

வீதி இன்னும் குன்றும் குழியுமாக

பள்ளமும் திட்டியுமாகவே இன்னமும்

காவலரண்கள் மட்டும்

புதிய பொலிவாய்

சோடி இரும்புத்தொப்பிகள்

சோடி துப்பாக்கிகள்

மனித நெஞ்சை கோரமாய் ஊடுருவ

இயல்பு நிலை என்கிறார்கள்

அப்போ இன்னுமேன்

பண்டாவும், சில்வாவும்

எம் வீட்டில் குந்தியிருக்கிறார்கள்?

யாருக்குக் காவல்?

யார் காவல்?

ஏன் காவல்?

என் குழந்தை கேட்கிறான்.

● சத்திய ஸ்வரவின்

இந்நிலையில் 1989-93 காலப்பகுதியில் பூநகரி உள்ளிட்ட வன்னிப்பிராந்தியத்திலும், 1994 இல் தென்மராட்சி வட்டாரத்திலும் 2000க்கு மேற்பட்ட தமிழ் நாணயங்கள் கள ஆய்வின் மூலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை பூநகரி வட்டாரத்தில் இருந்து பெறப்பட்டன இவ்வளவு எண்ணிக்கையுடைய தமிழ் நாணயங்கள் இலங்கையின் பிறவட்டாரங்களில் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இந்நாணயங்களில் தமிழக நாணயங்களை ஒத்த குலக்குறியீடுகளோ, சின்னங்களோ அல்லது வம்சப் பெயரோ காணப்படவில்லை.

அத்துடன் அவற்றின் வடிவமைப்பு, அழகு, தொழில் நட்பம் என்பன முற்றிலும் தமிழகத்தில் கிடைத்த நாணயங்களில் இருந்து வேறுபட்டு இலங்கை நாணய மரபை ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றன. அதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இந்நாணயங்களை வடிவமைப்பதற்குப் பயன்படுத்திய சுடுமண் அச்சுக்கள் பல இலங்கையிலேயே கிடைத்துள்ளன. இக்கண்டுபிடிப்புக்களே இலங்கைத் தமிழர் பண்டு தொட்டு நாணயங்களை வெளியீட்டு வந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தை முன்வைப்பதற்கு முதலில் அத்தீவாரம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

அடிமட்டம்

வரும் ஒருமுறை
இயந்திரங்கள் உருண்டோடி
நேர்த்தியாக்கப்படும்
பாலத்தடி ரோட்டு
அடிமட்டம் வைத்து
அடித்ததுபோல் நோக இருக்கும்
பக்கத்து வயலில்
உள்ளவர்களுக்குக்கெல்லாம்
இதுதான் புதினம்
மாரிமறை தொடங்க
பாலம் தாண்டி வெள்ளம்
முடி ஓடும்

ஐயோ புதுசாம் போட்ட ரோட்டு
அத்தனை மனதும்
அறந்து விடும்
ஓடி ஓய்ந்ததும்
புட்டிகள் முளைத்தபடி
அரிச்சோடிய பழையரோட்டு
எட்டிப்பார்க்கும்
எங்களுக்கு இது போதும்
மேல் மட்டத்திற்கு என்ன வேலை
அலுத்துக்கொள்ளும்
யாரிலும் நோகாத மனங்கள்

ப. அருள்நேசன்

இக்கருத்து மாற்றத்திற்கு இன்னொரு காரணம் இலங்கையில் கிடைத்த தமிழ் நாணயங்கள் பலவற்றைத் தமிழ் நாட்டு ஆய்வாளர்களும் ஆராய்வதற்கு வாய்ப்புக்கிடைத்தமையாகும். இதுவரை ஐரோப்பியராலும், பிறராலும் கண்டுபிடித்து அரிதாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட இலங்கை நாணயங்களைப் பார்த்த தமிழ் நாட்டு ஆய்வாளர்கள் இப்போது ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழ் நாணயங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்களில் தமிழக நாணய ஆய்வில் புலமையுடைய இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஐராவதம் மகாதேவன், ஆறுமுக சீதாராமன், சங்கர் இராமன் போன்றோர் இந்நாணயங்கள் தமிழ் நாட்டு நாணயங்களில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்பதற்கு கூறிய காரணங்கள் எமதுகருத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியது.

இவற்றின் பின்னணியில்தான் 1989இல் புதுக்கோட்டையிலும், 1999இல் சென்னையிலும் நடந்த தொல்லியற் கருத்தரங்கில் இலங்கையில் கிடைத்த அனைத்துப் பண்டைய தமிழ் நாணயங்களும் தமிழகத்திலிருந்து சென்றவை எனக் கூறப்படும் முன்னைய கருத்துக்கள் தவறு எனவும், இலங்கையில் தமிழரின் தொன்மை தொடர்பான அண்மையில் கிடைத்த சான்றுகளின் பின்னணியில் அங்கு கிடைக்கும் நாணயங்களை நோக்கும் போது சங்க காலத்திற்குச் சமமாக அங்கு தமிழ் அரசு மரபும்,

நாணயங்களின் பயன்பாடும் தோன்றியதென்ற கருத்தை முன்வைக்க முடிகிறது.

இக்கருத்து முன்வைக்கப்பட்ட குறுகிய காலத்திற்குள் அதை மேலும் அறுதியிட்டுக் கூறக்கூடியபல தமிழ் நாணயங்கள் தென்னிலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இக்கண்டுபிடிப்பு இலங்கைத் தமிழரிடையே பண்டுதொட்டு நாணயம் வெளியிடும் மரபு இருந்து வந்ததென்ற கருத்தை உறுதியான முடிவாக்கியது. இக்கண்டுபிடிப்பானது முன்னைய நாணயக் கண்டுபிடிப்புக்களை விட இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய கால வரலாற்றைப் புதிய கோணத்தில் பார்க்க வழிவகுத்ததென்பதில் எந்த விதச்சந்தேகமும் இல்லை. இவை தென்னிலங்கையில் அக்குறுகொட என்ற கிராமத்தில் வீட்டுக்கான அத்திவாரம் வெட்டும் போது கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாகும். இவற்றை முதலில் கண்டுபிடித்த அவ்வூர் மக்கள் அவற்றைத் தனியார் வர்த்தக மையத்தில் விற்க முற்பட்டபோது அது பற்றிய செய்தி நாணயவியலாளர் ராஜா வீக்கிரமசிங்கா அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. பின்னர் அவர் மக்களிடம் இருந்து அவற்றைப் பெற்று பொபேஆராச்சி என்பவருடன்

இணைந்து அந்நாணயங்கள் பற்றி விரிவான ஒரு நூலை வெளியிட்டார்கள். அந்த நூலில் பிரசுரிக்கப்பட்ட பெரும்பாலான நாணயங்கள் இற்றைக்கு 2300 வருடங்களுக்கு முற்பட்டதென்பதை அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்தமைதி கொண்டு உறுதிபடக் கூறமுடியும். இதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான பெயர்கள் பிராகிருத மொழியில் அமைந்திருந்தாலும் அவற்றுள் இரண்டில் தமிழ்ப் பெயர்களும் இருக்கலாம் என்பதை அவர்கள் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. ஆனால் பின்னர் அந்நூலில் உள்ள நாணயங்களின் புகைப்படங்களை ஆராய்ந்த போது பல நாணயங்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தமை தெரிய வந்தது. அவற்றுள் உதிரன், மகாசாத்தன், கபதிகஜபன், தஜபியன், போன்ற பெயர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடும். இப்பெயர்களின் பின்னொட்டு "அன்" என்ற வீகுதியில் முடிவதால் இது தமிழில் ஆண்மகனைக் குறிக்கிறது என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

உதிரன்

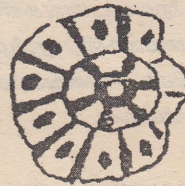

மகாசாத்தன்

மனசுக்குள் மழியாமல்

ஆர்ப்பரித்திருக்கும் வல்லிருளில்
உற்பவிக்கும்
ஜோதித் துகள்கள்
ஒளி வீசமுன் ஒடுங்கிக்கொள்வதும்....
உயிர் தொலைத்தவரைத் தேடி
விழிதிறக்கும் ஏக்கங்களிற்காய்
வலிதான
பனிச் சுவர்கள் அமைப்பதுவும்....
உருப்பெறும் உணர்வுகளை
அவ்வப்போதில்
வேர் ஆணி கொண்டு
சிலுவை அமைப்பதுவும்
விடம் பொழிந்த மேகங்கள் - இன்று
மழை பொழிவதுவும் எதற்காக...?
இவை எல்லாம்
எமை நிறைவுபடுத்தி விடுமா...?
இதற்கு மேலாய்
காலத்தால் மழிக்கப்படாமல்
மிக நீண்டதொரு சோகம்
எம் மனசுக்குள்
வியாபித்துள்ளதை
எத்தனை பேர் அறிவார்...?
மருதம் கேதீஸ்

இந்நாணயங்கள் இலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த தமிழ்ச் சிற்றரசர்களால் வெளியிடப்பட்ட தென்பதற்கு அங்கு கிடைத்த இன்னொரு நாணயத்தில் வரும் திலபுரசடநாகராசன் என்ற தமிழ் மன்னனின் பெயர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

திலபுரசடநாகராசன் பெயர் பொறித்த நாணயம்

இந்த நிலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் உடுத்துறை என்ற இடத்தில் கிடைத்துள்ள சில தமிழ் நாணயங்கள் மேலும் ஈழத் தமிழர் வரலாற்றிற்குப் புது வெளிச்சமூட்டுவதாக உள்ளன.

இப்போது மலர்ந்துள்ள அமைதிக்காலத்தில் பேச்சுவார்த்தைக்கு அடுத்த படியாக கூடுதல் கவனத்தை ஈர்த்த நிகழ்ச்சி 'மானுடத்தின் தமிழ்க் கூடல் 2002' தான்.

அநேகமாக எல்லா மீடியாக்களிலும் தமிழ்க் கூடல் 2002 இன் அதிர்வுகள் இன்னும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது இந்த நிகழ்வு நடந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகியும் தொடர்ச்சியாக இதைப்பற்றி எழுதிவருகிறார்கள். சொல்லி வருகிறார்கள். உரையாடிக் கொள்கிறார்கள். இதைவிட இனிமேலும் இது பற்றி நிச்சயம் பேசப்படவும் போகின்றது.

தமிழ்க்கூடல் நிகழ்ந்த பின்னணி அப்படிவலுவானது, அர்த்தபூர்வமானது. யுத்தமும் பிரிவும் இடைவெளிகளுமாக நீண்டிருந்த சூழ்நிலை மாறி, யதார்த்தம் மாறி, ஒரு புதிய சூழ்நிலை உருவாகியபோது அதற்குமேலும் வலுவூட்டத் தக்கதாக, நம்பிக்கையூட்டத் தக்கதாக 'தமிழ்க் கூடல்' அமைந்திருந்தது.

அமைதியொன்று ஏற்பட்டுத் தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் நிகழ்கையில் நிகழ்கால அரசியலை கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் ஊடக வியலாளரும் விவாதிக்கும் ஒரு களமாகவும் சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்களைச் சுட்டும் ஒரு அரங்காகவும் தமிழ்க் கூடல் வடிவம் பெற்றிருந்தது.

இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால் ஈழத்தமிழர்களுடைய போராட்டத்தின் நியாயப்பாடுகளையும் அதன் தாற்பரியத்தையும் கூறும் ஒரு வெளிப்பாட்டு நிகழ்வாக வடிவம் பெற்றிருந்தது தமிழ்க் கூடல்.

மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல்-2002

**நமது போராட்டக் கள வெளிப்பாடும்
கால வெளிப்பாடும்**

வெ.இளங்குமரன்

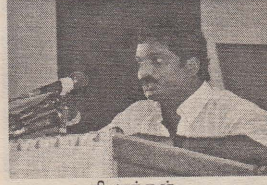
புதுவை இரத்தினதுரை

V.T.தமிழ்மாறன்

ரேவதி

நிலாந்தன்

மேலும் அது, கடந்தகால - யுத்தகால-போராட்டகால தமிழரின் வாழ்வைப் பேசுவதாகவும் இருந்தது. எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றிய எண்ணங்களை பகிர்வதாயும் சிந்தனைகளை முன்வைப்பதாயுமிருந்தது. அத்துடன் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் வரலாற்றையும் போக்கையும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்திறனையும் அர்ப்பணிப்பையும் வெளிப்படுத்தியும் நின்றது. அதே வேளை தமிழ்க்கூடல் 'மானுட விடுதலை' என்ற பரந்த

தளத்தில் சிந்தனையை விரித்து நின்றதும் முக்கியமானது. இதற்கமைய தமிழ் சிங்கள முஸ்லிம் அறிஞர்களும் ஊடக வியலாளர்களும் கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் ஒன்றுபட்டுக் கூடியிருந்தனர்.

தமிழிலும் கிங்களத்திலும் நியாயபூர்வமாகவும் அறிவு பூர்வமாகவும் சிந்திக்கும் தரப்பினராகவே இவர்களிருந்தது இன்னொரு சிறப்பு. அதாவது இனவாதச் சூழலில் அழிவுக் கெதிராகத் தமது குரலை எப்போதும்

எழுப்பியவர்கள் இவர்கள். இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையை ஓரளவுக் கேனும் தெளிவாக உணர்ந்து செயற்பட்டோர் இவர்கள். தமிழ்மக்களின் போராட்டத்தையும் சுதந்திரத்தையும் ஆதரித்தவர்கள் இவர்கள். அத்தோடு சிரிய சிந்தனைத் தளத்தில் இயங்குவோரும் கூட.

தமிழிலும் சிங்களத்திலும் தமது புலமையையும் படைப்பாளுமைகளையும் சீரியசாக வெளிப்படுத்துவோருடன் இனமுரண்பற்றிய தெளிவான சிந்தனைகளுடைய ஊடகவியலாளரும் பேராளர்களாகக் கலந்து கொண்டனர்.

இவர்களுடன் தமிழகத்திலிருந்து வந்து கலந்துகொண்ட தமிழின் சிறந்த ஓவியர் மருது, தமிழகத்தில் ஒரு புதிய வீச்சாக வளர்ச்சியடைந்து வரும் 'விடுதலைச்சிறுத்தைகள்' அமைப்பின் தலைவரும் தமிழகச் சட்டமன்ற உறுப்பினருமாகிய இரா திருமாவளவன், மக்கள் எழுத்தாளர் பா. செயப்பிரகாசம், தமிழகத்தின் சிறந்த கவிஞர் இன்சூலாப், தமிழுணர்வுடன் திரைப்படங்களை இயக்கிவரும் 'புகழேந்தி' தங்கராஜ் ஆகியோரும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கவர்கள். இவையெல்லாம் தமிழ்க் கூடலின் பரிமாணத்தையும் பெறுமானத்தையும் அதிகமாக்கியுள்ளன.

தமிழ்க் கூடலில் பங்கேற்ற பேராளர்கள் பல பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திருகோணமலை, மலையகம், கொழும்பு, வவுனியா, வன்னி, யாழ்ப்பாணம் எனப். பரந்த திசைகளிலிருந்தும் வந்திருந்தோர். பல்வேறு சிந்தனைப் போக்குடையோர். பல தளங்களிலும் இயங்கிக்

கொண்டிருப்போர். இன ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான செயற்களத்தையுடையோர்கள். என்பதால் தான் தமிழ்க் கூடலின் அதிர்வுகள் இதுவரையிலும் இனியும் தொடருமென்கிறோம்.

ஏறக்குறையக் கால் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு யுத்தத்தால் நொருங்குண்ட வாழ்வின் மத்தியில், குருதியோடும் நாட்களுக்கிடையில் மலர்ந்த, உயிர்ப்புற்ற மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் நம்போராட்டத்தின் ஒரு அம்சமாகத்தான் நிகழ்ந்தேறியிருக்கிறது.

இந்த நாட்டின் அழிவை நிறுத்தவும் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வரவும் சமாதானத்துக்கான கதவை எப்போதுமே திறந்து வைத்திருக்கும் விடுதலைப் புலிகளால் அதன் இன்னொரு

உண்டாக்கிய படையினரின் முன்னிலையில் அவர்கள் உணரக்கூடியதாக வெற்றிகரமாக தமிழ் தமிழ்க்கூடல் நடந்திருக்கிறது.

காலம் மாறியதால் அல்லது களம் மாறியதால் என்று யாரும் யோசிக்கலாம். உண்மையில் என்னதான் நடக்கிறது என்று யாரும் ஆச்சரியப்படலாம். எல்லாம் எப்படித்தான் நடந்து முடிகின்றன என்கூட யாரும் அதிசயிக்கலாம். ஆனால், இப்படி எல்லாவற்றையும் மிக வெற்றியாகவே, நியாயமாகவே, அதிசயிக்கக் கூடியதாகவே நடத்திவரும் ஆற்றல் புலிகளுக்குண்டு என்பதை பலரும் ஒப்புக்கொள்ளும் விதமாகவே மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

அடையாளமாக 'தமிழ்க்கூடல்' மாநாடு நடாத்தப்பட்டிருந்தது.

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம் 'நிதர்சனம்' நிறுவனத் துடனும் 'தமிழ்த்தாய்' வெளியீட்டகத்துடனும் இணைந்து இந்த நிகழ்வை நடத்தியிருக்கிறது.

சிங்கள இனவாதம் தீயிட்டெரித்த, குண்டுகள் போட்டழித்த யாழ்ப்பாண நகரின் இடிபாடுகளின் மத்தியில் அழிவையும் தகர்வையும்

இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இன்னலுற்றிருக்கும் யாழ்ப்பாண நகரம். இடிபாடுகளும் காயங்களும் அச்சமும் இயல்பின்மையும் மாறாத ஒரு சூழல். வலியும் பிரிவும் அலைவும் அழிவும் தீராத நிலைமை.

இதற்குள்ளும் உயிர்ப்புடனும் ஒரு நிகழ்வு நடந்திருக்கிறது என்பதுதான் கவனிக்க வேண்டிய சேதி. அதுவும் விடுதலைப் போராளிகளின் ஒழுங்கி

ணைப்பிலான மாநாடு.

முன்னொரு நாள் தமிழுணர்வோடு கூடியோரைப் பலியிட்ட அதேதடிலில், இன்று பலிகொண்டோர் தலைகுனிய நாம் பேசினோம் நெஞ்சு நிமிர்த்தி.

நான்கு நாட்கள். பல்வேறு முகங்கள், பல்வேறு குரல்கள், பல்வேறு சிந்தனைகள்.

04

சமாதானத்துக்கான கதவைத் திறந்தது மட்டுமல்ல. சமாதானத்துக்கான அழைப்பையும் அதற்கான அடுத்த கட்டப் பணிகளையும் தமிழ் தரப்புத்தான் செய்கிறது. செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்பதன் அடையாளமாகவும்

அ.யேசுராசா

வாசுதேவன்

செ.விந்தன்

சு.வில்லரெத்தினம்

தமிழ்க் கூடல் அமைந்திருக்கிறது.

ஒடுக்குமுறையோ அடக்குமுறையோ மெய்யுணர்வாளர்களையும் நியாயவாதிகளையும் ஏதுஞ்செய்துவிட முடியாது என்பதற்கு ஒரு சான்றாகவும் தமிழ்க்கூடலைப் பார்க்கலாம்.

சிங்களத் தரப்பின் பேராளர்களாகக் கலந்து கொண்டோரும் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்த பேராளர்களும் இதற்கு நல்ல சாட்சி. சிங்கள இனவாதமே இன்றைய இலங்கையின் சீரழிவுக்குக் காரணமென்று தாக்க பூர்வமாக எடுத்துரைத்து தமிழ்மக்களிடம் அதற்காகச் சில சிங்களப்பேராளர்கள் மன்னிப்புக் கேட்டிருந்தனர்.

தடா என்றால் என்ன பொடா என்றால் என்ன எதுவும் நம்மைத்தடுத்துவிட முடியாது. நாம் ஒரு நீதிக்காக, சத்தியத்துக்காக, உண்மைக்காக உணர்வுடன் ஒன்று பட்டுள்ளோம் இங்கே என்றனர் தமிழகப் பேராளர்கள்.

இந்த உண்மைக்கான உணர்வுதான் உண்மையுணர்வுதான் எல்லோரையும் ஒருங்கிணைத்தது. நான்கு நாட்களும் மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பேராளர்கள் திரண்டிருந்த மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் நமது வரலாற்றின் முக்கிய தடமாகியேயுள்ளது.

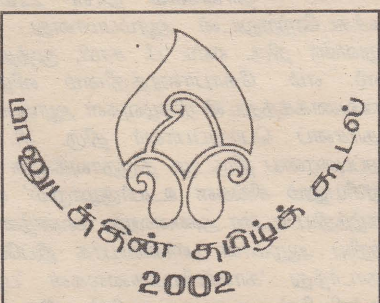

சமீபகாலங்களில் நடைபெற்ற நிகழ்வுகளில் உலக ஊடகங்களின் கவனத்தை ஈர்த்த ஒரு நிகழ்ச்சியாக "மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் 2002" ஐ குறிப்பிடவேண்டும். "மானுட விடுதலை நோக்கிய திசையில் ஈழத்தமிழர் உரிமைப்போராட்டமும் கலை இலக்கிய ஊடகங்களின் வகிபாகமும்" என்ற உட்கருத்தை மையமாகக்கொண்ட இந்த மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் -2002 என்ற பிரமாண்டமான வரலாற்று நிகழ்வு 2002 ஒக்டோபர் 19ம் திகதி ஆரம்பமாகியது. கலை பண்பாட்டுக் கழகம் நிதர்சனம் நிறுவனத்துடனும் தமிழ்த்தாய் வெளியீட்டகத்துடனும் இணைந்து நடத்திய இந்த விழா நான்கு நாட்கள் யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடந்தது. ஒக்டோபர் 19ம் திகதி காலை இளம் வெய்யில் பரவியிருந்த பொழுது இலங்கையின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்தும் தமிழகத்திலிருந்தும் பலர் வந்து அந்த மண்டப முன்றலில் குவிந்து நின்றனர். தமிழ் முஸ்லிம் சிங்கள சமூகங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் கலை இலக்கிய வாதிகள், ஆய்வாளர்கள், அரசியற் பிரமுகர்கள், ஊடகவியலாளர்கள் என பல பேராளர்கள்.....

கிட்டத்தட்ட மூவாயிரம் பேர் வரை கலந்து சிறப்பித்த இந்த மகாநாட்டின் நிகழ்வுகள் கொடியேற்றத்துடன் ஆரம்பமாகியது. யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரி மாணவிகள் "ஏறுது பார் கொடி ஏறுது பார்" என்று கொடி கீதம் பாட விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல்துறையைச் சேர்ந்த திரு. பாப்பா புலிக்கொடியை ஏற்றிவைத்தார். கொடியேற்றத்தைத் தொடர்ந்து ஈகச்சுடரேற்றி அகவணக்கம் செலுத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து விழாச்சுடரை தமிழ்க்கூட்டமைப்பைச் சேர்ந்த திரு. அப்பாத்துரை விநாயகமூர்த்தி, 'ஈழநாதம்' பொறுப்பாளர் திரு கு. கவியழகன் ஆகியோர் ஏற்றிவைத்தார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து மண்டபத்துக்குள் நிகழ்வுகள் யாழ் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் தலைவர் திரு. சீ. வி. கே. சிவஞானம் தலைமையில் ஆரம்பமானது. வரவேற்புரையை யாழ். மாவட்ட அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் திரு. சி. இளம்பரிதி நிகழ்த்தினார். தலைமையுரையைத் தொடர்ந்து மகாநாட்டின் தொடக்கவரையை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் பல விடயங்களை தெளிவாக வெளிப்படுத்தினார். "எமது தமிழ்மக்களின் போராட்டத்தின் தர்மத்தன்மைகள்,

உண்மைத்தன்மைகளை வெளி உலகிற்கு எடுத்துக்கூறும் ஒரு குரலாக இந்த மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் அமையும் என்றும் "தமிழர் உரிமைப் போரின் அதிர்வுகள் கலை இலக்கியங்களில் தக்க சான்றுகளாக வெளிப்படுத்தவேண்டும்" என்றும் பேசிய அவரது பேச்சு மகாநாட்டின் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியதாக அமைந்தது.

அடுத்து சிறப்பு ரையாற்றிய நிலாந்தன் போர் இலக்கியம் பற்றிய யதாகவும் தனதுரையை விரித்து மிக சிறப்பாக பேசினார். துன்பமானதும் துயரமானதும் வாழ்வின் கண்ணீருக்குக் காரணமானதுமான போர் எந்த விதமாய் தமிழர் மீது திணிக்கப்பட்டது என்ற அவரது கருத்தும் உலகத்தமிழாராச்சி மகாநாட்டில் அடிவாங்கி ஓடிய தமிழனுக்கும் இன்றைய பலமுள்ள, பயமற்ற தமிழனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு பற்றிய அவரின் கருத்தும் பாராட்டுக்குரியதாய் அமைந்திருந்தது.

அமுதாஸ்

செம்பியன் செல்வன்

பதினொரு மணிக்கு கவிதை அமர்வு கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. "ஈழத்துக்கவிதையில் தமிழ் இன, மொழி, உணர்வுக்கான அடித்தளங்கள் 19-70க்கு முந்திய கால கட்டம் குறித்த ஒரு நோக்கு" என்ற தலைப்பில் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன், "எழுபதுக்குப்பின் ஈழத்துக்கவிதை பண்பியல் தொடர்பான பார்வை" என்ற தலைப்பில் கவிஞர் ச. வில்வரெத்தினம் ஆகியோர் பேசினார்கள். இதில் கால் மாற்றத்துக்கூடாக ஈழத்துக்கவிதைகளின் போக்குக்கள் பற்றியும் அவை சமூகத்தில் தம்மை பதிவு செய்த விதம் பற்றியும் பல்வேறு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. கருத்துரை வழங்கிய செல்வி ரேவதி கவிதைகள் மனதில் எழுப்பும் தாக்கம் பற்றி சுருக்கமாக குறிப்பிட்டார்.

மதிய இடைவேளையின் பின் சிறுகதைகள் அமர்வு திரு. செம்பியன் செல்வன் தலைமையில் நடைபெற்றது. தேசிய இனப்பிரச்சனையும் ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் என்ற தலைப்பில் திரு. தெளிவத்தை யோசப்பும், திருமதி தாமரைச்செல்வியும் விடுதலை நோக்கிய ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் என்ற தலைப்பில் திரு. இராஜ-தர்மராஜாவும் பேசினார்கள். குறிப்புரையை திரு. எஸ். எல். எம். ஹனிபா நிகழ்த்தினார். தேசிய இனப்பிரச்சனைகளின் வெளிப்பாடுகளை பதிவு செய்த பல நல்ல சிறுகதைகள் பற்றி இவர்கள் விரிவாகக் குறிப்பிட்டு பேசினார்கள்.

மாலை 3-30 மணிக்கு 'குழந்தை இலக்கியம் பற்றிய அமர்வு கலாநிதி செ. சிவலிங் கராஜா தலை மையில் இடம் பெற்றது. குழந்தை இலக்கியத்தின் உளவியற் தளம் என்ற தலைப்பில் கலா நிதி சபா. ஜெய ராசாவும் "ஈழத்துக் குழந்தை இலக்கியம்-இன்றும் இனியும்" என்ற தலைப்பில் திரு. செ.யோகநாதனும் உரையாற்றினார்கள். குறிப்புரையை திரு. ஓ. கே. குணநாதன் வழங்கினார். சமூகம் சார்ந்த பிரச்சனைகளினாலும் போரின் விளைவுகள் தரும் துன்பங்களினாலும் குழந்தைகளின் மனங்களில் ஏற்படும் அதிர்வுகள் பற்றி தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். மாலை சிறப்புரையை தமிழகத்திலிருந்து வருகைதந்திருந்த ஈழ ஆதரவுக் கவிஞர் திரு. இன்குலாப் நிகழ்த்தினார். ஈழத்தமிழருக்கான தமது அன்பையும் ஆதரவையும் பகிர்ந்து

சண்முகம் சிவலிங்கம்

நிகழ்வும் பதிவும்

தாமரைச்செல்வி

புதுவை அன்பன்

பா.சிவகுமார்

கொள்ள விரும்புகின்ற தமிழ் மூக மனங்களின் சார்பாக அவரின் குரல் அங்கு ஒலித்தது. நிறைவுரையை நிகழ்த்திய மகளிர் அரசியற் துறைப் பொறுப்பாளர் செல்வி தமிழினியின் பேச்சு உணர்வு பூர்வமானதும் உறுதியுமான துமாக இருந்தது. அடக்கு முறைக்கு எதிராக போராட வேண்டியதேவை பற்றியும் அதற்கான அர்ப்பணிப்பு பற்றியும் பல விடயங்களை பகிர்ந்து கொண்டார்.

அவருடைய பேச்சு போராட்டத்தின் இன்னொரு அறியவேண்டிய

அவருடைய பேச்சு போராட்டத்தின் இன்னொரு அறியவேண்டிய பக்கத்தை அடையாளம் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. நிறைவாக புதுவை அன்பின் கரை தேடும் ஓடங்கள் நாடகம் இடம்பெற்றது.

இரண்டாம் நாள் நிகழ்வு 20ம் திகதி ஆரம்பமானது. ஈகச்சுடர் ஏற்றப்பட்ட பின் தமிழ்க்கூட்டமைப்பைச் சேர்ந்த திரு. சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் நமது ஈழநாடு நிர்வாக இயக்குனர் திரு. சி. சிவமகராஜா ஆகியோரால் விழாச்சுடர் ஏற்றப்பட்டு அக வணக்கத்துடன் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமானது. வரவேற்ற

புரையை புலிகளின் குரல் வானொலி நிர்வாகப் பொறுப்பாளர் திரு. தமிழன்பன் நிகழ்த்தினார். சிறப்புரையை நிகழ்த்திய தமிழீழ கல்விக் கழகப் பொறுப்பாளர் திரு. வெ. இளங்குமரன் "நம் எமது மண்ணை மீட்கப் போராடும் அதே வேளை எமது மொழியையும் பாதுகாத்துக் கொள்வது அவசியம். எமது மொழித்தாய்மையை பேணாதுவிடில் எமது இனத்தின் சிதைவுக்கே அது வழி கோலிவிடும்." என்று குறிப்பிட்டார்.

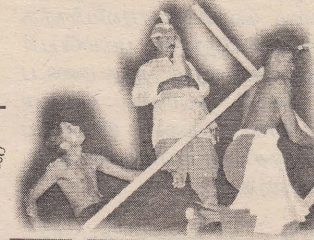
புரா

மு.இராதாகிருஸ்ணன்

சோ.பத்மநாதன்

ப.புலப்பரட்டணம்

தொடர்ந்து நாவல் அமர்வு Dr. தி. ஞானசேகரன்

தலைமையில் நடைபெற்றது. "எண்பதுகளுக்கு பிற்பட்ட நாவல்களில் ஈழத்தமிழர்களது உரிமைப்போராட்டம் என்ற தலைப்பில் கலாநிதி செ. யோகராசாவும் 'மானுட விடுதலை நோக்கி - ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள் (1856-1983) என்பது கலாநிதி செங்கைஆழியானும் பேசினார்கள். போராசிரியர் நந்தி குறிப்புரையை வழங்கினார். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்தும் வெளிவந்த ஈழத் தமிழர் பிரச்சனைகளை கூறிய நாவல்கள் உட்பட பல நாவல்கள் பற்றி இவர்கள் குறிப்பிட்டு பேசினார்கள்.

பிற்பகலில் அரங்கு அமர்வு திரு. குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. "உள்-அது காட்டும் அரங்கு" என்ற தலைப்பில் திரு. சிதம்பரநாதனும் "பங்கு புற்றல் பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் சமுதாய அரங்கு" என்ற தலைப்பில் திரு. சி ஜெய்சங்கரும் தம் கருத்துக்களை வழங்கினார்கள். குறிப்புரையை திரு. க. ரதிதான் வழங்கினார். 3-30 மணிக்கு மொழிபெயர்ப்பு அமர்வு கவிஞர் இ. முருகையன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. 'ஈழத்து இலக்கிய மொழி பெயர்ப்புகள்-ஆங்கிலம் வழி தமிழுக்கும் தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்துக்கும் என்ற தலைப்பில் திரு. கந்தையா - ஸ்ரீகணேசனும் இலக்கியத்தில் இனப்பிரச்சனை -தமிழ் சிங்களமொழிகளுக்கிடையிலான மொழியாக்க முயற்சிகள்" என்ற தலைப்பில் திரு. மடுள்கிரிய விஜேரத்தினேவும் தமது உரைகளை நிகழ்த்தினார். திரு. ஜி. சாந்தன் குறிப்புரையை வழங்கினார். அன்றைய மாலை சிறப்புரையை தமிழக எழுத்தாளர் பா. செயப்பிரகாசம் நிகழ்த்தினார். ஈழத்தமிழரை சந்திப்பது பற்றிய மகிழ்வை சபை நிகழ்த்தினார். ஈழத்தமிழரை சந்திப்பது பற்றிய மகிழ்வை சபையினரோடு பகிர்ந்து கொண்டார். நிறைவுரையை அரசியலுறையைச் சேர்ந்த திரு. சீ. புலித்தேவன் நிகழ்த்தினார். தொடர்ந்து தே. தேவாநந்தின் 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகம் நடைபெற்றது.

மூன்றாம் நாள் நிகழ்வுகள் 21ம் திகதி ஈகச்சுடரேற்றலுடன் ஆரம்பமானது விழாச்சுடரை தமிழ்க்கூட்டமைப்பைச் சேர்ந்த திரு. சிவாஜிலிங்கம், உதயன்-சுடரொளி நிறுவனர் திரு. ஈ. சரவணபவான் இருவரும் ஏற்றிவைக்க அகவணக்கத்துடன் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமானது. வரவேற்புரையை யாழ். மாவட்ட மகளிர் அரசியலுறையைப் பொறுப்பாளர் செல்வி தமிழ்விழி நிகழ்த்த சிறப்புரையை திரு. செ. விந்தன் நிகழ்த்தினார். விடுதலைப் போரும் தமிழ் மன வெளிப்பாடும் என்ற தலைப்பில் பேசிய

அவர் அரங்கு தொடர்பாகவும் வேறு செயற்பாடுகள் தொடர்பாகவும் தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொண்டார். தொடர்ந்து திருமதி அம்மன்கிளி-முருகதாஸ் தலைமையில் பொது அமர்வு இடம்பெற்றது. 'விடுதலையை நோக்கிய திசையில் தமிழ் மொழி என்ற தலைப்பில் போராசிரியர் அ. சண்முகதாசும் இலக்கிய விடுதலையும் மானுட விடுதலையும் என்ற தலைப்பில் போராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜாவும் "ஈழத்து தமிழ்நட்டார் வழக்கியல் பொது பரிமாண நோக்கு" என்ற தலைப்பில் திரு. க. அருந்தாசிராமும் பேசினார்கள். குறிப்புரைகளை கவிஞர் வாசுதேவனும் திரு. ஆ. கோமலேஸ்வரனும் வழங்கினார். மதிய இடைவேளையின் பின் 'திரைப்படம்' பற்றிய

அமர்வு திரு. ஞானரத்தினின் தலைமையில் இடம்பெற்றது. "தமிழ்த் திரைப்படங்களில் ஈழத்தமிழர் போராட்டச் சூழலின் வெளிப்பாடு" என்ற தலைப்பில் திரு. அ. பேசுராசாவும் 'சிங்கள தமிழ் முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகள் என்ற தலைப்பில் போராசிரியர் சுனில் ஆரியரத்தினேவும் உரைகளை நிகழ்த்த குறிப்புரைகளை திரு. க.சட்டநாதன் திரு. விமல் சாமியநாதன் ஆகியோர் நிகழ்த்தினார். ஈழத்தமிழர் பிரச்சனை பற்றி பேசப்பட்ட

படங்கள் பற்றிய இவர்களின் கருத்துக்களில் ஆதங்கமே மேலோங்கி நின்றதை உணரமுடிந்தது. அன்றைய மாலைச் சிறப்புரைகளை மூவர் வழங்கினார். தமிழகத்திலிருந்து வருகைத்திருந்த காற்றுக்கென்னவேலி திரைப்பட இயக்குனர் புகழேந்தி தங்கராஜ் ஓவியர் ட்ராஸ்கி மருது ஆகியோர் ஈழத்தமிழர் மீது தமக்கிருக்கும் அபிமானத்தையும் அதற்காக தாம் எதிர் கொண்ட அனுபவங்களையும் விளக்கிக்கூறினார்கள். அடுத்தது பேசிய திரு. புதுவை அன்பன் வன்னி மண்ணில் நடத்திய நாடக அரங்கு தொடர்பாகவும் மக்களுடனான தொடர்பு பற்றியும் மிக உருக்கமான உரையை நிகழ்த்தினார். வன்னியின் அவலம் பற்றி வெளிப்படுத்திய அவரின் உரை பலரது உள்ளங்களை நெகிழ வைத்தது. நிறைவுரையை நீதி நிர்வாகத்துறைப் பொறுப்பாளர் திரு. இ. புரா நிகழ்த்தினார். அன்றைய கலை நிகழ்வாக என். எஸ். மணியம் நெறியாள்கை செய்த 'கண்ணகி வழக்குரைத்தல்' பாரம்பரிய நாட்டுக்கூத்து இடம்பெற்றது.

நான்காம் நாள் 22ம் திகதி நிகழ்வுகள் ஈகச்சுடரேற்றலுடன் ஆரம்பமானது. தினக்குரல் பத்திரிகை நிறுவனர் திரு. எஸ். பீ. சாமி, மூத்த பத்திரிகையாளர் திரு. எஸ். எம். கோபாலரத்தினம் விழாச்சுடரேற்றி வைக்க அகவணக்கத்துடன் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமானது. வரவேற்புரையை நிதர்சனப் பொறுப்பாளர் திரு. சி. சேரலாதன் நிகழ்த்த சிறப்புரையை திரு. மு. திருநாவுக்கரசு நிகழ்த்தினார். 'சர்வதேச அரசியலும் சிங்கள உயர்முழுமும்' என்ற தலைப்பில் இவர் நிகழ்த்திய உரை அனைவரது கவனத்தையும் பெற்றது. அரசியல் பற்றிய ஆழமான பார்வையாக இப்பேச்சு அமையப்பெற்றது. தொடர்ந்து காண்பியக்கலைகள் பற்றிய அமர்வு ஓவியர் ரமணியின் தலைமையில் இடம்பெற்றது. கலையும் சிறுபான்மையினரும் ஈழத்தமிழர் காண்பியக் கலைகளின் பகிரனுபவம் என்ற தலைப்பில் திரு. பா. அகிலனும் ஈழத்தமிழர் வரலாற்று மீள் கண்டுபிடிப்பில் தொல்பொருட்களும் அவற்றின் பாதுகாப்பும் என்ற தலைப்பில் திரு. ப. புலப்பரட்டணமும் உரைகளை நிகழ்த்த குறிப்புரைகளை திரு. கோபாலியும் திரு. சனாதனனும், நிகழ்த்தினார்கள். மதிய இடைவேளையின் பின் 'ஊடகம்' பற்றிய அமர்வு அரசியல் ஆய்வாளர் வி.ரீ. தமிழ்மாறன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. "தேசிய இன

முரண்பாட்டுப் பின்னணியில் தொடர்பு ஊடகப்பண்பாடு” என்ற தலைப்பில் திரு.ஆ.சிவநேசச்செல்வனும் ஊடகப்பண்பாடும் இன்றைய “உலகமயமாக்கலின் அரசியலும்” என்ற தலைப்பில் திரு. பா. சிவகுமாரும் ‘இனமுரண்பாடுகள் பற்றிய செய்தியளித்தல் ஊடகவியலாளர் ஒருவரின் அனுபவம்’ என்ற தலைப்பில் திரு. நோகித பாஷன் அபேவர்த்தனவும் ‘இன ஒடுக்குமுறையும் சிங்கள பத்திரிகைகளும்’ என்ற தலைப்பில் திரு. மஞ்சளவெடி வர்த்தனேவும் “உலகளாவிய ரீதியிலும் ஈழப்போர்க் காலத்திலும் ஒளிபடக்கலையின் இயங்கு நிலை” என்ற தலைப்பில் திரு. அமரதாசும் பேச்சுக்களை நிகழ்த்த குறிப்புரைகளை திரு. எஸ். எம். கோபாலரத்தினம் திரு. சி. ரகுராம் ஆகியோர் நிகழ்த்தினார்கள். சமூக நோக்கிலும் செய்தியளித்தலிலும் ஊடகங்களின் பங்கு பற்றி பல விதமாக ஆய்வு செய்யப்பட்ட உரைகள் இதில் இடம்பெற்றன. இறுதிநாள் சிறப்புரைகளை மலையக மக்கள் முன்னணித்தலைவர் திரு. பெ. சந்திரசேகரன், தமிழ்நாடு விடுதலைச்சிறுத்தைகள் அமைப்பின் திரு. திருமாவளவன் இருவரும் நிகழ்த்தினார்கள். மகாநாட்டின் நிறைவுரையை விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக்கழகப் பொறுப்பாளர் கவிஞர் திரு. புதுவை இரத்தினதுரை அவர்கள் நிகழ்த்தினார். வரும்நாட்களின் படைப்பாளிகள் ஒன்றிணைந்து செயற்பட வேண்டும். மானிடம் தழுவிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான ஆதரவை தர வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்தார். நிறைவாக நடந்த கலை நிகழ்ச்சியில் அண்ணாவியார் யோகனின் நெறியாள்கையின் அர்ச்சனன் பெற்ற பாசுபதம் என்ற வடமோடிக்கூத்து இடம்பெற்றது. கொடி இறக்க நிகழ்வுடன் நான்கு நாள் மாநாடு இனிதே நிறைவுற்றது.

இந்த மாநாட்டின் நோக்கம் மாநாட்டின் நான்கு நாள் நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எல்லோருடைய உரைகளும் மானிடம் நோக்கிய பாதையில் தமிழர் போராட்டத்தின் நியாயத்தை சொல்லுவதாகவே அமைந்திருந்தது. ஈழத்தமிழரின் நொந்துபோன குரலை வெளிப்படுத்தவும் இந்த மகாநாடு வாய்ப்பு தந்திருக்கிறது. அதேசமயம் படைப்பாளிகளுக்குரிய பொறுப்புக்கள் பற்றியும் சிறிது அழுத்தமாகவே சொல்லியிருக்கிறது. இம்மகாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்களின் பெறுபேறுகளை எதிர்காலத்தில் வரப்போகின்ற படைப்பிலக்கியங்களில் அடையாளம் காணமுடியும் என்றே நம்புவோம்.

மானிடத்தின் தமிழ்க்கூடல் நிகழ்வின் நிறைவில் கலை இலக்கியப்படைப்பாளிகள், அறிஞர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், மற்றும் பேராளர்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிரகடனம்

1) தமிழ் மக்களின் விடுதலையை எல்லாத்தளங்களிலும் முழுமைப்படுத்துவது இதில் உலகெங்கிலும் உள்ள தமிழர்களின் ஒருங்கிணைப்பைப் பெறுவது

2) இலண்டனாயிரம் ஆண்டுகால செய்யுட் பாரம் பரியம் உடைய தமிழ் மக்களாகிய நாம் தமிழ் விழிப்பையும் தமிழ் வேர்களையும் மூன்றாவது மில்லேனியத்துக்கு அதாவது தகவல் யுகத்துக்கும் விரிவுபடுத்தல்.

இந்த இரண்டு முதன்மைப் பிரகடனங்களையும் நிறைவேற்றுவதற்குரிய முன்னெடுப்புக்களாவன:

1) உலகெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழர்களை ஒருங்கிணைப்பதற்கான “தமிழ் மையம்” ஒன்றை ஈழத்தில் நிறுவுதல். தமிழ்த் தேசியம் எதிர் கொள்கின்ற அரசியல் பண்பாட்டு நெருக்கடி நிலைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்கான சமூகச் சிந்தனை முறைமைகளை உருவாக்குவதற்கும் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குமான “சிந்தனைப்பள்ளியை” (School of Thoughts) கட்டமைத்தல் இதற்கு வேண்டிய துறைசார் குறிப்பாக முறை சார் முறை சாராத நிபுணர்களை ஒருங்கிணைத்தல்.

2) உலக மயமாக்கல் சூழலில் தமிழ் -மூஸ்லிம் மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளங்களைப் பாதுகாத்தலும் புதுப்பித்தலும் .

3) தமிழ்- சிங்கள தொடர்பாடலை பரஸ்பர மொழி பெயர்ப்புக்களின் மூலம் வலுப்படுத்துதல்.

4) போருக்குப் பிந்திய காலத்தின் உடனடித் தேவையான வடக்கு - கிழக்கின் அனைத்தும் பகுதிகளிலும் எல்லா வகையான வெளிப்பாட்டு வடிவங்கள் பற்றிய ஆவணப்படுத்தலையும் பாதுகாத்தலையும் உடனடியாக செயற்படுத்துதல். இதில் நாட்டார் பாடல்கள் முதல் அரும் பொருள்கள் வரை அடங்கும் .

5) அருகியும் அழிந்தும் செல்லும் நிலையில் இருக்கும் பாரம்பரியக்கலை வடிவங்களை, புராதனச் சின்னங்களை அடையாளங்கண்டு மீட்பதற்கும் பாதுகாப்பதற்குமான நிறுவனமயப்பட்ட ஏற்பாடுகளைத் திட்டமிடுவதும் நடைமுறைப்படுத்துவதும்.

6) வருடந்தோறும் இத்தகைய தமிழ்க்கூடலை வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்ந்து ஒழுங்கு செய்தல்.

7) இவை அனைத்தையும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தமிழ் மக்களுடைய இராணுவ நெருக்கவாரமற்ற மெய்யான இயல்பு வாழ்வு இன்றியமையாததாகும் அதனைக் கொண்டு வரும் முயற்சிகளை அனைத்து ஊடகவியலாளர்களும், கலை இலக்கிய வாதிகளும் முன்னெடுத்துத், ஒன்றிணைந்து செயற்படுத்துதல்.

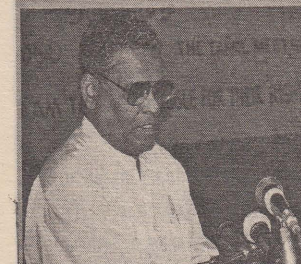
ஊடகங்களின்
பார்வையில்

தமிழினி

இளம்பரிதி

தி.ஞானசேகரன்

“1974 இல் நான்காவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இதே வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அப்போது நடந்த அராஜகங்கள், மனித உயிரழிவுகள் இளைஞர்களை ஆயுதமேந்த வைத்தது. இப்போது 28 ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர் இதே மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ‘மாணுடத்தின் தமிழ்க்கூடல்’ படைப்பாளர்களை மனித விடுதலைக்கான பேனா ஏந்தும் தேவையினை மிக அழுத்தமாக உணர்த்தியுள்ளது.”

- ஞானம் நவம்பர் 2002
சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்
தலையங்கத்தில்.....

“எந்த விதமான அலம்பல் சிலம்பலில்லாமல் எடுத்த இலக்கியக் கோணத்தை முன்னெடுத்துச் சென்ற இலக்கியக்கட்டுரைகள், விவாதங்கள் அபிப்பிராய மோதல்கள்.

எந்த விதமான தலையீடுமற்று ஈழத்து இலக்கிய எதிர்கால வளர்ச்சியை அடி ஆதாரமாகக் கொண்டே நிகழ்ச்சிகளும் கருத்துக்களும் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

→ டொமினிக்ஜீவா
மல்லிகையில் (நவம்பர் 2002)

‘மாணுடத்தின் தமிழ்க்கூடல்-2002’ என்ற கலை, இலக்கிய பண்பாட்டு விழா மிகச்சிறப்பாக கட்டுக் கோப்பாக நடைபெற்றது”

- அந்தனிஜீவா
ஞானம் (நவம்பர் 2002)

“மாணுடத்தின் ஒன்று கூடல் கலை, இலக்கிய ஊடகத்துறைகளில் வாதப்பிரதிவாதங்களையும் அதனூடகத் தெளிந்த சிந்தனைகளையும் புதிய பாய்ச்சலையும் உருவாக்குவதற்கு முத்தமிழிலேயே வழிவகுத்துள்ளதேன்றே அழுத்தமாகக் குறிப்பிடலாம்.”

- செ. யோகநாதன்
(03- நவம்பர் 2002 வீரகேசரியில்.)

“ஈழத்தமிழர்கள் அனைத்துத் தளங்களிலுமே நீண்ட நெடுந்துலைவு

முன்னோக்கிப் போயுள்ளதை உணர முடியும். அதனைக் கட்டியங் கறுவதற்கான ஒரு களமாகவே ‘மாணுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் 2002’ என்கிற அந்த சிறப்பு வாய்ந்த மாநாடு அமைந்திருந்தது. அதில் தமிழ் இலக்கியவாதிகள், ஊடகவியலாளர்கள் மட்டுமின்றி சிங்கள எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் பங்கேற்றார்கள் என்பதுடன் ‘ஈழவிடுதலைப்போராட்டமானது மாணுட விடுதலைக்கான போராட்டமே’ என்று அவர்கள் அறிவிப்புச் செய்தது ஒரு வரலாற்றுத் திருப்புமுனையாகும்”

- இரா. திருமாவளவன் -
இந்தியாருடே (20 நவம்பர் 2002 இதழ்)

“மாணுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் நல்ல அனுபவமாக அமைந்தது. ஈழத்தில் தமிழர்கள் எத்தகைய வாழ்க்கையை வாழ்கின்றனர் என்பதை தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பாக இது அமைந்தது. இராணுவ மயத்துக்கு மத்தியில் தமது இலக்கியத்துறையை தமிழர்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டியிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் கலாச்சாரம், பண்பாட்டை பாதுகாப்பதில் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் செயற்படுகிறார்களென்பதை உணரமுடிந்தது.

- தமிழகத்தின் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் அமைப்பின் தலைவர்
இரா. திருமாவளவன் (03.11.2002 வீரகேசரிக்கு வழங்கிய செவ்வியில்)

“மாணுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் 2002 வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியாயுள்ளது. இது தமிழ்த் தேசியத்தின் அடையாளத்தையும் தமிழர் உரிமைப் போராட்டத்தையும் இன்னொரு பரிமாணத்தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. அதேவேளை இனவாத அரசியலுக்கும் யுத்தத்திற்குமான முடிவைக் காணுவதற்குரிய பொறுப்பை கலைஞர்கள், படைப்பாளிகள், அறிஞர்கள், ஊடகவியலாளர்களுக்கு உணர்த்தியிருக்கிறது.

- விடுதலைப்புலிகள்
(புரட்டாதி-ஐப்பசி 2002 ஏட்டில்)

“மிகுந்த தண்ணீர் நிரம்பிய ஆறுகள் தமை ஈர்த்த திசை வழியே பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலங்களில்

யாரும் நினைக்கவில்லை இத்துணை வேகமாக அவை "ஒரு கடலில்" வந்து சங்கமித்துக் கொள்ளுமென்று"

- ரீ. ரீ. மயூரன் சங்கு நாதம்
23/29/ஒக்ரோபர்-2002

"தமிழ் மக்கள் சிங்கள மக்களுக்கு ஒரு போதும் எதிரானவர்களல்லர். அவர்களின் போராட்டங்கள் யாவும் இனவாதம் கக்கும் பேரின வாத அரசியல் சத்திகளுக்கு எதிரானதே என்ற உண்மையை சிங்கள மக்களுக்கும் சர்வதேச சமூகத்துக்கும் உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது "மானுடத்தின் தமிழ்க் கூடல்"

- அற்புதன் உதயன்
29/10/2002

"உலகம் முழுவதிலுமிருந்து வந்திருந்த தமிழ்ப் பிரமுகர்களுடன் சிங்கள, முஸ்லீம் அறிஞர்களையும் அரவணத மாநாடு"

அருந்தாகரன்

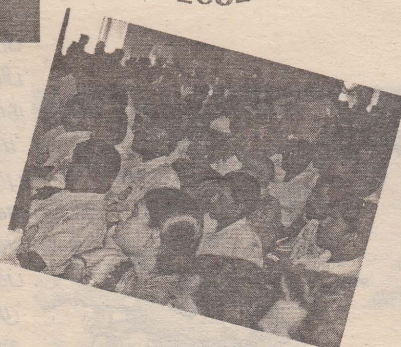
சேரலாதன்

த.சனாதன்

பா. அகிலன்

தாமரைச்செல்வி

க.சுட்டநாதன்

ஒக்ரோபர் 18,20,21,22

- ஞாயிறுயாழ். தினக்குரல்
27/ஒக்ரோபர்/2002

நான்கு நாட்கள் நடைபெற்ற தமிழ் கூடல் நிகழ்வில் நான்கு நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. ஒவ்வொரு நாளும் இரவுவேளைகளில் நாடகங்கள் அரங்கேறின. இதில் நவீன நாடகங்களும் பாரம்பரிய நாடகங்களும் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டன. இவ்வரங்குகள் ஊடாக பல்வேறு பகுதிகளிலும் இருந்து வந்திருந்த பேராளர்கள்

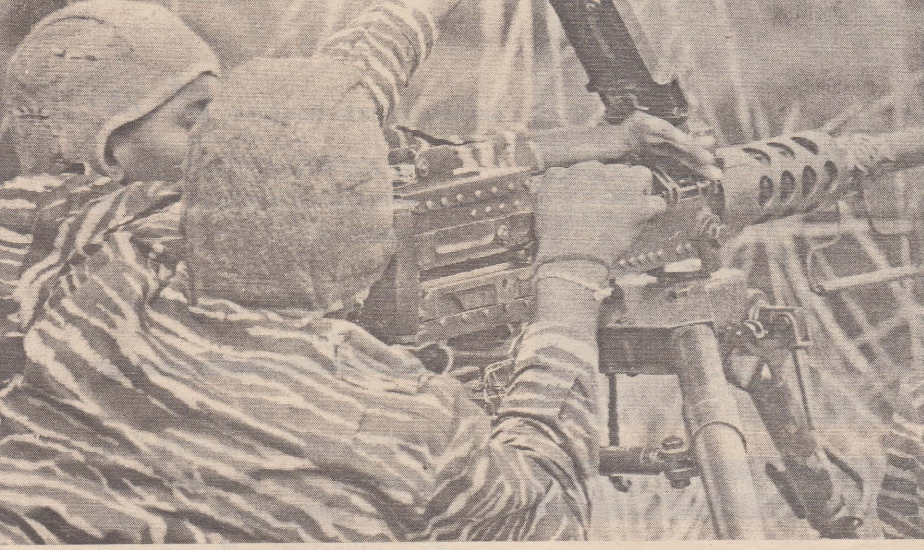
தமிழ் அரங்கப் பாரம்பரியத்தைப் உணர்ந்திருப்பார்கள் என்று கொள்ளலாம்.

- அம்பலம் ஒக்ரோபர்-
நவம்பர் 2002

ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் வெறுமனே ஒரு போரல்ல. அது மானுட விடுதலைக்கான ஒரு கட்டவிழ்ப்புப் போராட்டம் என்பதை உலகம் புரிந்துகொள்ளுமாறு செய்வதே இந்த மாநாட்டின் நோக்கமாக இருந்தது. அதில் அது வெற்றியும் கண்டிருக்கிறது. மாநாட்டில் கூடிய மூலின மக்களும் நமது உணர்வுகளைக் கலந்து பகிர்ந்து கொண்டதன் மூலம், இந்த மாநாட்டின் மூலம் வெளியுலகம் அறிந்து கொண்ட செய்திகளின் மூலமும் இந்த இலக்கு எய்யப்பட்டிருக்கிறது.

- கோ. றுஷாங்கன் -
ஈழநாதம் (வெள்ளி நாதம்)
08-11-2002

தீபா குமரேஷ்

ஒரே அமைதி பயந்து...
அதிர்ந்து... பலமிழந்து
போன கதிர் தோழர்களை
அழைக்க முனைந்த போது
காற்றுத்தான் வெளியே
வந்தது. தன் உடலில்
மிகுந்திருந்த பலம்
முழுவதையும் திரட்டி

'முகிலன், முகிலன்,
சங்கர், சங்கர்' என்று
அழைத்துப் பார்த்தான் எந்தப்
பதிலுமில்லை. தொடர்ந்து

'சங்கர், முகிலன்,
சங்கர், முகிலன்' என்று
அழைத்தவனின் குரல்
கேவலாகி, அழுகையாகி
அவலமாக வெளி வந்தது.

சண்டை தொடங்கி
இந்த நான்கு மாதமும் ஒரே
பதுங்குகுழியைப் பகிர்ந்து
வாழ்ந்த நினைவுகள்
மேலெழும்பி வந்தன.
எப்போதும் போல்
ஆரவாரமாகவே புறப்பட்டார்
கள். இவர்கள் மூவரும்
எப்போதும் சேர்ந்தே திரிவதை
அறிந்திருந்த பெறுப்பாளரும்
ஒரே குழுவினரே இவர்கள்
மூவரையும் அனுப்பினார்.
பிய்த்துப் பிடுங்கிய
நுளம்புகளைக் கலைக்க
ஆளுக்காள் மாறி மாறி
நுளம்படித்தார்கள். நுளம்பே
கடிக் காத போதுமே
வேணுமென்று நுளம்பைச்
சாட்டி அடித்துக்

கொண்டார்கள். களத்தின்
போக்கு ஒரு சில நாட்களில்
பிடிபட்டுக் கொண்டதும் ஒரு
நாள் முகிலன் கேட்டான்
'மச்சான்' யாருக்கு இப்ப
புருட்சல வேணும்? 'இவன்
என்னவோ மாட்டப் போறான்'
என்று இவர்கள் இருவரும்
பதில் சொல்லாமல் முழிக்க
'முழியுங்கோடா முழியுங்கோ
ஆமிக்காரன் இப்ப புருட்சல'

இந்த 'எல்' வடிவப்பதுங்குழியின் மூலைக்குள்
பதுங்கியிருந்தான் கதிர். ஒரே இருள். இருள் வெளியேயா தன்
தலைக்குள்ளேயா எனத் தெரியாத உணர்வு நிலை. தோழர்கள் இருவர்
பதுங்குழி வாசலில் இருந்தனர். வயிற்றில் ஆயிரம் வாட்கள் ஒன்று
சேர்ந்து வெட்டுவது போன்ற வேதனை அலைஅலையாய் கிளம்பியது.
சற்று முன்னர் ஆர்.பி.ஜியைக் கையில் வைத்து எதிரே வந்த இராணுவ
டாங்கியைக் குறிவைத்து அடித்தவன் டாங்கி குறி தப்பி தன்னை
அண்மிப்பதை உணர்ந்து விலகு முன் வயிற்றில் விழுந்தது வெடி. சுருண்டு
விழுந்த வேகத்திலேயே தவழ்ந்து பதுங்குகுழிக்குள் இறங்கிக்
கொண்டான்.

பல்லை நெருடவைக்கும் கரகரப்பும் காது செவிடுபடும்
பேரிடியுமாய் டாங்கி பதுங்குகுழியைக் கடந்தது. கதிர் காயப்பட்டதுமே
பரபரத்து, சாரத்தினால் கட்டி இரத்தம் பெருகுவதை நிறுத்த முயன்று
கொண்டிருந்த தோழர்களின் முகம் பேயறைந்தது போலானது.

'டேய் முகிலன் ஆமி எங்களைக் கடந்து போறான். தனிச்சும்
போனம் என்ன செய்யிறது?'

'உஷ்! சத்தம் போடாதே சங்கர் நடந்து வாறாங்கள்.
எங்களைக்கடந்து போன பிறகு கதிரைக் கொண்டு போக
டறைபண்ணுவம்' சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வாசலை ஏதோ
நிழல் மறைத்தது. 'வீஷ்' சென்று சத்தம். பதுங்குகுழிக்குள் ஏதோ பறந்து
வந்தது. 'டடார்' என்று வெடித்தது கைக்குண்டு.

'அம்மா' என்ற ஒரேயொரு அலறல் மட்டுமே கேட்டது.
அலறல்சத்தம் ஆளிருப்பதை உறுதிப்படுத்தியது போல வேட்டுக்கள்
உள்ளே பறந்து வந்தன. அதன் பின்னர் சிறிய முனகல் கூடக் கேட்கவில்லை.

கனவல்ல!

இது

கதைமூலம்!

அனுப்புவான்' என்று அவன் சொல்லி வாய்மூடுமுன் 'மிக்ஸ்ட் புருட்' எனப்படும் மலரிபரலால் ஆயிக்காரன் போட்டுத் தள்ளினான். மிகப்பயங்கரமான அந்த ஆயுதத்தின் தாக்குதலை மிகச் சந்தோஷமான ஆரவாரத்துடன் அன்றிலிருந்து எதிர் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

அத்தனை சண்டை ஆரவாரத்திலும் அவனதை இவனதை இவனதை அவனுமாய் தட்டிப்பறித்துச் சாப்பிட்டு... கரிய இருளில்... நீண்ட தூரம் ஊடுருவி நோக்கிக் கண்சோர்ந்து, கால் சோர்ந்து போகும் போதெல்லாம் தோளில் தட்டி 'மச்சான், நீ கொஞ்ச நேரம் கண்ணை மூடி ஓய்வெடு. நான் பார்க்கிறேன்' புரிந்துணர்வோடு பரிந்து... 'சங்கர்... முகிலன் என்னை விட்டிட்டுப் போட்டிங்களடா' வாயை இறுகப் பொத்தியபடி அழுது களைத்தவனுக்கு திடீரென ஒன்று உறைத்தது.

'நான் தனிய.. இராணுவத்தால் சூழப்பட்ட இப்பிரதேசத்தில்... வயிற்றில் பட்ட காயத்தினூடு குருதி பெருக... நான் தனிய' தோழர்கள் அற்ற தனிமை அவனை மருட்டியது.

வயிற்றிலிருந்து பெருகும் குருதி, வாள்கொண்டு அறுப்பது போன்ற வேதனை, தோழர்கள் அற்ற தனிமை, சுற்றிவர இராணுவம்... எப்படித் தப்புவது எனும் எண்ணம் தந்த மலைப்பு, சோர்வு... தளர்ந்து போய்கிடந்தான் கதிர்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளி அரவங்கள் அடங்கின. மங்க முயன்ற உணர்வுகளை இழுத்துப் பிடித்தான். தோழர்கள் வரும் வரை.. அல்லது தோழர்களின் முன்னணியைச் சென்றடையும் வரை விழித்தே இருக்க வேண்டும் எனும் உறுதி அவன் உணர்வுகளை விழிப்படையச் செய்தது. கண்ணை மூடினால் மீண்டும் தன்னால் விழிக்க முடியாமற் போகலாம் என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. கூடவே.. இது இறப்பதற்குரிய நேரமல்ல இன்னும் போராடவேண்டும்... சாதிக்க வேண்டும் எனும் வெறி அவனுள்

கிளர்ந்தது.

கூடவே.. மங்கலாய் ஒரு முகம். கண்களில் நீருடன் முணுமுணுத்தது. 'நீங்கள் எங்கையிருந்தாலும் உயிருடன் இருக்க வேணும். திரும்பி வர வேணும்...' இன்னும் போராட்டத்திற்கு நிறையச் செய்ய வேணும் நீங்கள் வரும் வரை நான் காத்திருப்பேன்' இப்பொழுது தான் கேட்பது போலிருந்த எப்போதோ கேட்ட அவ்வார்த்தைகள் அவனுள் புதிய பலத்தைக் கிளப்பின.

வயிற்றை ஒரு கையால் இறுகப் பொத்திப்பிடித்தான். மற்றக்கையை நிலத்தில் ஊன்றி உன்னி உன்னி முன்னேறத் தொடங்கினான். தோழர்களின் உடலிருந்த இடத்தில் இரத்தச் சுகதி கிடந்தது.

சங்கர்...முகிலன்...கையால் துழாவினான். ஒரு கையோ, காலோ, தலையோ, அகப்படாதா என ஆர்வத்துடன் தடவினான். சங்கர்...டேய் சங்கர்... அலை அலையாய் சுருண்ட தலைமுடியை அழுத்தி வாரியபடி 'இஞ்சை பாருங்கடா... அஜிதஸ் ரைல் வெட்டு.. எப்பிடியிருக்குது? எனக் கேட்பாயே..

'அஜித்தோட காகக்கூடு ஸ்ரையில் தான் இருக்குது' எண்ட எங்கட அறுவையைக் கேட்டு போங்கடா உங்களுக்குப் பொறாமை என்று தலையைச் சிலிப்பி விட்டுப் போவாய்... எங்கேயடா உன்ரை சுருள் முடித் தலை... மனம் பரிதவிக்கத் தடவினான். தடவியவனின் கையில் ஓர் கை அகப்பட்டது. இரு கையாலும் ஆவலுடன் பற்றிப்பிடித்துத் தடவியவனின் கையில் மணிக்கூடு தட்டுப்பட்டது. முகிலன்.. பச்சை மஞ்சள், சிவப்பு எனப் பல நிறப்பொத்தான்கள் கொண்ட முகிலனின் மணிக்கூடு. முகிலன்... தலையைத் தடவித் தடவி எனக்கு ஆறுதல் சொன்னாயேடா 'மச்சான் கதிர் நாங்கள் இரண்டு பேரும் இருக்கிறம். உன்னைக் கொண்டு போவம் ஒண்டுக்கும் யோசிக் காதை' என்றாய். நீங்கள் ரெண்டு

பேரும் இல்லையேடா. நினைவுகள் வலி தந்தன. தொண்டையை அடைத்து பந்து போல ஏதோ சுருண்டு வந்தது. நெற்றி ஓரங்கள் புடைத்து வலித்தன. அழுகையை அடக்க முயன்றதில் நரம்புகள் வலியெடுத்தன. கண்ணீர் மெல்லிய திரையாய் கண்ணை மறைக்க முயன்றது.

உணர்ச்சி வசப்பட்டால் தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது போய்விடும் என உணர்ந்து பல்லைக் கடித்து அழுகையை நிறுத்தினான். பதுங்குகுழியின் வாசலைக் கடப்பது சிரமமாயிருந்தது. வயிற்றிற் தசைகள் மேலும் கிழிவது போன்ற பிரமை தரும் வேதனை. அங்குல அங்குலமாய் முன்னேறி அதனைக் கடக்க நீண்ட நேரம் எடுத்தது. வெளியே ஆளரவம் இல்லை தூரத்தே வேட்டொலிகள்.. ஷெல் சத்தம் களைத்துப் போய் சிறிது நேரம் அதிலேயே கிடந்தான். இப்பிடியே கிடந்தால் என்ன என்ற உடம்பு கேட்டது. மனம் 'முன்னேறு முன்னேறு' எனக் கட்டளையிட்டது. மெதுவே தலையைத் தூக்கி சுற்றிவரப்பார்த்தான். வேட்டொலிகளை வைத்துத் தோழர்கள் இருக்கும் திசையைக் கணித்துக் கொண்டான். அத்திசை நோக்கி 'நகரத் தொடங்கினான்.

வயிற்றிலிருந்து கையை எடுக்கப் பயமாக இருந்தது. உள்ளிருந்து எல்லாம் வெளியே வந்து விடும் போலிருந்தது. வயிற்றின் வேதனை தன்னையறியாமலேயே கண்ணில் நீர் வர வைத்தது. அவனின் நகர்வை 'ஊர்தல்' என்று சொல்வதே பொருத்தமாயிருக்கும் போல் தோன்றியது. ஒற்றைக்கையை ஊன்றி உடலை முன்னே நகர்த்தி, மீண்டும் கையை முன்னே தள்ளி வைத்து ஊன்றி.. நகர்வு அங்குலம் அங்குலமாக இடம் பெற்றது. ஊன்றிய கையில் முட்கள் கீறின. கற்கள் குத்தின வியர்வை ஆறாய்ப் பெருகியது. மூச்சு வாங்கியது. நாவுறண்டது. சிறிது நேரம் ஓய்வெடுக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனாலும் பயமாக இருந்தது. கண்ணை மூடினால் அது நிரந்தர ஓய்வாகி விடுமோ என்ற பயம் வந்தது. மூடத் தவித்த விழிமடல்களைப் பலவந்தமாகத் திறந்து பிடித்தான்.

யாழ்விருந்து வண்ணிக்கு

அன்பிற் கினிய.....
உனை எவ்வாறழைப்பேன்
1994வெய்யிலால்
நிரப்பப்பட்ட நாட்களில்
சினேகிதியாய் சகோதரியாய்.....
பிரச்சாரக் கூட்டத்தின் பின்
நீ "வான்" ஏற
பத்தடி தூரத்தில்
பதராய் நான்
உன் தாய் கதற
அற்பமாய் நினைத்தேன் உனை
பதினாறில் துறவேவ்வாறேற்றாய்?

காவலரண்களில்
சறுக்கி விழுந்த அந்த
அவமான நாட்களில்.....
நீயாகவில்லையே
நான் எனும் கவலை
நிமிர்ந்த நடையாய்
பெண்புலி பார்க்கும் போது
வெட்கித் தலை குனிகிறேன்
அவருள்
உனைத் தேடுகிறேன்
உன்பாதம் தொட
எப்போது யாழ் வருவாய்

சகோதரியே.... தாயே!
மீண்டும் எப்பொழுது
வருவாய்
உன்பாதம் தொழ...
என் கனவு நாட்களில்
அல்லது
உன்கல்லறை நாட்களில்
எப்போது யாழ் வருவாய்?

தேஜாமயன்

புறப்படு முன்னே
பொறுப்பாளர் கூறிய
வார்த்தைகள் நினைவில்
வந்தன. 'நாம் சரியானதைச்
சரியான நேரத்தில் எமது
மக்களுக்காகச் செய்கிறோம்.
எமது ஒவ்வொரு அடியும்
வெற்றிக்கான மைல்கல்லே.
வைக்கப்படும் ஒவ்வொரு
அடியும் தன்னம்பிக்கை
மிக்கதாக இருக்க வேண்டும்.
நாம் வெல்வோம் என்று
நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள்.'

ஆம்! நம்பிக்கை! அது தான்
இப்பொழுது முக்கியம். நகர
வேண்டும் முன்னேற வேண்டும். நகர்!
முன்னேறு! மனமிட்ட ஆணையை
வலுவாகப் பற்றிக் கொண்டு ஊர்த்
தொடங்கினான்.

நண்ட தூரம் ஊர்ந்தது
போன்ற களைப்பு ஏற்பட்டது.
திரும்பியபார்த்தான். இரண்டே இரண்டு
அடிகள் மட்டுமே நகர்ந்திருந்தான்.
ஊர்வதைவிட பேசாமல் கிடப்பது
சுகமாயிருந்தது. நகரும் போது

ஏற்பட்ட ஆயிரம் ஆணிகள் அறைவது
போன்ற வேதனை பேசாமல் கிடக்கும்
போது மறைந்தது. பெருகிக்
கொண்டிருக்கும் குருதியால் ஊர்ந்த
இடமெல்லாம் நனைந்திருந்தது.
கோடிட்டபடி வரும் தன் குருதி தன்னைக்
காட்டிக் கொடுக்கக்கூடும் என்ற நினைப்பு
எழுந்த போது அதை உரு மறைப்புச்
செய்வது பெரும்பிரயத்தனம் என
உணர்ந்து, தொடர்ந்து வருபவன்
வரட்டுமென விரக்தியாய் நினைத்தான்.

கால்கள் இரண்டும்
பாறங்கல்லாய்க் கனத்தன. கற்கள்
தேய்த்து முழங்கால்கள் வலியெடுத்தன.
போட்டிருந்த நீலக் காற்சட்டை
முழங்காலடியில் நைந்து கிழிந்து போகும்
நிலையிலிருந்தது. போக வேண்டிய
இலக்கு எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது
என்பது தெரியாததால் ஏற்பட்ட சகிப்பையும்
விரக்தியையும் விரட்டப் பெரும்பாடுபட்டான்.
'நான் போக வேண்டும், எனது
தோழர்களிடம் செல்ல வேண்டும்.
முடிக்கப்படாமல் இருக்கும் என் பணிகள்
அனைத்தையும் முடிக்க வேண்டும். 'மாவீரர்
நாள்' மறக்க முடியாது துயர நினைவுகள்
மிதந்து வரும் அந்நாளில் தோழர்கள்
விதைகுழிகளில் மலர் தூவ நான்
உயிரோடிருக்க வேண்டும். ஒரு
போராளிக் கான காத்திருத்தலில்
வாழ்க்கையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும்
என்னினிய ஆனந்தி... அவளைச் சந்தித்து...
இதோ பார்... நான் களம் பல கண்டு..
உயிரோடு வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்ல
வேண்டும். அது வரை நான் உயிரோடிருக்க
வேண்டும். 'நகர்! நகர்! ஊர்! ஊர்' எனத்
தனதுடம்பிற்குக் கட்டளையிட்டபடியே
நகர்ந்தான். ஊன்றிய கைகளில் நெருஞ்சி
முட்கள் தைத்தன. தன் கண்முன்னே சிறிது
சிறிதாகப் படியும் புகைத்திரை தன்னை
முற்று முழுதாகச் செயலழக்கச் செய்யும்
என்பதை அவன் உணர்ந்தான். வேகம்!
வேகம்! எனக்கட்டளையிட்ட மனதுடன்
உடல் ஒத்துழைக்க முடியாமல்
சிரமப்பட்டது.

மெல்ல மெல்லப் புகைத்திரை
தடிப்படைவதைப் பார்த்தபடியே மெல்ல
மெல்ல மயக்க நிலைக்கு போய்க்
கொண்டிருந்த நிலையில் அவனுக்கு ஒன்று
புரிந்தது.

மனமும் உடலும் சேர்ந்திருக்கும்
இந்த இறுதிக் கணத்தில் என் மனம்

கூறுவதை என்னுடல் ஏற்காவிடின்
நானும் உடலும் வேறே.
நானென்பது மனமே. உடல்
அழிந்தாலும் என் மனம்
அழியப்போவதில்லை. அது
இப்பிரபஞ்சத்தின் எங்கேயோ ஒரு
மூலையில் வாழும் மீண்டும்
பிறக்கும். நானும் பிறப்பேன்.
இந்த மண்ணில் இந்த
மண்ணுக்காய்.... ஆனந்திக்
காய்...நான் வருவேன்
புகைத்திரை தடிப்படைந்து
கண்ணை மறைக்கத் தன்னை
இருள் முற்றாகச் சூழ்வதை
உணர்ந்தபடியே கதிர்
மயங்கிப்போனான்.

அருகே... காலடி
யோசைகள்... சப்பாத்துக்
கால்கள்... வேட்டொலிகள்...
இராணுவம் என்னைக் கைப்பற்றி
விட்டதோ நினைத்தபடியே
கண்ணைத் திறக்க முயன்றான்
கதிர். பெருங்கற்களிரண்டை
இமைகளின் மேல் வைத்தது
போலிருந்தது. உடலின் வலி
தொரிந்தும் தெரியாதொரு
நிலையில் கனவா நனவா என
எதுவுமே தெரியாத நிலையில்
கண்ணைத் திறக்க வலிந்து
முயன்று கொண்டிருந்த கதிரின்
காதில்... 'டேய்... மச்சான்...
எங்கடை பெடியனடா!
வயிற்றிலை வெடிபோலை
மயங்கிக் கிடக்கிறான்.
ஓடியாங்கோ' என்ற வார்த்தைகள்
விழுந்தன. இத்தனை நேரமும்
அவனை ஆட்கொண்டிருந்த
பயம், வேதனை, சலிப்பு, விரக்தி,
படபடப்பு எல்லாம் எங்கோ
மறைய தொய்ந்து சோர்ந்து...
பாதுகாப்பான கைகளில் வந்து
சேர்ந்து விட்டதை உணர்ந்து வீடு
சேர்ந்தது போன்ற ஆறுதலும்
சிலிர்ப்புமாய் அவன் மயங்கிக்
கொண்டிருந்தான். களைத்துச்
சோர்ந்த மனம். விருப்போடு
மயக்கத்தைத் தழுவின போது
ஒன்று மட்டும் அவனுக்குப்
புரிந்தது... தேனினும் இனியது
எனதருமைத்தமிழ்...!

அன்னைமடியிலும் பாதுகாப்
பானது எனதருமைத்
தோழர்களின் கரங்கள்!!

சிதறிய குடல்கள்
பொருத்தப்பட்டு, மீண்டும்
மீண்டும் சிழ் பிடித்து வேதனை
தந்ததும், வயிற்றினூடு பல
குழாய்கள் பொருத்தப்பட்டு
வயிற்றின் மேற்றோல் திறந்த
நிலையிலேயே பலமாதம்
கிடந்தும், பஞ்ச மெத்தையே
தாங்க முடியாத வேதனையைத்
தந்ததும், கதைக்க விளைந்த
போதெல்லாம் வறண்டு போன
நா அசைய மறுத்து காற்றே
வெளியேறியதும் மயக்கமும்
நினைவுமாய் ஊசலாடியதும்,
பார்க்க வந்த உறவுகள்
நட்புகளின் புகை படிந்தது
போன்ற முகங்களைப் பார்த்துச்
சிரிக்க முற்பட்டுத் தோற்றமும்
கனவா அல்லது எங்காவது
வாசித்த வீரதீரக் கதையா
என்று நினைத்து வியக்கும்
போதெல்லாம், மயக்க
நிலையில் கிடந்த போதும்
பயங்கர நினைவுகளால்
உந்தப்பட்டுக் காலும் கையும்
தூக்கிப் போட 'நகர்! நகர்!
ஊர்! ஊர்!' என்று பிதற்றியதை
அறிந்த தோழர்கள் தன்னைக்
காணும் போதெல்லாம்
கைதட்டித் தாளம் போட்டபடி
'கதிர்! நகர் நகர், ஊர் ஊர்,
நகரோன் ஊர்வான்' என்று
பாட்டுப்பாடி ஆரவாரிக்கும்
போது புன்னகையுடன்
நினைத்துக் கொள்வான்.

உண்மையே எல்லாம்
உண்மையே. காயப்பட்டதும்
ஊர்ந்ததும், மயங்கியதும்
இராணுவம் கைப்பற்றிய
இடத்தை உக்கிரச் சண்டையின்
பின்தோழர்கள் கைப்பற்றியதும்,
என்னைக்கண்டதும், காப்பாற்றி
யதும், தோழர்கள் சிலரின் புது
இரத்தம் என்னுடலில் ஓடப்
புத்துணர்ச்சியோடு நான்
உயிரோடிருப்பதும் உண்
மையே! கனவல்ல
கதையுமல்ல! □

பேச்சுப்பற்றி

அவர்கள்
ரோஜாக்களை காட்டினார்கள்
நான்
எனது காயங்களைக் காட்டினேன்
அவர்கள்
இதழ்கள் பற்றிப் பேசினார்கள்
நான்
கூரான முட்கள் பற்றிப் பேசினேன்
முரணாக இருக்கிறதல்லவா
முதலில்
முட்களையும்
காயங்களையும் பற்றிப் பேசுவோம்

சொந்தம்

எனது அம்மை அப்பன்
எனது குரு
எனது நண்பர்
எனது காதலியாவரும்
ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில்
சிலர் முன் பொம்மையானார்கள்
பொம்மைகளின் முன்
ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில்
நான் கல்லானேன்
மகனாக
சீஷ்யனாக
நண்பனாக
காதலனாக
பொம்மைகளால் என்னை மீண்டும்
மீட்கமுடியுமா?

ஆலம்விழுதாய்

அன்றலர்ந்த தாமரையாய்
தூயதமிழ் நெறியோடு
துயில்கின்ற வீரர்களே
உங்கள் உணர்வுகளை
உணர்கின்றோம் வந்தனங்கள்

உங்கள் உதிரத்தால்
உரமிட்டுத் தமிழ்த் தாயின்
சென்னி நிமிர்த்தி
சீரழித்த தமிழர் பகை
தன்னைப் பணிய வைத்த
தலைவர்களே! வந்தனங்கள்

தமிழன் பிறந்தகத்தே
தானடிமையாயிருந்து
புழுங்கி உயிர் வாழும்
பொய் வாழ்வைப் புறக்கணித்த
இரும்பு இதயங்காள்
எங்களது வந்தனங்கள்

கூலிப்படைக்கஞ்சா
கொள்கைத் திறன்படைத்து
வேல்பதித்த வேளமென
விழும் புண்ணை நெஞ்சேற்று- போர்
வானில் பறந்து வந்த
வைரங்காள் வந்தனங்கள்

ஆணையிடு மக்கணமே
ஆட்காட்டி விரல்கட்டும்
போர்க்களத்துப் புல்ல்களைப்
புறமுதுகிட்டோட வைத்த
கார் காலக் கீதங்காள்
காலமெல்லாம் வந்தனங்கள்

மடிந்தாலும் தன்மார்பில்
மலரட்டும் ஈழமென
முடிந்தவரை மண்மீட்க
முயன்றெழுந்த வீரர்களே
காலமெல்லாம் உங்களுக்கே
காணிக்கை வந்தனங்கள்.

பெற்றதாய் தந்தை
பிணைந்திணைந்த சோதரர்கள்
உற்றார் உறவுமுறை
உணர்வுகளைப் புறந்தள்ளி
பற்றறுத்துக் கொண்டே
பாய்புலிகாள் வந்தனங்கள்

ஆடுகளத்திடையே
அஞ்சாது வெஞ்சமரில்
மாவீரையாய் மலர்ந்து

வந்தனங்கள்

மண்ணில் துயில்கின்ற
வீரம்விளை வெஞ்சணையே
வேந்தர்களே! வந்தனங்கள்.

மறவர்வழி தொடர்ந்த
மாதலைவன் செயல்வீரன்
பிரபா அணி உயரப்
பிணையாகித் துணையான
நெறிபிறழா நெஞ்சங்காள்
நிலையான வந்தனங்கள்.

குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்த
குணம் குன்றாக் குன்றுகளே
வீரம் செறிந்துயர்ந்த
விலைமதிக்க முடியாத
சரித்திரங்கள் என்றும்
சாகாது வந்தனங்கள்

-நீங்கள்-
பட்டதுயரும்

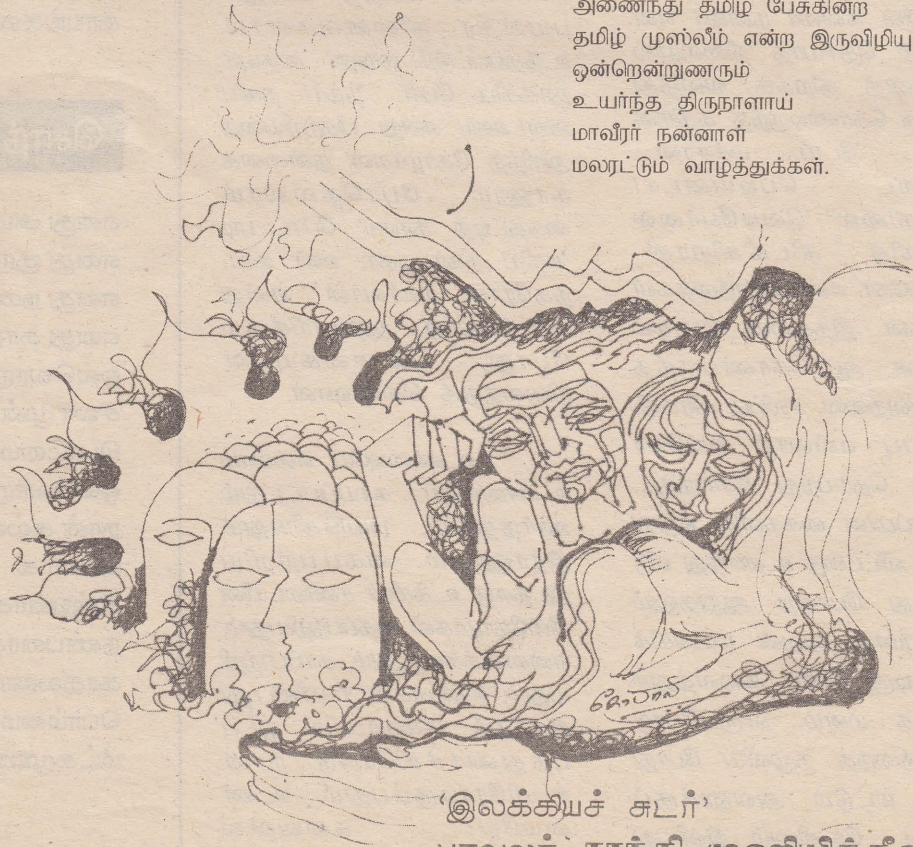
படுகளமும் வேதனையும்
நட்ட உணர்வுகளும்
நாளையெழும் சந்ததியை
திட்டமாய் மண்காக்கும்
தீரர்களாய் ஊக்குவிக்கும்

ஒருநாளும் ஒளிகுன்றா
உங்களது திருப்பணிகள்
வருநாளில் தமிழரது
வரலாற்றைத் தரப்படுத்தி
உயிர்காக்கும் வீரர்களாய்
உருப்படுத்தும் சத்தியமே

வேங்கைகளே நாங்கள்
வேற்றுமைகள்தான் மறந்து
ஒற்றுமையாய் உடன்கடி
உயர்வுகளில் ஒன்றாகி
நித்தம் இணைந்திருக்க
நினைக்கின்றோம் வாழ்த்துங்கள்

வெஞ்சமரில் சஞ்சரித்தும்
வெவ்வேறாய் ஆகாமல்
ஐக்கியமாய் ஒன்றாய்
அடுத்தடுத்துத் துயில்வது போல்
எங்களுக்குள்ளும்
இறுக்கம் வர வாழ்த்துங்கள்

அந்த இறுக்கத்தில்
அணைந்து தமிழ் பேசுகின்ற
தமிழ் முஸ்லீம் என்ற இருவிழியும்
ஒன்றென்றுணரும்
உயர்ந்த திருநாளாய்
மாவீரர் நன்னாள்
மலரட்டும் வாழ்த்துக்கள்.

‘இலக்கியச் சடர்’

-பாவலர் சாந்தி முறையித்தின்

சீனம் தலைக்கேறியது

இது என்ன காட்டு மிராண்டித் தனம்? இவர்கள் மனிதர்களா, வேறு ஏதாவதா? சீருடைகளை அணிந்தவுடனேயே இவர்கள் எல்லோரிடமும் சிங்கத்தின் கொடூரம் புகுந்துவிடுகின்றதா?

புரிந்துணர்வு உடன்பாட்டின்படி படையினரின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் போகும் போது எமது அடையாள அட்டைகளை காட்ட வேண்டும். உடல் சோதனைக்கு உட்பட வேண்டும். முகமாலைச் சோதனைச் சாவடியில் எல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டுதான் உள்ளே வந்தோம். இனி, தரைப்படையினரின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தலிருந்து கடற் படையினரின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள தீவுப் பகுதிகளுக்குப் போவதற்கு மறுபடி ஒரு முறை எல்லாவற்றையும் காட்ட வேண்டும்.

முருங்கையை

விட்டு

இறங்காதவர்கள்

மலைமகள்

இந்த இரண்டாவது சோதனை ஆரம்பத்தில் உடன் படிக்கையில் இருக்கவில்லை. கடற் படையினரின் பிடிவாதத்தால் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டது. நாம் முரண்படவில்லை. ஏதோ தமது மன நிறைவுக்காக மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். எமக்கென்ன குறைந்தது?

நாம் நினைத்தால், எங்கேயும் எவற்றையும் நகர்த்த முடியும் என்பது படைத்தரப்பினர் அறியாததல்ல. இரண்டாம் முறையும் எல்லாவற்றையையும் கவிழ்த்துக் கொட்டுவதில், ஏதோ அவர்களுக்கு அற்ப திருப்தி கிடைத்தால், அதை ஏன் நாம் கெடுக்க வேண்டும்? கவிழ்த்துக் கொட்டட்டும். திருப்பி அடுக்குவது தான் சற்று சிரமமான விடயம்.

வழமைபோலவே உச்சந் தலையில் இருந்து உள்ளங்கால்வரை மில்லி மீற்றர் மில்லி மீற்றராகத் தடவல். எமது ஈரலையும் இரப்பையையும் தவிர ஏனைய எல்லா உறுப்புக்களையும் தடவுவார்கள். தடவித் தொலையும்வரை நான்கு சதுர அடி பரப்பளவுள்ள சோதனைக்குழாயின் மன்னிக்கவும், சோதனைக்குடிலின் முகட்டைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். வேறேன்ன செய்வது?

அந்தப் பெண் அதிகாரி என்னைத் தடவத் தொடங்கினார். திடீரென நின்றார். நான் அவரது எந்த அசைவையும் பொருட்படுத்தாமல் நின்றேன். ஐயங்களெழுந்தால் வினாவ வேண்டியது அவரேயன்றி நானல்ல. இதெல்லாவற்றையும்விட 'அது என்ன' என்றொரு கேள்வியே என்னை அவர் கேட்க வேண்டிய தேவையில்லை. அவர் ஒரு பெண். அவருக்கு அது புரிந்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும் என்னை அவர் கேட்டார்.

“என்ன இது?”

இது என்ன விசர்க் கேள்வி? தெரியாமல் கேட்கின்றாரா? அல்லது தெரிந்துதான்....? அவர் கண்களைப்பார்த்தேன் ஒன்றும் புரியவில்லை

“வட” என்றேன்.

சினம் தலைக்கேறியது. என்னை ஏய் என்று கூப்பிட, நீ யார்? உனக்கு ஏன் கழட்டிக்காட்ட வேண்டும்? காட்டுவதற்கு அதில் என்ன இருக்கும் மடச் சாம்பிராணி? நான் ஒரு இராணுவம். நீ வேறொரு இராணுவம். இரு வேறு நாட்டு இராணுவங்களுக்கிடையிலான உறவு, மரியாதையான முறையில் இருக்க வேண்டும்.

உங்களுடைய சோதனைக் குடிலின் வாசலுக்கு ஒழுங்கான மறைப்புமில்லை. கீலங்களாகக் கிழிந்த நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மறைப்புத் துணி கடற்கரைக் காற்றுக்குக் கிளம்பி தலைக்கு மேலே படபடக்கின்றது. அருகருகே நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் கடற் படையினர் விரும்பினால், வெளியில் நின்றே இங்கே நடப்பவற்றைப் பார்க்கலாம். இந்த அழகில் நீ என்னைத் தடவுவது போதாதென்று.....

சிரமப்பட்டுக் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு,
“கழட்டேலாது”

என்று மிகச் சாதாரணமாகச் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையிலேயே அவர் எனது உடையைக் களைய முற்பட்டார்.

என்னால் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியாமற் போய்விட்டது. காது நரம்புகளும் இரத்தம் வேகமாகப் பாய்வதை உணர்ந்து கொண்டேன். கைகளும் கால்களும் இறுகி முறுக்கேறத் தொடங்கின. என்னுடைய அம்மாவின் முன்னால் கூட நான் அப்படி நின்றது கிடையாது. நீ யார் என்னைப் பாப்பதற்கு?

இந்த நான்கு சதுர அடிக் குடிலினுள் தனித்து நிற்கும் அந்த அதிகாரியின் முகத்தில் காலைத் தூக்கி அடித்தால், வெளியில் நிற்கின்ற எல்லோருமே கவனிக்கப் போவதில்லை மனதுக்குள் ஓடியசிந்தனையை முகம் வெளிக்காட்டியதோ அல்லது எனது கால் என்னை அறியாமலே மேலே உயர்ந்து விட்டதோ தெரியவில்லை, அந்த அதிகாரி சட்டென வெளியே பாய்ந்தார். தன் மொழியில் கத்தினார்.

அருகேயிருந்த சோதனைக் குடிலருகே நின்ற கடற் படையினர் பாய்ந்து வந்தனர். இன்னொரு புறமிருந்து பெண் கடற்படையினர் ஓடி வந்தனர்.

ஒரு கடற் படையினர் குடில் வாயிலருகே வந்து, ஆயுதத்தின் சுடுகுழலால் வாயிலின் பாதியை மறைத்தபடி நின்றார். என்ன, மிரட்டலா? என்னையா? எந்த நேரமும் சாகத் தயாராக கழுத்தில் சயனைட் குப்பியோடு நிற்கும் என்னை உனது ஆயுதம் என்ன செய்யும்?

நீட்டிக் கொண்டிருந்த சுடுகுழலை பொருட்படுத்தாமல் நான் வெளியே வந்து மரத்தோடு சாய்ந்து நின்றேன். தூரத்தே காரைநகர் பச்சை நிற மரக்கூட்டமாகக் தெரிந்தது. பொன்னாலைக்கும் காரைநகருக்கும் இடையிலிருந்த தரவைக் கடல் சூரிய ஒளியில் தகதகத்தது.

அந்தப் பெண் அதிகாரி தன் சக அதிகாரிகளிடம் ஏதோ உரத்த குரலில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். கடற்படை வீரர்கள் என்னிலிருந்து சற்று தூரத்தில் நின்று கொள்ள, உயர் அதிகாரி போன்ற ஒருவர் மட்டும் முன்னே வந்தார்.

“What’s the problem?” (என்ன பிரச்சினை) என்றார். அமைதியாக நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இவர்களுக்கு எதை விளங்கப்படுத்த முடியும்? ஏன் விளங்கப்படுத்த வேண்டும்?

“Nothing” (ஒன்றுமில்லை) என்றேன். அதற்குள் அந்தப் பெண் அதிகாரி ஓடி வந்து இவரிடமும் ஏதோ உரத்த குரலில் சொன்னார். இவர் தான் இங்கு சோதனை நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பான அதிகாரியோ? இவர் என் பக்கம் திரும்பி,

“This is a usual checkup you must co-operate with us” (செக்கிங் வழமைதானே. நீங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும்) என்றார்

“We are co-operating for nine months; your action is not a decent one” (ஒன்பது மாதமாக ஒத்துழைத்துக் கொண்டோம் இருக்கின்றோம். இப்போது நடந்தது சோதனை அல்ல. அநாகரீகம்) என்றேன்.

நிலைமையைப் புரிந்து கொள்வது அவருக்குச் சிரமமானதாகவே இருந்தது. என்னோடு வந்து, சோதனையை முடித்து விட்டு, எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். என்ன நடந்திருக்கும் என்று அவர்கள் விளங்கிவிட்டிருந்ததை அனல் வீசிக் கொண்டிருந்த அவர்களின் கண்கள் உணர்த்தின.

என்னோடு பேச வந்த அதிகாரியிடம், என்னைத் தன் விருப்பப்படி சோதிக்க முயன்று தோற்ற பெண் அதிகாரி மறுபடியும் தன் மொழியில் ஏதோ உரத்துக் கூறினார். அந்த அதிகாரியின் முகம் சங்கடத்துக்குள்ளானது. அருகில் நின்ற இன்னொரு அரிக்காரி கேலியாகச் சிரித்தார்.

“ஆ, நல்லா செக். கட்டுநாயக்கா தெரியும் தானே” என்றவாறு போனார்.

உங்களுடைய முட்டாள்தனமான கதைகளை நிறுத்த மாட்டீர்களா? கட்டு நாயக்காவுக்குப் போனவர்கள் அங்கேயே குண்டுகளை வைத்துக் கொண்டுபோனார்கள்? எனது கொதிநிலை உச்சத்துக்குப் போய்விட்டிருந்தது.

நிலத்தைப் பார்த்தவாறு நின்ற அதிகாரி திரும்பி நடந்தார். நாலடி வைத்தவர் அந்த இடத்தில் நின்றவாறே என்னை நோக்கித் திரும்பினார். எனது கண்களைச் சந்திக்கச் சிரமப்பட்டார். குனிந்தபடியே என்னருகே வந்தார். தயக்கத்தோடு மெல்லச் சொன்னார்.

“They are also girls so its not a problem for you.”

(அவர்கள் பெண்கள் தானே. உங்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்காது.)

ஓகோ! அப்படியெனில், உங்களுக்கும் விடயம் விளங்கி விட்டதா? விளங்கிய பின்பும் ஒத்துழைப்புப்பற்றிக் கதைக்கும் உங்களோடு கதைப்பதற்கு என்ன இருக்கின்றது. பதிலொன்றும் சொல்லாமல் அவரின் கண்களைப்பார்த்தேன். அவர் நிலத்தைப் பார்த்தார். நடந்து போனார்.

எனக்குச் சினத்தை ஏற்படுத்திய கதாநாயகி என்னைப் பார்த்தார். நான் என்னுடைய ஆட்களைப் பார்த்தேன். என்னோடு கூட வந்தவர் உந்துருளியைத் திருப்பிக் கொண்டு என்னருகே வந்தார். மற்ற நால்வரோடும் கண்களால் பேசிவிட்டு, நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பினோம்.

வழியில் ஒன்றுமே பேசவில்லை. தளத்துக்குப் போனோம் வாசலில் நின்றது மகிழினி. அவளிடம்

எல்லாவற்றையும் கொட்ட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

“ ஏன் திரும்பி வந்துவிட்டாய்?”

மகிழினி கேட்டிருக்க வேண்டுமே. ஏன் இன்னும் கேட்காமல்.... பளீரென மனதில் பொறி தட்டியது. நேற்று மகிழினி காரைநகருக்குப் போகப் புறப்பட்டாள். பின் திரும்பி வந்துவிட்டாள். ஏன் என்று கேட்டேன். பதில் வரவில்லை. வேலை நெருக்கடியில் மறுபடியும் அதைக் கேட்க மறந்துவிட்டேன். என்னுடைய அதே நிலையில் இருந்த மகிழினியிடம் நினைவாக அதை நான் கேட்டிருந்தால்..., நான் இன்று தயார் நிலையில் போயிருக்கலாம். கேள்வி கேட்ட அந்தக் கணமே, தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள எதிரிக்கு எந்த வாய்ப்பையுமே கொடுக்காமல் அவரின் முகத்தை முதுகுப் பக்கமாகத் திருப்பிவிட்டிருக்கலாம். எதுவுமே நடக்காததுபோல் வெளியே வந்து நான் காரைநகருக்கே போயிருக்கலாம். திரும்பி வரும்போது கொஞ்சம் சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் எதையும் சமாளிக்கலாம்.

“ ஏன் திரும்பி வந்துவிட்டாய்?” என்ற கேள்வியை ஏன் மகிழினி கேட்கப்போகின்றாள்? அனைத்தும் உணர்ந்த ஞானிபோல் அவள் என் முன் இருந்தாள்.

“ என்றை நிலையிலதான் நீயும் போறாய் என்று எனக்குத் தெரியாது நதி. தெரிஞ்சிருந்தா நேரத்துக்கே நான் சொல்லியிருப்பன்” என்றாள்.

“ எனக்குக் கட்டுப்படுத்தேலாமல் கோபும் வந்திட்டுது

மகிழினி. அடிச்சா என்ன எண்கூட யோசிச்சான்” சிறிது நேர அமைதிக்குப் பிறகு மகிழினி சொன்னாள்.

“ காலையில் நீங்க போனாப் பிறகு, முன் வீட்டுப் பிள்ளை கொஞ்ச நேரம் வந்து கதைச்சுக்கொண்டு இருந்தா. நேற்றையான் நேவிக்காரரின்ரை கதையைச் சொன்னன்.

நாங்கள் இஞ்ச வாறதுக்கு முதல் பள்ளிக்கூடம் போய் வாற நேரங்களில தங்களுக்கும் பொடி செக்கிங் நடந்ததாம். திடீரெண்டு ரவுண்ட்- அப் பண்ணி மறிப்பாங்களாம். நோட்டிடலையே தங்கடை வெள்ளைச் சட்டையைத் தூக்கிப் பாக்கிறவையாம். அதுக்காகவே நாங்கள் அந்த நாட்களில் பள்ளிக்கூடம் போறேல்லை என்று அந்தப் பிள்ளை சொல்லிச்சுது”

து ட ய ங் க ள்

ராணி ஸீதரன்

சு

வாலை விட்டு
எரிந்த அடுப்பில்
இருந்த பால்
பொங்கிவிடாது
இருப்பதற்காக
அகப்பையால்
தூளாவிய பார்வதி,
பனை மட்டையையும்
தென்னோலையையும்
சேர்த்து அடுப்புக்குள்
திணித்தாள். 'பால்
ஒருவருக்கும் கொடுக்க
வேண்டாம். நல்லாய்
காய்ச்சிப் பிள்ளைய
ளுக்குக் கொடு' என
நடராசர் மனைவிக்கு
கட்டளையிட்டிருந்தார்.
பாதை திறந்தவுடன்
கொழும்பு, திருகோண
மலை, மட்டக்களப்பு
போன்ற இடங்களிற்கு
இடம்பெயர்ந்து
போயிருந்தவர்கள் பலர்
இப்பொழுது வந்து
போய்க் கொண்டு
ருக்கின்றார்கள்.

“தம்பி
நீங்களும் ஒருக்கா
ஊருக்கு வந்து இன
சனத்தைப் பாத்திட்டுப்
போகலாந்தானே”
கொழும்பில் பெரிய
வீடுவாசல், வாகன வசதி,

கை நிறைய சம்பளம் என வசதியோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
மகன் ஊருக்கு வந்து போக வேண்டும்
பெரு விருப்பம் நடராசருக்கு.

“அப்பா பொறுப்பான வேலையில் இருக்கிறேன். விட்டுப் போட்டு வர
முடியாது. மனுசியையும் பிள்ளைகளையும் அனுப்பி விடுறேன். அவையள்
வந்து பாத்திட்டு வரட்டும் மகன் சொன்னதும் ஒரு விதத்தில் சரியாகவே
தெரிந்தது. மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்டதும் நடராசருக்குப் பெரும்
மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

சாந்திக்கோ முகமாலைப் பயணத்தை நினைக்கும் போது இனிமேல்
யாழ்ப்பாணத்தை நினைத்துப்பார்க்க முடியாத வெறுப்பாக இருந்தது. சொகுசாக
வாழப் பழகியிருந்த அவளின் உடல் நிலை, அந்தப் பயணத்திற்கு ஈடு கொடுக்க
முடியாது சேர்ந்து போய்விட்டது. வரும்போது வழியில் கண்ட காட்சிகள், கட்டடங்களின்
சிதைவுகள் அனைத்தும். 'இவையெல்லாம் யாருக்கோ நடந்தவை' என்று எண்ணிவிட
முடியாத ஒரு வேதனை கலந்த நெருடலை அவளுக்கு ஏற்படுத்தியதும் உண்மைதான்.

முற்றத்தில் கிளைபரப்பி நிழல் தந்த அந்த பெரிய மாமரத்தின் கீழ் கதிரையைக்
கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு அதில் சாய்ந்து இருந்தாள் சாந்தி. சமையலறையில்
வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாமியாரின் முகம் பார்த்து கதைப்பதற்கும் அது
வசதியாக இருந்தது. பிள்ளைகள் மேனனும், பரிதியும் தங்களை மறந்தவொரு
குதூகல உணர்வில் காணப்பட்டனர். நீண்ட நேரமாகத் தனது கன்றைப் பிரிந்திருந்த
பசு, கன்று அருகில் வந்து மகிழ்ச்சியில் நாக்கினால் அதனை நக்கிப் பாலைச்
சுரந்துகொண்டிருந்தது. கன்று வாயிலிருந்து நுரை பொங்கப் பொங்க பால்சுடிக்கும்
காட்சியை மேனன் ரசித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். முற்றத்து மாமரத்தின் ஒரு
பக்கத்தில் கோழிக்கூட்டுக்குள் நின்ற குஞ்சுகளைத் திறந்து விட்டு, தூரத்திப் பிடிப்பதில்
முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள் பரிதி.

“பிள்ள பரிதி குஞ்சுகள் கவனம். கீரி வந்து படிச்சுப் போடும்”.

“பயப்படாதேங்கோ அப்பம்மா. நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன்”. சொல்லிக் கொண்டே துரத்திப் பிடித்த குஞ்சு ஒன்றைத் தனது கன்னத்தில் வைத்து ஆசையாக அழுத்தினாள் பிரிதி.

எண்ணெயையோ சீப்பையோ காணாத தலைமயிர் திரண்டு பஞ்சுப் பொதியாகத்தெரிய, அழக்கான சீலையை அள்ளிச் சொருகியபடி, ஒரு கையில் ஊன்று கோலும் மறு கையில் துணி முடிச்சுமாக, வாயில் மந்திர உச்சாடனம் போல எதையோ முணு முணுத்தபடி வந்த அந்த முதிர்ந்தபெண் மாமரத்திற்குக் கீழே தனது உடமைகளைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டு, இரண்டு கால்களையும் நீட்டியவாறு, மரத்துடன் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“விட்டா..... என்ற பிள்ளைய விட்டா..... நீ நாசமாப் போவாய்...” பக்கத்தில் வைத்த ஊன்றுகோல் தடியை எடுத்து வெறும் வெளியைப் பார்த்து ஓங்கி அடித்தாள் அந்த முதிய பெண்.

“தங்கம்மா மாமி! இப்படித் திட்டாதயணை. தரித்திரம். இந்தா பால் கோப்பி குடியணை”.

நெளிந்து உருமாறிப்போன அலுமினியக் கோப்பை பார்வதி யிடமிருந்து கைமாறியது.

“சாந்தி! இது யார் தெரியுமே?”

“தெரியாது மாமி”.

“கோமதியின் ரதாய் தங்கம்மாவெல்லே. பாவம் மோளினர் சாவோட

இப்படியாகிப்போய் அலை யுது”.

“கோமதிக்கு என்ன நடந்தது மாமி?”

“நான்களும் தமிழராய்ப் பிறந்த பாவத்திற்கு எத்தனை அநியாயங்களையும் இழப்புகளையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்”. பார்வதியிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

“எல்லாம் அமைதிப்படையெண்டு வந்தவங்கள் செய்த கொடுமை தான்”.

“ஏதோ கதை அடிப்பட்டதுதான். விளக்க மாயத் தெரியாது. சொல்லுங்கோ மாமி”.

“சீக்கியப்படைகள் ஒரு நாள் வீட்டுக்குள்ளே போயிருக்கானுகள். கதிரையில்பிள்ளை விளையாடிப்போட்டு வைத்த விளையாட்டுப் பொருள் ஏதோ “வோக்கிரோக்கி” மாதிரி என்னவோ கிடந்ததாம். இது எப்படி வந்தது எண்ட சந்தேகத்தாலநடந்தது. விளையாட்டுச் சாமானுக்கும் உண்மையான பொருளுக்கும் வேறுபாடு தெரியாத மொக்கனுகள்.

“பிறகு என்ன நடந்தது?”

“கோமதியும் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவனுகளுக்கு விளங்கினால்தானே. அவளை வீட்டுக்குள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போய் அலுமாரி உடுப்புகள் எல்லாம் செக்பண்ணினாங்களாம். கொஞ்ச நேரத்தால்துவக்கு வெடிச்சத்தம்

கேட்டதாம். தங்கம்மாவையும் உள்ளே போக விடவில்லையாம்.”

“ஏன் மாமி,”

“தொரியாது கோமதி இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்து துடிச்சுருக்கிறாள். ஒருவரையும் உள்ளே போகவிடாமல் வீட்டைச் சுற்றி அவங்கள் நின்றிருக்கிறானுகள். ஆசுபத்திரிக்குக் கூடக் கொண்டு போக விடாமல், உயிர் போன பிறகுதான் அந்த இடத்தை வட்டுப் போனானுகளாம்.”

“என்ன கொடுமை மாமி? சனங்கள் ஏன் பேசாமல் நின்றனுகள்?”

“பேசினால் பேசினவையையும் சுடுவானுகளென்று தான். அவங்களும் கொஞ்ச காலம் இருந்து சனத்தைப் படாதபாடு படுத்திப் போட்டுப் போய் விட்டானுகள்”.

“கோமதியின் ரபுருசன் இப்ப என்ன செய்கிறார்?”

“அவன் வேற. கலியாணம் செய்து கொண்டு பிள்ளையோட வெளிநாடு போய் விட்டான். தங்கம்மா மாமிதான் கடைசிக் காலத்தில பைத்தியமாய் இப்படி அலையிறா. இதைப் போல எத்தனை அலைச்சல் பிள்ளை. உந்த இடம் பெயர்வுக்குள்ள பாத்திருக்கவேணும்.”

“ஆச்சி! ஆச்சி!!” என அழைத்த குரல் காதில் விழ பார்வதி வெளியே எட்டிப்பார்த்தாள். பன்னிரண்டு வயது

மதிக்கத்தக்க சிறுவன், அவனின்விலா எழும்புகள் எண்ணிக் கொள்ள வசதியாக வெளியில் தெரிந்தன. பாடசாலைச் சீருடையான நீல நிறக் காற்சட்டையை இடுப் பிலேதங்க வைப்பதற்காக இரண்டு நுனியையும் இணைத்து குறுக்கே ஒரு பெரிய ஊசி தனது பணியைச் சரிவரச் செய்வதாகப் பறைசாற்றியது. கன்னத்தசை உட்புறமாக ஒட்டியிருந்ததினாலேயோ என்னவோ பற்கள் கொஞ்சம் வெளியே மிதப்பாகத் தெரிந்தன.

“என்னடா குமார்?”

“இதைச் சாந்தி அக்காவுக்கு கொடுக்கட்டாம். அம்மா தந்தவ.”

“என்னடா தந்தவ?”

கேட்டுக் கொண்டே ‘பார்சலை’ வாங்கி பிரித்தாள் பார்வதி. அரையும் குறையுமாகப் பழுத்த கப்பல் வாழைப்பழச் சீப்புகள் இரண்டு இருந்தன.

“ஏனடா பள்ளிக்குப் போகேல்ல?”

“உடுப்பு கழுவிப் போட மறந்திட்டன். அதுதான் அம்மா போக விடேல்ல.”

“இஞ்ச வா குமார். இந்த வாளியில தண்ணி எடுத்து தந்திட்டுப் போடி.” குமார் தண்ணி எடுப்பதற்கு வாளியுடன்போக, அவனுகுப் பின்னால் பரிதியும் “மாலாவும் மேனனும் துள்ளிக்குதித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள்.

சூரியக்கரங்கள்

மந்த மாருதம் மனதை
குளிர்வித்தது - மேகத்
திரைகளின் சீரான
ஓட்டம் புல்லினங்களுக்கும்
சிறு பட்சிகளுக்கும் - இனிய
கனவுகளைத் தூவின.
மெல்லென வீழும்
வானத்துத் தூறலுடன்
தென்றலும்
சேர்ந்தசைந்தது.
வாழ்வின் இறுதியை
நினைவுக்கிழக்கும்
குமிழிகளை விதைத்தபடி
தூறல்கள் பலமாகின
அழகழகாய்....
வானம் பார்த்த

பூமியெல்லாம்
பூரிட்டைந்தது.
ஓங்கியெழும் கடலலை
வரவேற்பொலியாகின,
பாய்ந்து வரும்
அருவிகளை மணமுடிக்க.
சீதளக் காற்று,

சுவாசத்தை அதிகமாக்கியது.
மேகம் கரிந்து
கிடந்தது - தொடர்
மழையின் அறிவிப்பாய்
மின்னலும் இடியும்.
இடையிடையே பலத்த
காற்றும் வீசி
ஓய்ந்திருந்தது
எல்லாம் இனியவையே
நிழல்தரும் விருட்சங்களும்
அதன் கீழ் இன்புறும்
எல்லாமே
புயலாலும், சூறாவழியாலும்
சூழப்பட்டாதவரை -
என்னும், முகில் கிழித்து
நிமிர்ந்தெழுந்தாடும்
சூரியக்கரங்கள்.

யாழ்த்திரீகனீ

“கிணறு கவனம்”.
சாந்தி பிள்ளைகளைத்
தடுத்தாள்.

“குமாரண்ணா! உங்க
ளுக்குப் பயமில்லையே?”
பரிதிக்கு அவனின் செயல்
வியப்பாக இருந்தது.

“இல்லை. எனக்கு
நீந்தத் தெரியும்”.
சொல்லிக் கொண்டே
துலாக்கயிற்றை எடுத்த
துக்கொண்டு வானியை
கிணற்றினுள் வீசினான்.

“குமார்!.....
குமார்!!..... குமார்
வந்தவனே மாமி”

“ஓம்! மாலாவே!!
இஞ்ச வாவன் அவன் இஞ்ச
தான் நிற்கிறான்.

உன்ற சினேகிதி
யைப் பார்த்துவிட்டு
போவன்.”

மாலாவும
சாந்தியும் ஒன்றாகப்

படித்தவர்கள். சாந்தி
கொழும்பில் நாகரீகமாக
வாழ்பவள். அவளுக்கு
முன்னால் தானும், தனது
கோலமுமாக நிற்பதற்கே
தகுதியில்லை என்ற ஒரு
வித மனப்பான்மையால்,

“பிறகு வாறன்
மாமி”
மெல்ல நழுவிப்போக
நினைத்தாள் மாலா.

“மாலா! என்னோட
கோவமே? என்ன
ஓடப்பாக்கிறாய்?”

“கோவமெண்டால்
வாழைப்பழம் கொடுத்து
விடுவனே?”

சொல்லிக்கொண்டே வாசந்
படியில் இருந்த வாறே
இரண்டு கைகளாலும்
முகத்தை மூடிக்கொண்
டாள். சிறிது நேரம்
மெளனம் நில வியது.
பின்னர் அவளின் விகம்பல்
ஓலி கொஞ்சம்

கொஞ்சமாக அதிகரித்தது.
மூக்கைச் சீறித் தூர ண்ந்து
விட்டு, விரல்களைச்
சட்டையின் முன்பகுதியில்
தேய்த்துக் கொண்டாள்.

“அப்பாவிப் பொடி
யன் தானுண்டு தன்
வேலையுண்டு எண்டு இருந்
தவன். கண்ணூறுப்பட்ட
மாதிரி, அவளுக்கும் இந்த
இடி விழுந்தது. பாவம்”.
கவலையுடன் சொன்னாள்
பார்வதி.

“மாலா! அழுது
என்ன செய்யப் போறாய்?
அவர்தான் போயிட்டார்.
உனக்கு பிள்ளையன்
இருக்கினம் தானே.
அதுகளை வளர்க்க
வேணுமெல்லே”.

சாந்தி அவளின்
கையைப் பிடித்து விலக்கி
கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

“ஒரு நாளும்
நீயெண்டு சொலியிருக்க
மாட்டார். எனக்குச்
சின்னத்தலையிடி வந்
தாலே தாங்கமாட்டார்.
அப்படியான மனுசன்
இப்படி என்னைத்தனியே
அலையவிட்டுப்போட்டு
போய்விட்டார்.”

ஓவென்று சத்தம்
போட்டு அழுதாள் மாலா.
சாந்தியால் அந்தக்
காட்சியைகாணச் சகிக்க
முடியவில்லை என்பதற்கு
அடையாளமாக அவளின்
கண்களிலிருந்தும் கண்
ணீர் முத்துக்கள்
உருண்டு விழுந்தன.

“நான் பாவி
இன்னமும் உயிரோடே
இருக்கிறேன் பாரடி.”
தலையிலும் முகத்திலும்
அடித்துக்கொண்டு அழுத
மாலாவை அடக்குவது
பெரும் சிரமமாக
இருந்தது சாந்திக்கு.

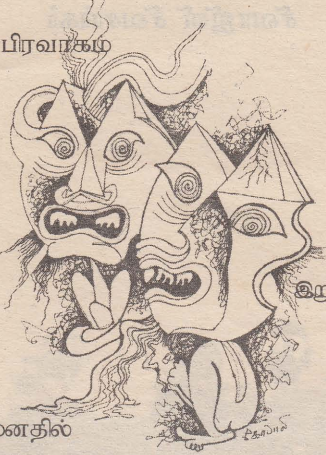
பொது மன்னிப்பு

உங்களுக்கு பொது மன்னிப்பு நாளை எல்லோருக்கும் விடுதலை ஓர் அதிகாரி கூறிச் சென்ற செய்தி மின்னலாய் மனசுகளில் நுழைந்து கொண்டது.

எங்கும் சந்தோசத்தின் பிரகாசம் எல்லோர் முகங்களிலும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப்பிடிப்பதும் அணைத்து முத்தமிடுவதும் பின் முகவரி கேட்டு எழுதுவதும் ஓரே கொண்டாட்டம்.

சிறு சிறு உடல்களில் தோன்றிய நட்பின் பிரிவு நீங்கி எல்லோரும் நட்புடன் மகிழ்வாய் ஆடிப்பாடி கொண்டாடினர்

உட்களின் கனவுகளும் உறவுகளின் நினைவுகளும் திரைப்படங்களாய் மனதில் தோன்றி ஆயிரம் கற்பனை கனவுகளை மனதின் தோற்று வித்தது.

கணங்கள் ஒவ்வொன்றும் யுகங்களாகிப் போனதாய் பிரமிப்பு சூரியனையே யாரோ அடைத்து வைத்தார்களோ என்று சிலரின் ஆதங்கம்.

தூக்கத்தினை மறந்து விடியலின் வரவுக்காய் காத்திருக்கும் உள்ளங்கள் ஆவலோடு தேடிக்கொண்டிருந்தன விடியலின் நாயகனை.

அதிகாலை வேளையில் எதிர்ப்பகுதி மனிதர்களின் சந்தோசக் கூச்சல் அவர்களில் மோதி எல்லோர் காதுகளையும் துளைத்தெடுத்து அங்கு எட்டிப்பார்த்த சிலரின் முகங்களில் மெல்லப் பரவிய சோகம் நிலமையை உணர்த்தியது

இறுதியில் விடுதலையானது இவர்கள் அல்ல அவர்கள் காரணம் இன்றி கைதுகளில் சிறையில் வாடும் இவர்கள் அரசியற்கைதிகள் இவர்களுக்கு பொது மன்னிப்பும் விசாரணைகளும் இல்லையாம்.

ஆத்மரிஷி

ஏன் இப்படிச் செய்தவர்?"

“ஒரு நாள் ஆமிக்காரர்கள் வந்தா னுகள். என்னமோ நிலத்துக்குக் கீழே புதைச்சிருக்கு, தேடி எடுக்கப் போறோம் என்று சொல்லிப் போனவங்கள் தான். அண்டைக்குப் பிடிச்ச சனியன். நிம்மதி இல்லாமல் எழும்பித் திரிஞ்சார். ஒழுங்காகச் சாப்பிடுவதுமில்லை. நானும் முன்னும் பின்னும் திரிஞ்சு எவ்வளவோ கவனமாய் இருந்தன். ஒரு உயிருக்கும் தீங்கு நினைக்காதவர், தன்ரை உயிரை... தற்கொலை செய்யும் அளவுக்கு துணிந் ததுதான்...” முடிக்காது குலங்கி அழுதான் மாலா.

“மாலா நீ உப்பிடி அழுதால் அந்த மனுசன்ரை உயிரும் பரகதியில் போகாது. அலைஞ்சு அந்தரத்தில் திரியும். விட்டுப்போட்டு

பிள்ளையளைக் கவன மாகப் படிப்பி. பின்னுக்கு அதுகள் உன்னைப் பாக்குங்கள்.”

“ஓம் மாமி அதுகளால் தான் நான் இன்னும் உயிரோடை இருக்கிறன்.”

சாந்தி அவளை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள். ஒரே வயதாக இருந்தாலும் பத்து வயது கூடிய முதிர்ச்சி, அனுதாபத்துக் குரிய தோற்றம், உணர்ச்சிகளை அடக்கிய வரட்சி... மாலாவைப் போல இப்பிடிக்காலப்பதிவுகளாக எத்தனை அபலைப் பெண்கள் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ?. ஒவ்வொரு பெண்களின் வாழ்க்கையும் சோகமான ஒரு காவி யம்தான்.

“வா குமார் போவம்”.

மாலா எழுந்து பின் சட்டையில் மண்

ஓட்டியிருக்கிறதா என முன்பக்கத்தில் தூக்கி வைத்துத் தடவிப் பார்த்து விட்டு கையால் தட்டிச் சட்டையை உதறினாள்.

“எவ்வளவு காலத் துக்குப் பிறகு உன்னையும் பிள்ளைகளையும் சந்திக்கிறன். இப்படி காணுவம் எண்டு நினைச்சனாங்களே?”

“உயிரோட இருந்தா எங்கயாவது ஒரு நாளைக்குச் சந்திக்கலாம் தானே.” மாலாவிடமிருந்து பெரு மூச்சு வெளிப்பட்டது.

“அதெண்டா உண்மைதான் மாலா. அந்தா பார் மாலா தங்கம்மா மாமியை!” சாந்தி காட்டின பக்கம் திரும்பினாள் மாலா.

“விட்டா...என்ற பிள்ளைய விட்டா.” அவள் வெறும் வெளியைப்பார்த்து ஒங்கி அடித்தாள்.

“இப்படி எத்தனை உயிர்களை இழந்து விட்டோம்”. சாந்தியின் மாமியாரின் குரல் தளதளத்தது.

“குமார்! குமார்” தாயின் குரல் கேட்டு அருகில் ஓடிவந்த மகனை அணைத்துக்கொண்டே

“நான் வாறன் இருங்கோ”, மாலா தன் வீட்டுக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமானாள்.

“நான் ஒரு சினேகிதியாய் இருந்தும் ஒரு ஆறுதற் கடிதம் கூட எழுதாமல் இருந்து விட்டன்”.

மாலாவும் மகனும் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாந்திக்கு குற்ற உணர்வு மனதை உறுத்தியது.

வாங்கித் தருவம்

சீவாஜின் சீவசங்கர்

“அண்ணா,
ஈழநாதத்தை ஒருக்கா
பாருங்கோவன்.”

“நான்
சொல்லுறனான் செய்தி
கேட்கேக்க கதைக்கக்
கூடாதெண்டு.”

“சொறி
அண்ணா, நான்
நினைச்சன் தச
அவதானியெண்டு.”

“நல்ல
சொறிதான்,
பேப்பரைத்தா.”

“மானுடத்தின்.
தமிழ்க்கூடல் 2002...
இதையே பார்க்கச்
சொன்னனி.”

“ஓம் அண்ண,
நீங்கள் தீர்க்க
தருசிதான்.”

“மெதுவாய்ச்
சொல்லு அண்ணி
கத்தப்போறா, என்னை
நல்லாச் சொன்ன
அண்ணிக்குப்
பிடிக்காது.”

“உங்களுக்கு
அண்ணியோட
கொழுவாமல்
இருக்கேலாது, அது
சரியண்ண, நாங்கள்
போவமே.”

“யாழ்ப்பாணத்துக்கோ.....?”

“ஓம் அண்ண,
என்ற
அண்ணையெல்லே.”

“உன்ற அண்ண
தான்.”

ஒளிப்படம் : அமரதாஸ்

“அண்ண, பகிடிய விட்டுட்டு,
பதிலைச் சொல்லுங்கோ.”

“போகலாம் தான்,
வேலைகொஞ்சம் இறுக்கமாய் இருக்கு.”

“நெடுக உங்களுக்கு இறுக்
கம்தான், எதுவும் இறுக்கமாய் இருந்தால்
அறுக்கப்பார்க்கும் கவனம்.”

“வேண்டப் போறாய், நான்
ஓரளவு சமாளிப்பன் உன்ற அண்ணி ஒரு
நாள் கூட லீவு எடுக்க
மாட்டா.”

“அண்ணிக்கு விடுப்பு எடுக்காத
ஆசிரியர் விருது அடுத்த ஆசிரியர்
தினத்துக்கும் வாங்கிற நினைப்பு போல.”

“என்ன அண்ணையும்
தங்கச்சியும் கதைக்கிறியன்? ஒவ்வொரு
முறையும் எனக்குத்தான்
கிடைக்கிறதெண்டதை ஞாபகம் வைச்சுக்
கொள்ளுங்கோ.”

“அண்ணி, யாழ்ப்பாணம்
போவமே?”

“நிலா, அண்ணையும் நீங்களும்
போட்டு வாங்கோ நான் வரேல.”

“பிளிஸ் அண்ணி, நாலு நாள்
மாநாடுதானே?”

“நாலுநாள் தான் ஆனா...இருநூறு
பிள்ளையளினர் எதிர்காலம்.”

“விளங்குது அண்ணி..”

“அண்ணையக் கூட்டிக் கொண்டு
போட்டு வாங்கோ.”

“தரிசிக் குட்டியையும்
கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறேன்.”

“அவள் குழப்படி செய்வாள், நீங்கள் கருத்துக்கள் கேட்கலாம இருக்கும்.”

“ இல் லைணயன் னி, நானெல்லே அவளைப் பார்க்கிறது.”

“சரி, கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ”

“நிலா, கெதியா கூட்டிக் கொண்டு வா, அழகன் கார் கொண்டு வந்திட்டான்”

“ஓம் அண்ண, வாறன்.”
அழகன் னை, எங் கட அண்ணயோட தான் வேலை செய்யிறவர். அவர் வாசிக்காத புத்தகங்களே இல்லையெண்டுதான் சொல்ல வேணும். மனுசன் நுணிப் புல் மேயிற ஆளில்ல. ஆழமாய்த் தான் வாசிக்கிறவர். இந்த மனுசன்ர மெமரிய இண்டு வரைக்கும் ஒருதரிலையும் காணலை.

“அத் தை, அங்கை பாருங்கோ, நிறைய அம்பா மாடுகள் போகுது. ஐங்கப் பெட்டியில இருக்கிற அம்பா போல இருக்கு.”

“ஓம் அம்மா, அங்க பாருங்கோ கொக்குப் பறக்குது.”

“அப்பா கொக்குப் போலதானே எங்கட அழகன் மாமா.”

“சரியான கூட்டிதான். அப்பா ஓட்டகமெண்டும் சொல்லலாம் தானே?”

“ஓட்டகம் தண்ணிய சேமிச்சு வைச்சிருக்கிற போல அழகன் மாமாவும் நிறைய அறிஞ்சு வைச்சிருக்கிறார், ஓட்டகத்துக்கு மூன்று வயிறு மாமாவுக்கு ஆறு வயிறு தர்சி”

“அப்பா, தண்ணி தெரியுது.”

“அது குளம், அங்க பாருங்கோ அல்லி பூ பூத்திருக்கு.”

“சந்திரிக்கா அன்ரா கையில இப்பிடிப் பூ வைச்சிருக்கிறா அப்பா.”

“ஓமடா, கையிலதான் வைச்சிருக்கிறா செயலில இல்ல.”

“அப்பா குளத்தில குளிப்பமே?”

“வரேக்க குளிப்பம், அங்க பாருங்கோ வானவில் தெரியுது.”

“என்ன அப்பா?”

அப்பா தண்ணீ தெரியுது

அது குளம் அங்கே பாருங்கோ அல்லி பூ பூத்திருக்குது.

“சந்திரிக்கா அன்ரா கையில இப்பிடிப் பூ வைச்சிருக்கிறா அப்பா”

“ஓமடா கையிலதான் வைச்சிருக்கிறா செயலில இல்லை”

“அப்பா குளத்தில குளிப்பமே?”

“வரேக்கே குளிப்பம் அங்க பாருங்கோ வானவில் தெரியுது”

“என்னப்பா?”

அங்க “பாருங்கோவன் நிறங்களாய் தெரியுது”

ஏன் அப்பா அப்படித் தெரியுது?

“மழைத்துளிகள் வெய்யிலில படுக்க அப்பிடித் தெரியுமடா.”

“அப்பா, நிறைய பூக்கள் இருக்கு, புலி மாமாக்கள் நித்திர கொள்கிற இடத்துக்கு கொண்டு போவமே?”

“பிறகு அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போவம்.”

“அப்ப பூக்கள் எல்லாம் வாடிப்போம், இப்ப போவம்.”

“புதுப்பூ பூக்குமடா.”
பூ வாடும் மட்டும் அழகாய் இருக்கும். அது வாடினதும் மரம் புதிய பூவைப் பிரசவிக்கும். இப்பிடித்தான் மனித வாழ்க்கையும் என எண்ணச் சிறகடிக்கையில்....

“அந்த, மழை பெய்யுது, வண்ணத்திப் பூச்சிகள் நிறைய பறக்குது பாருங்கோவன்.”

“நிலா, பட்டாம் பூச்சி எண்ட புத்தகம் வாசிச்சனங்களோ?”

“இல்லை அழகண்ண, உங்களிட்ட இருக்கோ...? இருந்தாத் தாங்கோவன்.” ஓம் இருக்கு, உங்கட உந்தத் தண்டுற பழக்கம் எப்ப மாறுமோ தெரியாது.”

“நல்ல விசயங்களுக்கு தண்டுறதில பிரச்சினை இல்ல, பட்டாம் பூச்சி இருக்கெண்டு இவ்வளவு நாளும்

சொல்லெல்லத்தானே?”

“தர்சிக்குட்டி- வண்ணத்திப் பூச்சி எண்டு சொல்லத்தான் ஞாபகம் வந்திச்சு.”

“எங்கையப்பா, மேகத்தில இருந்த களேசுகள காணலை?”

“சூரியன் காணலை, அதால அது அழிச்சிட்டுது.”

எங்களில சில பேர் கொஞ்சம் தெரிஞ்சதும், வானவில் போல இருப்பினம். அது நிலைக்காது. கொஞ்ச நாளில திடீரெண்டு அழிஞ்சு போயிடும். இதை அறியாமல் அலைபாயுதுகள். எல்லாம் அனுபவம் வரேக்க, புரியும்

“அப்பா, மழையில நனைவமோ?”
பிள்ளைக்கு காய்ச்சல் வந்திடும்.”

“உம்பா மாடேல்லாம் நனையிது. அவையளுக்கு காய்ச்சல் வராது?”

“அவையள் நெடுக நனைஞ்சு பழகீட்டினம்” அதால காய்ச்சல் வராது.”
அப்ப நாங்கள் நெடுக நனைஞ்சால் காய்ச்சல் வராதுதானே?”
“இல்லையம்மா, எங்களுக்கு வரும்.”

“என்னப்பா நீங்கள் சொல்லுறது எனக்கு விளங்கேல. நான் நித்தா கொள்ளப்போறன்.”

“நிலா, மழை ஒரு சங்கீதம் பாடுகிறது.”

“எல்லோரும் தான் கேட்கிறார்கள் சிலரால் மட்டும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது எண்டு கலிஜிப்ரான் சொன்னது கேள்விப்பட்டனியோ?”

“இல்ல அழகண்ண.”

“உருப்படியாய் எதுவும் வாசிச்சுப் போடதையுங்கோ, என்ன தான் செய்யப்போறியளோ...?”

“அப்ப யாழ்ப்பாணத்தில கொஞ்ச புத்தகங்கள் வாங்கித் தாங்கோவன்.”

“நிச்சயமாய், ஆர்வமாய் இருக்கிற பிள்ளையளுக்கு இந்த அழகன் அடுக்கடுக்காய் வேண்டித் தருவான்.”

“என்ன அழகா பாவா வசனம் பேசிரா?”

“இல்லை அண்ண உங்கட தங்கச்சி சீ... எங்கட தங்கச்சி சரியான வாய்.”

“ஏன்ரா உப்பிடிச் சொல்லுரா?”

“அண்டைக்கு ஆட்களுக்கு முன்னால அழகன் காரணப் பெயரோ?”

இருகுறிப் பெயரோ எண்டு கேட்டவன்”

“ஆ...., இவளை திருத்தவே ஏலாதடா, அப்பாவோட கூட சண்டை பிடிப்பவள்.”

‘அப்பா எனக்கு குளிருது’
தர்சி குட்டி எழுப்பிற்றியளோ?
உப்பளக்காற்று அதுதான் குளிருது’

‘உப்பளக்காற்றே உப்பளக்க காற்றே உனக்குத் தெரியுமா...’ என்ற பாடலை தர்சி மழலை மொழியில் பாடினாள்.

‘அண்ணை; இஞ்சதான் என்னோட படிச்ச மலரவன் வீரச்சாவு, இதில எந்த இடத்திலையே....’ ஆனையிறவில் மேனிதவி போனது போனது பூங்காற்று... என்ற பாடலை என்னுக்குள் முனுமுனுத்தேன்.

‘அப்பா, அம்மம் மா சொன்னவா இடி விழுந்தால் தென்னை மரம் படுமெண்டு இஞ்ச நிறைய இடி விழுந்ததோ?’

‘‘இஞ்ச வெடல் அடிச்சவங்களடா.....’

‘அந்த, புலி அன்ராக்கள் ரற்றா காட்டினம்’

‘நீங்களும் காட்டுங்கோ’

‘அப்பா, ஆமி மாமாக்களை பாக்க பயமா இருக்கு’

‘பயப்பிடிக் கூடாது, பிள்ளை கெட்டிக் காரி, அத்தேன் ர கையைப்பிடிச்சுக் கொண்டு வாங்கோ’

‘ஏன் அப்பா எங்கட காலை ஆமிமாமாக்கள் தொட்டுத் தொட்டு பாத்தவையள்’

‘வெடிகுண்டு கொண்டு போறமே எண்டு’

‘அவையள வைச்சி ருக்கினம் பிறகு எங்ளை பாக்கினம்’

‘நிலா, வயோதிபர் இல்லத்த பார்க்க என்ன ரூபகம் வருகுது?’

‘உங்களை எப்ப இஞ்ச கொண்டு வந்து விடுறதெண்டு’

‘பாருங்கோ அண்ணை...., சி. மாதாளான்ர ‘காத்திருப்பு’ எண்ட சிறுகதை ரூபகத்துக்கு வரேலையோ?’

‘நீங்கள் சொல்லத்தான் நினைவுக்கு வருகுது. மெமறி கப்சல் வாங்கி தாங்கோ’

‘நிலா, அழகன் ‘பயோட்டின்’ H-250’ எண்ட கப்சல்தான் பாவிக்கிறவன்?’

‘சின்ன சின்ன வீடுகட்டி நாம் இருந்த ஊர் பிரிந்தோம் செம்மணிக்கு வந்த பின்பம் செய்வதறியாதிருந்தோம்....’ எண்ட பாட்டைக் கேட்டதும் துடித்துப்போய் கதவால் வெளியைப் பாத்தன் அந்தந்த இடத்துக்கு ஏத்த மாதிரி பாட்டுப் போடுறதில் அழகண்ணை கெட்டிக்காரன். வரவேற்பு வளைவு சிதைவுகளுடன் வரவேற்றுக் கொண்டிருந்திச்சு காக்கா அண்ணாரின் கவிதை காத்தில் கலந்திச்சுது....’

‘நிலா என்ன மௌனமா கிற்றா..?’
தொண்ணிறைந்தில இதால வந்தத நினைக் கிறன். அண்ணையும் அண்ணியையும் தவற விட்டிட்டன் புத்தக பாக்கோட அதுக்குள்ள ‘தாயகம் நோக்கியபயணம்’ எண்ட புத்தகமும் இருந்தது. அழுதழுது சாவச்சோக்கு போய் புலிகளின் குரல் மூலம் அண்ணையை தேடிப்பிடிச்சன்.....

‘அப்பா, அத்த அழுகிறா’

‘ஏய், நிலா என்ன சின்னப்பிள்ளை மாதிரி..’

‘கிருசாந்தி அக்கா எங்களுக்கு முதல் பச், நாங்கள் ஒரு கவுஸ், நான் ஓடேக்க நல்லாய் உச்சாகம் தருவா... அழகண்ணை பாட்டுப் போட்டிருக்காட்டி பேசாமல் வெளியை கடந்திருப்பள், வர்த்தகமையத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கு நினைவுத் தூயி கட்டிடாங்கள், ஆனா... செம்மணியில் புதைக்கப்பட்டோருக்கு இண்டுவரை நாங்கள் நினைவுப் பலகைகூட துறக்கேல. எல்லோரும் இதால சாதாரணமாய் போய் வருகினம்...’

‘நிலா, நிலாண்ணைர் கவிதை ரூபகம் இருக்கோ?’

‘ஆர், நிலாந்தன்ரதானே? நினைவில் நிக்குது’

வீரசிங்கம் மண்டபத்தடியில் கார் நிண்டது.

‘அத்த இறங்குங்கோ, என்ன வெள்ளையாய் கட்டி இருக்கு’

‘தமிழராச்சி மாநாட்டில் கொல்லப்பட்டவங்களினர் நினைவாய்

கட்டியிருக்கினம்’

‘நாங்களும் மாநாட்டுக்குத்தானே வந்திருக்கிறம், எங்களையும் சாக் சொல்லுவினமோ?’ ‘இல்லையடா’ என் நினைவுகள் கோட்டை வெளியில் சிறகடித்தன..... ‘அதோ, அந்தக் கோட்டையில் எப்போதும் புலிக்கொடி பறக்குதோ அப்போதுதான் சுதந்திரம்...’ திலீபன் அண்ணா அதில நிண்டு சொல்லுறார், கோட்டை மதில் ஏறி இருந்து சங்க்தாக்கா தமிழாராட்சி மாநாட்டில் கொல்லப்பட்டவர்களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார், தனிநாயகம் அழகளார் இவர்களைப்பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறார் இடம் பெயர்வின் பின் புதைக்கப்பட்டவர்கள் மாநாட்டுக்கு எழுந்து வருகிற மாதிரி. இருந்துச்சுது.....

‘நிலா, அக்கா வரேல்லையோ?’

‘இல்லமச்சி, தர்ஷி இஞ்ச உங்கட சித்தி வந்திருக்கிறா’

‘அப்பா, நான் சித்தியோட போகப்போறன்’

‘நாலு நாளைக்கு பிறகுதான் பிள்ளை கூட்டிக்கொண்டு போகவருவன், அழாமல் இருக்க வேணும்’

‘ரற்றா அப்பா, அத்த, மாமா ரற்றா....’

‘அண்ணை நாலு நாளும் அமாவாசையோ?’

‘ஏன்ராப்பா?’

‘நிலாவ காணக்கிடைகேல, ஆள் பெரிய புத்தி ஜீவி மாதிரி எழுத்தாளருக்குப் பக்கத்திலும் பத்திரிகையாளருக்குப் பக்கத்திலையும் மாறிமாறி இருந்தா அதைவிட தனக்கு தெரிந்த அரைகுறைச் சிங்களத்தில் சிங்கள சகோதரர்களோட கதைத்தா”

‘ஓம் அண்ணை, புகழேந்தி தங்கராச்சோட கதைச்சதை கண்டனான், அவற்ற அடுத்த படத்துக்கு இவாதான் கதாநாயகியோ தெரியாது...’

‘அழகன் பகிடியைக் கேள்நிலா. சின்னனில யூனியேசல் ரியூட்டறிலதான் படிச்சவா இப்ப மாடுபோல வளந்திட்டி ஐங்கரநேசனிட்டப்போய் ரூபகம் இருக்கோ எண்டு கேட்க அந்தாள்தினக்குரலில் வேலை செய்யிறனீங்களோ எண்டு கேட்டிச்சுது....’

'அண்ண, பகிடியை விட்டுரு மாநாட்டைப் பற்றிச் 'சொல்லுங்கோ' இந்த இடத்தில்தான் தமிழராச்சி மாநாட்டைக் குழப்பினவங்கள் மனிசரை கொண்டாங்கள் இண்டைக்கு மாநிட விடுதலை நோக்கிய பயணத்தில எங்களோட பயணிக்கிறார்கள் இந்த சங்கமத்துக்கு காரணம் எங்கட மாவீரர்கள் தான். அவையள் இப்ப எல்லாத்தையும் புரிஞ்சிட்டினம் அதுக்காக எல்லாரும் விளங்கிறாங்கள் எண்டில்லை மஞ்சள், சிவப்பு காரர்கள் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறாங்கள், இவ்வளவு விரைவில் எல்லோரும் சேருவம் எண்டு நினைக்கேல

'பலம்தான் இண்டைய உலக ஒழுங்கை தீர்மானிக்கிறது' எண்டு தலைவர் சொன்னது சும்மாவே.. என்ன அழகன் பேசாமல் இருக்கிறா...?

'உண்மையை சொன்னதும் உறைஞ்சா போனேன். மாநிட விடுதலை நோக்கிய பயணத்தில் தொடர்புடங்கனின் வகிபாகம் எண்ட தொடர் அட்டகாசமாய் இருந்தது'

'அழகண்ண, சிவத்தம்பி சேரினர் தமிழேண்டா சும்மாவே, அந்தாள் தமிழ் ஊற்று'

'ஓம் நிலா, மருதுவினர் சின்னம் பிரமாதம். ஆளுக்காள் புதுக புதுசா அர்த்தமான அர்த்தம் சொல்லுறாங்கள் அம்சமாய் இருந்தது, மஞ்சள் வெடிவர்தனான்ற உரை உருக்கமாய் இருந்தது. அந்தநேரம் இனவாத பத்திரிகையாளர் நினைக்க சினம் வந்திச்ச'

'அழகண்ண அமர்வுகள் எப்பிடி இருந்தது?'

'உயிர் உள்ள நூலகத்தை நுகர்ந்த மாதிரி இருந்திச்ச'

'அண்ண தர்ஷியை கூட்டிக்கொண்டு யாழ் நூலகம் பாக்க போவம் வாங்கோ'

'அப்பா புதிசாய் இருக்கு சித்தப்பா வீட்டுக் குடிபுரல் போல செய்தவையளோ?'

'ஓமடா'

'எங்களுக்கு சொல்லே லையே'

'அவையள் மறந்து போட்டினம்'

'முந்தி இருந்த நூலகத்தை ஆமி மாமாக்கள் எரிச்சப் போட்டினமடா'

'புத்தகங்களை எரிச்சவை

யளோ! அப்பா?'

'ஓம்'

'அப்புசாமி கோவிக்க மாட்டாரோ?'

'கோவிப்பார்'

'பிறகு புதுசா கட்டினவையளோ?'

'ஓம் கட்டினவையள்'

'அப்ப எரிச்ச இடம் எங்கையப்பா?'

'அதில தான் பிறகு கட்டியிருக்கினம்.'

'அப்பா, அப்ப எரிச்சது தெரியாதுதானே?'

'ஓமடா.'

தர்சிக் குட்டி சொல்லுறதில பெரிய வரலாற்று உண்மை இருக்கு. இந்த தளிருக்கு விளங்கினது. எங்களில கன பேருக்கு விளங்காம இருக்கு. இல்லாட்டில் விளங்காத மாதிரி நடக்கினமோ?

'அப்பா ஐஸ் கிறீம் குடிப்பமோ?'

'குடிப்பமடா, எங்கட பனங்கட்டிக் கூழில இருக்கிற சத்து ஐஸ் கிறீமில வராது. பல்ல பழுதாக்கிறது தான் மிச்சம்' எண்டு அண்ண முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

'அண்ண தர்சிக் குட்டிக்கு அப்பினும் கன்டோசும் வாங்கிக் கொண்டு வாறன்.'

'ஏன் அழகன் அப்பினும், கன்டோசும்தான் சின்னப்பிள்ளையள் சாப்பிடுவினமோ?'

எங்கட மாம்பழம், தோடம்பழத்தில எவ்வளவு சத்திருக்கு, சுவையிருக்கு எங்கட உற்பத்திகளை நாங்கள் தான் பெருக்க வேணும். குழந்தையளுக்கு கன்டோஸ் வேண்டிக் குடுத்து எல்லாரும் பழக்கிப் போட்டினம். சின்னப்பிள்ளையளுக்கு கென்ன உங்க பெரியாக்களும் பெரியவிசயங்கள் செய்தால், பெரிசுகள் கன்டோஸ் குடுத்துதான் வாழ்த்தினமாம். அவர்களுக்கு கச்சான் அலுவா வேண்டிக்குடு"

'அழகண்ண, அழாதைங்கோ. என்ன செய்யிறது? உங்களுக்கும் கன்டோஸ் விருப்பமா இருக்கோ? தேசம் தேசம் எண்டு

சொல்லுவியள். ஆழமாய் எதையும் யோசிச்சப் போடாதையுங்கோ. இனியாவது நாட்டினர் பொருளாதார விசயங்களிலையும் கவனத்தை எடுங்கோ."

'நிலா உனக்கு கடிக்கிறதெண்டால் காணுமே'

'விளங்கினால் சரி.'

'சரி சரி இரண்டு பேரும் சண்டை பிடிச்சது காணும், வாங்கோ கோப்பாய் துயிலுமில்லம் போவம்.'

துயிலுமில்லத்தில துயில்கின்ற வர்களுடன் மௌனமொழியில் பேசினோம். அவர்களை துயில வைத்தவர்களை விட, துயிலை கலைத்தவர்களை மன்னிக்கவே முடியாது.

'வாங்கோ, இனி கிட்டுப் பூங்கா போவம்.'

'என்னப்பா, பூங்கா எண்டியள், பூக்களக் காணலை. எங்கட வகுப்பு மாது கொழும்புப் பூங்காவில பூக்கண்டுக்க நின்று நிறையப் படம் எடுத்தவா.'

'பூங்காவை ஆமி மாமாக்கள் உடைச்சப் போட்டினமடா.'

'புத்தகத்த எரிச்சினம், பூக்கண்டை பிடுங்கிச்சினம். அவையளுக்கு விசறோ? ' புலி மாமாக்களிட்ட சொல்லி அடி வேண்டிக் குடுப்பமோ?'

'அவையள் இனி இப்பிடிச் செய்ய மாட்டினம்.'

அப்புசாமி அவையளை மன்னிப்பாரோ அப்பா?'

'மன்னிப்பார் தான்றா.'

'அப்ப புத்தகங்கள், பூக்கண்டுகள் எண்டு எல்லாத்தையும் அப்புசாமி திருப்பித் தருவாரோ?'

'.....'

'என்னப்பா, பேசாம நிற்கிறியள், நீங்கள் தான் அப்பு சாமியிட்ட கேட்டு எல்லாத்தையும் வேண்டித்தர வேணும். அப்பா, கதைபுங்கோவன்" நீங்கள் தானே சொல்லுறனீங்கள், "நல்லூரில அப்பப்பா, பிறதட்டப் போட்டுதான் நீங்கள் பிறந்தனீங்கள் எண்டு. அப்ப நீங்களும் பிறதட்டப் போட்டு கேட்கலாம் தானே? ஏன் பேசாமல் நிற்கிறியள்? நீங்கள் தனியாக கேட்டா அப்பு சாமி சில வேளையில தர மாட்டார். அழகன் மாமா, நிலா அத்த, அம்மா, எல்லாரும் விரதமிருந்து எல்லாத்தையும் வேண்டித்தாங்கோ இல்லாட்டி நான் சாப்பிடாமல் விரதமிருந்து அப்புசாமியிட்ட கேட்பன்.'

'இல்லையம்மா, நாங்கள் கட்டாயம் வாங்கித் தருவோம். நீ விரதம் இருக்கவேண்டாம். நாங்கள் நிச்சயம் வாங்கித் தருவோம்.'

சு. மகேந்திரன் (மயன்-2)

எல்லோரையும் ஈர்க்கும் கவர்ச்சிகரமான, தீவிர உரையாடல். எப்போதும் எங்கென்றில்லாமல் பயணம் செய்துகொண்டேயிருக்கும் இயல்பு. எதிலுமே ஒருவித விட்டேத்தித்தனம். யாருடனும் வெகு விரைவாகவே நட்பாகிவிடும் சுபாவம். இதுதான் சு. மகேந்திரன்.

1990 களில்தான் எழுதத்தொடங்கினார் மகேந்திரன். அதற்கு முன்பு சில அறிவியற் கட்டுரைகளை "திசைக்கு மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். 1958, 1977, 1981, 1983 என எல்லா இனவன்முறையின் அனுபவங்களும் மகேந்திரனுக்குண்டு. இவருடைய கதைகளிலும் இந்த அனுபவங்கள் வெளிப்பாடாகியிருக்கின்றன.

1986இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்புக்கு பயணமாகியபோது வழியில் சிறிலங்காப் படையினரால் சந்தேகத்தின் பேரில் கைதாகி பூஸா சிறையிலடைக்கப்பட்டார்.

'தொடர்ந்த இன ஒடுக்குமுறை அனுபவங்களின் உந்துதல்தான் எழுதுவதற்கான சாத்தியங்களை உருவாக்கின' என்கிறார் மகேந்திரன். இவருடைய எல்லாக் கதைகளிலுமே இனவன்முறைக்குள்ளான வன்முறைக் காயங்களாறாத தமிழரின் வாழ்வைக் காணலாம். இவர் எழுத்துக்களில் ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான கொதிப்புணர்வு அங்கதத்தூடன் வெளிப்படுகின்றன.

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளில் குறிப்பிடக்கூடிய நிறையக் கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். அனுபவங்களுக்கு முதன்மையளிக்கும் மகேந்திரனின் கதைகள் பரந்த வாசகத்தளத்துக்குரியவை. அதே வேளையில் அழகியலிலும் கலைப்பெறுமானத்திலும் சரிந்துவிடாதவை.

மகேந்திரன் கதைகளுடன் மயன்-2 என்ற பெயரில் கவிதைகளையும் எழுதிவருகிறார். ஈழக்கவிதைகளில் ஒரு தனித்தன்மையானவை மயன்-2 னுடைய கவிதைகள்.

படைப்பாளி

உண்மையையும் நியாயத்தையும்

முன்வைக்கிறான்

க.நா சு.வின் மீதான ஈடுபாடு தனக்கு அதிகமுண்டு என்பதால்தான் மயன்-2 என்று தன் பெயரை வைத்துக்கொண்டேன் என்கிறார்.

ஆங்கிலம் வழியாக தமிழுக்கு பல சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

? நீங்கள் கொஞ்சம் பிந்தித்தான் எழுதத் தொடங்கினீர்கள். இதுக்கு ஏதாவது விசேச காரணங்களுக்கா?

நோபல் பரிசுபெற்ற ஸ்பானிய மொழி எழுத்தாளர் காப்ரியல் கார்சியா மார்க்வெஸ் கூறியதுபோல மனதுக்கும் பேனாவுக்கும் காகிதத்திற்கும் இடையே ஒத்த சந்திப்பு வரும் கணத்தில் எழுதத் தோன்றுகிறது. அந்தக்கணம் எனக்கு 1994இல் ஒரு நாள் காலை பத்து மணிக்கு உண்டாகியது. எனது முதற் கதையை மூன்றுமணி நேரத்துள் எழுதி முடித்தேன்.

? உங்களுடைய கதைகளில் பெரும்பாலும் இனவன்முறையின் அனுபவங்களிருக்கின்றன. வன்முறையில் ஏற்பட்ட காயங்கள் வலியும் மனஉக்கிரமும் தொன் க்கின்றன. அதேவேளை தமிழ் சிங்கள உறவையும் உறவின் நெருக்கடிகளையும் கூடக்காணலாம். உங்களுக்கு இந்த அனுபவங்கள் ஏதுமுண்டா?

என்னுடைய மூன்றுவயதிலேயே பாப்பாமோட்டையிலிருந்து கொழும்புக்கு - என்னுடைய மாமாவீட்டுக்கு - என்னைக் கொண்டு போனார்கள். மாமாவீட்டிலேயே இருந்தேன். 1958ஆம் ஆண்டு இனவன்முறை. அது பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக்காலம். தனிச்சிங்களச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட காலம். அப்பொழுது எனக்கு 8 வயது. அப்போதே அகதியாகி விட்டேன்.

கப்பலில் ஏற்றப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். இந்தப்பின்னணியில் எழுதப்பட்ட கதைதான் அந்நியமான நண்பர்கள்.

நான் யாழ்ப்பாணம் வந்த காலத்தில் எங்களின் அப்பா மன்னாரில் வேறொரு காரணத்துக்காகக் கொலைசெய்யப்பட்டார். மன்னார் பாப்பாமோட்டையில் எங்களுக்குக் காணியிருந்தது. அக்காணியை அப்பா இறந்தபின் எனது உறவினர்கள் கொஞ்சக்காலம் பராமரித்து வந்தார்கள். பிறகு அதுவுமில்லாமல் போய்விட்டது. பாப்பாமோட்டை இப்போது இராணுவப் பிரதேசமாகிப் போய்விட்டது.

எட்டுவயதிலிருந்து யாழ் மத்தியகல்லூரியில் படித்தேன். பிறகு 1969இல் பிற்பகுதியில் கண்டி - பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றேன். முன்பும் பின்புமாக கூடுதலான காலம் சிங்களவர்களுடன் பழகும் வாய்ப்பும் சேர்ந்திருந்திருக்கும் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தன. இதனால் அவர்களுடனான உறவையும் உறவுப்பிரச்சினைகளையும் உணர்ந்தேன். சிறுவயதிலேயே கொழும்பில் இருந்தபடியால் சிங்கள மொழிப்பரிச்சயம் இன்னும் கூடியது.

இனவன்முறை அனுபவம் 58இல் இனக்கலவரம், 70இல் தரப்படுத்தல் வந்தபோது ஒன்றாக இருந்த சிங்கள மாணவர்கள் தமிழ்மாணவர்களிடமிருந்து விலகுவதனுடாகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. இதைவைத்து எழுதிய கதைதான் தங்கப்பூவின் பள்ளத்தாக்கு.

1970 இல் தரப்படுத்தல் வந்த போது தமிழ் மாணவர்களிடமிருந்து சிங்கள மாணவர்கள் விலகிச் சென்றதாகச் சொன்னேன் அல்லவா! 70 ஆம் ஆண்டு இன்னொரு விசயத்திலும் முக்கியமானது. அப்போதுதான் சிங்கள மாணவர்கள் இளைஞர்கள் கொண்ட ஜே.வி.பியின் எழுச்சிக்காலமும். சிங்கள இளைஞர்களில் பலர் ஜே.வி.பி யிலோ அல்லது அதனுடன் தொடர்பாயோ இருந்தார்கள். புரட்சிகர நோக்கத்தையுடையதாக காட்டிக்கொண்ட ஜே.வி. பியின் இவர்கள் கூட தரப்படுத்தலை மௌனமாக வரவேற்றார்களென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

தொடர்ந்தும் பல்கலைக் கழகத்திலும் வெளியிலும் தமிழர்கள் இரண்டாம் பிரஜைகளாகவே தள்ளப்பட்டார்கள். 77, 1983 கலவரங்களும் இலங்கை அரசியல் அரங்கில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளும் எல்லாத்தான் இந்த உள்வலிக்கும் உக்கிரத்துக்கும் காரணமென நினைக்கிறேன். இது எனக்கு மட்டுமேயான அனுபவமல்ல. சராசரியாக எல்லாத் தமிழருக்குமான பொதுமையான விடயம்தான்.

? உங்களுடைய "வரைபடங்கள் மாறுகின்றன" என்ற கதை தமிழ் சிங்கள உறவின் இடைவெளியின் அடையாளமாக இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

அது சரிதான். இந்தக் கதையை எழுதுவதற்கு முன்வந்த என்னுடைய கதைகளில் இனமுரண்பாடுகள் பற்றி, அதில் தமிழ்மக்கள் பாதிக்கப்பட்ட தன்மைகள் பற்றியெல்லாம் வந்தது.

'ஓயாத அலைகள்-3' வெற்றிச்சமரின் போதே இக்கதை எழுதப்பட்டது. சிங்கள தேசம் மிகப் பெரிய அடியை இக் காலப்பகுதியில் சந்தித்தது. முதல் முறையாக அவர்கள் பாதிப்புக்குட்பட்டனர்.

இக்கதை தமிழ்மக்கள் பெற்ற வெற்றியை சொல்வதுடன் முன்பு எழுதிய கதைகள் வெளிப்படுத்திய விடயங்களுக்கு ஒரு தீர்வாகவும் அமைந்தது.

பொதுவாக எமது பக்கமாக இருந்து பார்க்கும் பாத்திரங்களை எழுதும் தன்மையிலிருந்து வேறுபட்டு அவர்கள் பக்கமாகவே பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

ஐந்து வருடங்கள் கண்டியில் வாழ்ந்ததாலும் 'வளவுக் காரர்' என்றழைக்கப்படும் கண்டிச்சிங்கள மேற்குடி மக்களுடன் இருந்து பழகியதாலும் அவர்களுடைய சமூகப்பழக்க வழக்கங்களை கதையில் கொண்டு வரக் கூடியதாக இருந்தது.

எவ்வளவுதான் ஒற்றுமையாகப் பழகினாலும் இரு இனங்களுக்கிடையே இடைவெளியிருப்பதை இக் கதையின் பாத்திரங்கள் காட்டுகின்றன.

? இதில் அரசியற்கைதியான அனுபவங்களுடன் எழுதப்பட்ட கதைகளும் உண்டல்லவா?

ஆம், அரசியற் பிரச்சினைகளை என்னை எழுதத்தான்டின. இன்னும் தூண்டுகின்றன. வாழ்வை அரசியல் தொடர்ந்து பாதிக்கிறது. அதிலும் ஈழத்தமிழர்களிடம் அது நேரடியாகவும் மறை முகமாகவும் தாக்கத்தையேற்படுத்துகிறது. கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இப்போதும் அதிகளவுக்கு அரசியலில் ஈடுபட்ட மக்கள் நாங்கள். நாங்கள் போராடியே வாழவேண்டியிருக்கிறது. போராட்டம் முழுமையான அரசியற் செயல்தானே.

சிறை அனுபவங்களுடன் மூன்று கதைகள் வந்தன. அவை அரசியற் கைதிகள் பற்றிய கதைகள் என்பதைவிட சந்தேகத்தின் பேரிற கைதான - பொதுமக்கள் எப்படி அரசியற் கைதிகளாகி நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றியவை என்று கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். நான் அக்கரைப்பற்றிற்கு வேலை நிமித்தமாகச் சென்ற போது, வழியில் மன்னம்பிட்டியில் வீதிச்சோதனையில் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டேன். பூஸாவுக்கு அனுப்பினார்கள். அப்போது தமிழ் இளைஞர்களுக்கான தடுப்புமுகாமாகவும் வதைமுகாமாகவும் இருந்தது பூஸா. நானும் ஒரு கைதியாகினேன் பூஸாவில்.

பின்பு திம்புப் பேச்சுவார்த்தையின் போதுவிடுவிக் கப்பட்டேன். சிறை, விலங்கு... (மற்றக்கதையின் தலைப்பை மறந்து விட்டேன்) என்ற மூன்று கதைகளும் அந்த அனுபவங்கள் காரணமாக வெளிவந்தவை.

இக்கதைகளை எழுதுவதற்கு இத்தாலிய எழுத்தாளர் ரைபர்டெரி எழுதிய லவ் என்ற சிறுகதை ஒரு உந்து சக்தியாக அமைந்தது.

சிறையில் நடந்த கொடுமைகள்பற்றி உயிரோட்டமாக இக்கதைகள் வந்தனவா என்பதில் இன்னும் எனக்கு ஐயப்பாடேயிருக்கிறது. இன்னும் நன்றாக எழுதியிருக்கலாமே என்றே எனது மனநிலையிருக்கிறது.

? உங்கள் அரசியல் ஈடுபாடு எப்படியானது?

அரசியல் எப்போதும் ஏதோவொரு வகையில் வாழ்வில் இடையீடு செய்யும் ஒரு அம்சமாகவே எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. இவற்றைப்பார்க்கும் போது ஆரம்பகாலத்திலே தமிழ்தேசியம் என்னைக் கவர்ந்தது. 58 கலவரங்கள் இவற்றிற்குக் கூடுதல் காரணமாக இருக்கலாம். நான் இளைஞனாக இருந்தகாலத்தில் தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிர அபிமானியாக இருந்தேன். பின்பு விடுதலைப் புலிகளின் பக்கமாக வந்தேன். நேரடியாகப் போரில் ஈடுபடவில்லை. எனினும் எழுத்தின் மூலமாக போராட்டத்துக்கும் எங்கள் வாழ்வுக்கும் வலுச்சேர்ப்பதாக எழுதிவந்துள்ளேன். இந்த அளவின் மட்டத்திலேயே எனது அரசியற் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

? அரசியல் நெருக்கடியின் அனுபவங்கள் எவ்வளவுதான் இருந்தபோதும் அவை எழுத்தில் வெளிப்படுத்துவதற்கான இலக்கியப் பரிச்சயம் எப்படியிருக்கிறது?

இளமையில் ஹெமிங்வேயின் நாவல்களைக்கூட வாசித்திருக்கிறேன். கல்லூரியில் படிக்கும் போது அதிமாக வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. எல்லாவற்றையும் வாசிப்பேன். தேர்ந்து வாசிக்கும் திறன் இருக்கவில்லை.

ஆங்கிலத்தில் எழுதிய திரு.த இராமநாதன் என்னுடைய தாய்மாமன். அவரைப்பற்றி விட்டில் பேசும் போது எனக்கு எழுத்தின் மீது ஒரு பற்று வந்தது. ஆனால் எல்லாமே ஒரு சிதறலாகத்தானிருந்தது. இதை முனைப்புப் படுத்தியவர்களில் முதலில் சண்முகம் சிவலிங்கத்தைத்தான் கூற வேண்டும். நான் கிழக்கி லிருந்தபோதுதான் எழுதுவ தற்கான ஒரு பின்புலம் உருவாகியதாக நினைக்கிறேன்.

ஆனால் அப்பொழுது எழுதவில்லை. கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்திடம் நவீன இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கேட்டபோது “உம்முடைய நடத்தையும் அலைச்சலும் இலக்கியம்தானே” என்றார். அதன் அர்த்தம் பிற்காலத்தில்தான் தெரியவந்தது.

பிறகு கல்முனையில் நண்பர் உமாவராதராஜனைச் சந்தித்தேன். இலக்கியம் பற்றியும் எழுத்துப்பற்றியும் நிறைய அப்போது கதைத்திருக்கிறோம். ஜி. நாகராஜனின் நாளை மற்றும் ஒரு நாளே என்ற புத்தகத்தை முதலில் தந்தார். அடுத்தடுத்து தேர்ந்த நல்ல புத்தகங்களைத் தந்தார்.

பின்பு வியூகம் சஞ்சிகை யுடன் தொடர்பேற்பட்டு அதன் மூலமாக ‘அலை’ யேசுராசா வுடன் பரிச்சயமேற்பட்டது.

அக்காலத்தில் அவர்கள் நடத்திய ‘திசை’ பத்திரிகையில் மொழிபெயர்ப்புகள் செய்தேன். ‘திசை’ நின்று விட்டது. நாலுவருடங்கள் வெற்றிடம். பிறகு ‘வெளிச்சம்’ சஞ்சிகையில் ஒரு சனக்கதையை மொழி பெயர்த்தேன்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் உங்களுடனும் (கருணாகரன்), புதுவை இரத்தினதுரையுடனும் அறிமுகங்கள் ஏற்பட்டன. ‘வெளிச்சம்’ சஞ்சிகையில் என்னுடைய முதற்கதை ‘மீண்டும் நேர்ப்பாதையில்’ 1994 இல் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து வெளிச்சத்திலே எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

? சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் ஆங்கிலம் வழியாக தமிழில் கொண்டுவருகிறீர்கள். இப்படிச்செய்யும் போது உங்களின் தேர்வுப்பிராந்தியம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது என்று கூறுகிறீர்களே?

தேர்வுபற்றிய பிரச்சினை கலைஞன் வாழும் காலத்தைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கும். இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். மேற்கத்தைய இலக்கியப்பரப்பு மிகவும் பரந்தது. ஹெய்சின் ‘சித்தார்த்த’ சம்பத்தில்தான் தமிழில் வந்தது.

இது போலவே நிலைமைகள் இருக்கின்றன. எனவே நான் மொழி பெயர்ப்புச் செய்தது ஒரே பார்வையுடைய படைப்புக்களாகவே இருக்கின்றன என்ற குறைபாடு ஒரு குறைபாடேயல்ல என்று கூறுவேன்.

தமிழில் மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்த க.நா.சு. சிறிராம், இந்திரன் போன்றோரைப் பாருங்கள். தான் சார்ந்த குழலுக்கு எது வேண்டுமோ அதையே ஒருவர் அறிமுகப்படுத்துவார். படைப்பின் நியதி இதுதான்.

ஏனோ தெரியவில்லை. நான் மொழிபெயர்ப்புக்கள் செய்த இந்தக் காலப்பகுதியில் நாம் எதிரிகளுடன் மிகப் பெரும் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தோம். தொடர்ச்சியான போர். நீண்ட இருபது வருடங்கள் பொருளாதார முற்றுக்கை. பயணத்தடை. வாழ்வே ஒரு சுற்றி வளைக்கப்பட்ட கைதியாகவே, தண்டனைக் கைதியாகவே இருந்தது.

எனவே எனது முதல் வேலை இந்த யுத்தம்போல வேறுநாடுகளில் நடந்த போராட்டங்களின் விசயங்களை விபிக்கும் கதைகளையும், படைப்புக்களையுமே மொழிபெயர்த்தேன்.

? தமிழில் இப்போது மொழிபெயர்ப்புகள் வருவது குறைவாகியிருக்கு. வருவதும் ஆங்கிலம் வழியாக மட்டும்தான் வருகிறது. இப்பொழுது எங்களுடைய ஆட்கள் புலம்பெயர்ந்து உலகெங்கும் வாழ்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் அந்தந்த மூலமொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கு நல்ல படைப்புக்களைத் தரலாமல்லவா?

உதாரணமாகப் பிரான்சை எடுத்துக்கொண்டால் இலக்கியம் சார்ந்து இயங்கும் எம்மவர்கள் இருபதுக்கும் மேலிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாளாந்த இடர்வாழ்வுக்கு மத்தியில் இலக்கிய ஈடுபாடுகளில் ஈடுபடுவது அவர்களுக்குக் கடினமாக இருக்குமென எண்ணுகிறேன். மேற்கத்தையப் பாணியில் கவிதைகள், நாவல்கள் என்றேயிருக்கின்றன. சுமார் 500 பக்கங்கள் கொண்ட நாவலை மொழிபெயர்க்க எண்ணுவதே அந்த வாழ்க்கையில் தயக்கமாகவும் அச்சமூட்டுவதாயும் இருக்கும். இதனாலேயே அவர்கள் கவிதை, சிறுகதை என்பவற்றை ஓரளவுக்குச் செய்கிறார்கள் ஆனால் இது போதாதுதான்.

?

கோட்பாடுகள் சார்ந்து, சித்தாந்தங்கள் சார்ந்துதானே அரசியல் செயற்படுகிறது. அரசியல் அமைப்புகள் செயற்படுகின்றன. படைப்பாளிகளிலும் சிலர் நேரடி அரசியல் சார்ந்து தமது படைப்புகளை முன்வைக்கிறார்கள். நீங்கள் கூட அரசியல் சார்ந்துதானே எழுதுகிறீர்கள். இப்படி வரும்போது கோட்பாட்டையோ சித்தாந்தத்தையோ படைப்பாளி புறக்கணிக்க முடியாத நிலை வருகிறதல்லவா?

உண்மைதான். இப்போது கூட அது நிதர்சனமாகப்படுகிறது. அரசியல் நிலைப்பாடு மாறும்பொழுது அரசியலை மையமாகக்கொண்டு கதை எழுதுபவர்கள் சிரமத்துக்குள்ளாகிறார்கள். அரசியல் சிலவேளைகளில் வெளிப்படையாகவும் உள்நகர்வாகவும் செயற்படுகிறது. அப்போது படைப்பாளி சிரமமடைகிறான். என்னைப் பொறுத்தவரையில் மாபெரும் இலட்சியம் ஒன்றிற்காக போராடும் ஒரு சக்திக்கு உறுதுணை வேண்டி கதைகள் எழுதினேன். இந்த இலட்சிய வேட்கையே அக்கதைகளின் அரசியற் கொள்கையாக இருந்தது.

மற்ற இசங்கள் போலன்றி அவை எது என்று தெரியாமலே சாதாரண வாழ்வாக எங்கள் வாழ்வு அமைந்திருப்பின் எழுதியிருப்பேன். மார்க்ஸிசக் கோட்பாடுடையவர்கள் தமது படைப்புகளை அக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுதவேண்டியிருக்கும், இல்லாமல்கூட விடலாம்.

?

படைப்பாளிக் கும் படைப்புக்குமான உறவும் விலகலும் குறித்து நீங்கள் சொல்வதென்ன?

மற்றவர்கள் பற்றி “நோகொமென்ஸ்” நான் அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது போராட்டக்காலத்தில் போராடும் சக்தியுடன் கஸ்ரங்களின் மத்தியில் இணைந்திருந்தேன் என்று அங்கே வாழ்ந்த நண்பர் ஸ்ரீகுமரனிடம் கூறினேன்.

‘நீங்கள் எல்லைப்படைக்குப் போனீர்களா?’ என்று அவர் கேட்டார்.

எத்தனையோ கதைகளில் மறைமுகமாக பாடுக்கான உந்துதலை எழுதிய நான் திடகாத்திரமிருந்தும் அவசியமாயிருந்த எல்லைப்படைக்கு அப்போது போகவில்லை. சிலவேளைகளில் கலைஞன் பலவகையிலும் எழுதுவதிலிருந்து விலகுகிறான்

?

அப்படியென்றால் அவன் எதற்காக யாருக்காக எழுதுகிறான் என்ற கேள்வி எழுகிறதல்லவா?

படைப்பாளி நியாயத்தையும் உண்மையையும் முன்வைக்கிறான். அதனை அவனால் உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்த முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் அவன் கூறியதிலிருந்து முரண்படாமல் நடந்தால் போதுமானது. தர்க்கபூர்வமான வளர்ச்சியில் மாற்றம் நிகழ்வது வேறு. சுயலாபங்களுக்காக மாறிக்கொள்வது வேறு.

சந்திப்பு : கருணாகரன்.

உடைந்து சிதறிய கட்டிடங்களிடையே பூதர் மண்டிய தொன்மங்களிடையே ஜனங்களின் சிசிப்பிற்கிடையே காத்திருக்கிறான் சாக்கடவுள்.

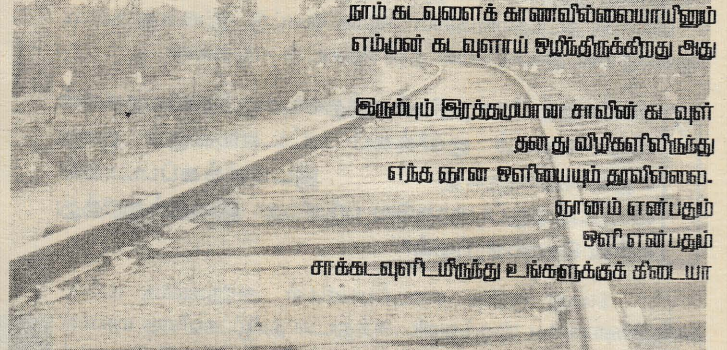
இடிபாடுகளைக் கட்டியழுப்பியபோதும் மரணக்கடவுளுக்கான எமது பிரார்த்தனை பின்னிப்பிணைக்கிறது அதன் கற்களுக்கள்.

சாவின் துயரம் நாம் கடவுளைக் காணவில்லையாயினும் எம்முன் கடவுளாய் உள்ளீகிறது

எல்லையும் இன்மையுயற்ற மனிதர்களே எனது மனிதர்களே சாக்கடவுளை, சாவின் கடவுளை ஏன் மறந்தீர்?

நாம் கடவுளைக் காணவில்லையாயினும் எம்முன் கடவுளாய் இயங்குகிறது அது

இரும்பும் இரத்தமுமான சாவின் கூவுள் தனது விழிகளிடமிருந்து எந்த ஞான சுவையையும் தரவில்லை. ஞானம் என்பதும் சளி என்பதும் சாக்கடவுளிடமிருந்து உங்களுக்குக் கிடைக்கா

ஒளிப்படம் : அமரதாஸ்

வர்ணமிடப்பட்டிருக்கும் இந்தத் தீவனவளத்தின் எமக்குப்பிறகு

எனது மதுவையும் சிகரட் புகையையும் எமக்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கொஞ்சம் கூழையும் புசிப்பதற்கு சாக்கடவுள் வந்திருக்கிறான்.

நாம் கடவுளை நம்பவில்லை எங்களின் யாரும் அதை நம்பவில்லை

நீரின் கீழ் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது திரிங்கலம் கரையின் சூழ்நடைபயா அதை அறியவில்லை.

சந்திரபோஸ் கதாநர்

பேரில் விசுத்தித் புரட்டாதி

நிர்வாணக் கவிதா வெளியில்
தொன்று நிகழ்ந்தது அனைத்தும் நிகழ்ந்தது
நெடுமழைக் கண்ணியாளனாரே
இன்றும்.

02 - 11 - 2002

பாடல் 1

இப்போதுதான்
குளித்தக் கரைவையறுபவள் போல்
வந்திருக்கிறாள் கவிதா
கூந்தலில் நீர் முத்துக்கள் சொட்டச் சொட்ட.
காதலின் அழகைச் சூடியிருந்தாள்.
கையில் ஏதோ வேரின் துண்டு போலும்.

'என்ன அது?' வெண்க் கெட்டென்
'ஆதி மூல வேரின் துண்டு' என்றாள்
'அகப்பட்டது எங்கே?' என்றேன்
'ஆள்வா ஊர்' என்றாள்
'ஏன்கொண்டந்தாய் என்கிறீய்' எனக் கெட்டென்
'வேரற்றுப் போனாலும்
ஊர் வரசும் மூகர உனக்குதவும்' எனச் சொல்ல
உள்ளங்கையிலே வேரின் துண்டை
ஊன்றி விட்டுப்போனாள்.

மூச்சுள் உறிஞ்சி மூகர்ந்தேன்
எனது உயிர் வீட்டின் உச்சியிலிடிந்து
கீற்று நரம்புகள் தோறும்
கிறகிற வென்று ஏர்
வெளி கிழித்தது திசையெங்கும்
மூச்சுவிட்டுக் கிளை விரித்தது வேரின் வாசம்
ஆதிச் சந்தையின் உயிர்விருட்சமாய்
ஆயிரம் பறவைகளின் குடியமர்ந்த பாடல்களே.

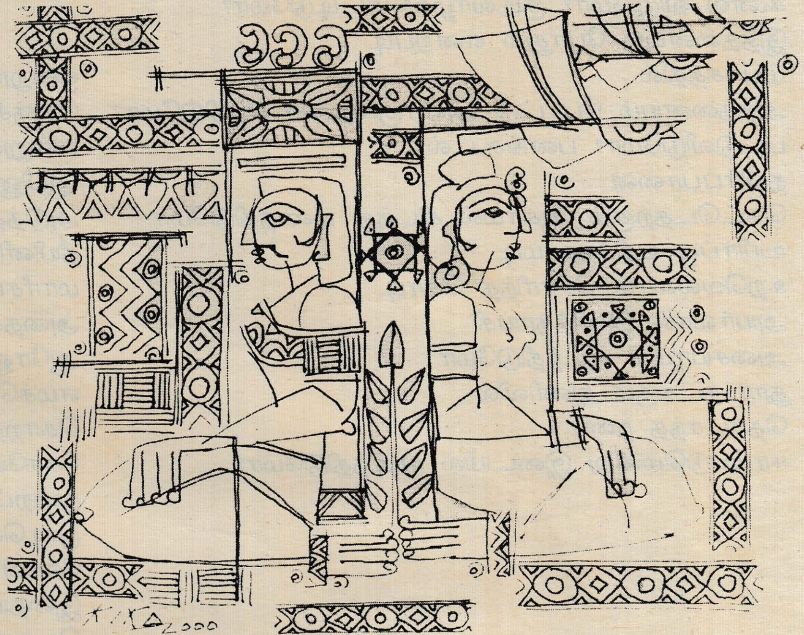
02 - 11 - 2002

பாடல் 2

'கவிதா வருகிறாயாடி
படிதாண்டிப் பயணிப்போம்' என்றேன்
உட்கை கைகொடுத்தக் கொண்டாள்
வளைகள் கவிட்ட.

கடப்புத் தாண்டியதும் எப்படித்தான்
இவள் கைகளில் வலுவேறியதே?
எல்லைக் கட்டைகளைப் பிடுங்கி எறிந்தாள்
வெலகளை வெட்டி
புது வெளிகள் விடுதலை செய்து
எட்டிக் கவலெறிந்தோம் இன்னும்
கொடி முடி ஏற்றினோம்
தியானக் கூடல் நிகழ்த்தினோம்
மழை மூகவொன்று குவிமுலையாகத்
தோளில் படிந்து
'பொழுவது எங்கே?' எனக் கெட்டது.
'போர் நிகழ்ந்த குருதிச் செம் புலத்தில்
பொழிக மாரிதா' என்றேன்.

பொழிந்தது நெடுந்தாரை
சிந்தை குளிர்ந்தாள் கவிதா
சேர்க்கையாகிய

பாடல் 3

இனிமார்வு கொண்டாள் கவிதா
மோனம் பூத்த
தியான விரட்சுத்தின் கீழே
குடி கொண்டு நின்றது
கவிதா அமைதி

ஆழ வேரோடி
பாதுள கங்கையில் உறிஞ்சிய
பாவுமேதும் பனி வாயிருக்கையில் கமழ
திசைவெளியில்
விரட்சுத்தெழுந்தது வெண்மையழகு.

வெரடியில் அமர்ந்தேன்
மிருதுவாகி எனதுளம் ஓர்
இசை சுருவியாகிற்று
மீட்டத் தொடங்கினாள் கவிதா.
பிரஞ்சப் பேரியாழின் ஆயிரம்
நரம்புகள் பிழிகிற மீட்டலில்
மேலிசை, தூழ்சை தூண்டிய
ஆதார சுருதிச்சமநலை கை கூடிற்று.

கூடல்வெளி
பேரிசைவின் குடை விரிப்பாய்
கவிதா அமைதி பூத்த
நாதவய, விருட்சம்,
யாவுமும் வருக
வெரடியில் தியானம் கூடுக
அவரவர் மெய்யனுபவம் மீட்டுக.
மெய்விரட்சுமாய் வேர் கொண்டெழுந்து விரிக.

05 - 11 - 2002

சு. வில்வரெத்தினம்

வானம்வரை தொட்ட வாழ்வு

இனி வீழ்ந்து

ஈனம் படுமோ?

இடிவீழ்ந்து சிதைவுறுமோ

கானமிசைத்தபடி கைவிரித்த சிறகசைப்பில்

கூனல் விழுமோ? குடிவாழ்வுகெட்டிடுமோ?

இத்தனையும் போதும் என்றபடி

மயக்கத்தில்

அத்தனையும் போட்டு அரைகுறையை ஏற்றிடுமோ?

பட்டுவிடுமோ? பனங்கூடல்?

தயிர்ப்பானை

கெட்டெதற்கும் ஆகாமல் கிடந்து மணந்திடுமோ

உயிர்ப்பூ உதிர்ந்த மடி

உறவெல்லாம் சொரிந்த கொடி

அயர்வால் இனித்தாங்கி

அசையாமல் கிடந்திடுமோ

தூர நடக்கும் துணிவில்

தொடர்ந்த நடை

ஈரம்படுமென்று இடையில் முடிந்திடுமோ?

ஒன்றும் புரியாமல் இருக்கிறது

நெஞ்சினிலே

என்றும் போலின்றும் எரிகிறது விடுதலைத்தீ.

ஆயினும்தானென்ன

அடுத்தகணம் மனமிறங்கித்

தீயினிலே நீரைத் தெளிக்கத் துடிக்கிறது.

மாரீசப்பேயின் மகுடி

அதைக்கேட்டு

ஆரேனும் மயங்கில் அழிவு

எமக்கெமது

கொற்றக் குடிவாழ்வு

கோலோச்சும் ராஜாங்கம்

முற்றப் பெரு அழகு

முடிகொண்ட நிமிர்ந்த தலை

வேண்டும்

இதையிழந்தால்

வெறுங்கையே மிஞ்சும் பார்.

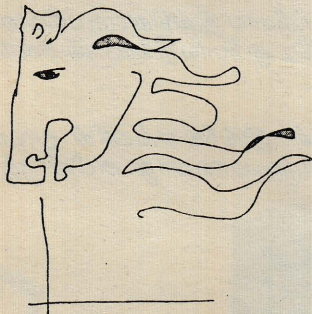
ஒளிபாடம் அமரநாஸ்

வானம் தொட்ட வாழ்வு

கூண்டுச் சிறை வாழ்வே
 குடிவாழ்வாய் போகும் பார்
 இத்தனைபேர் தன்னை இதற்கா விதைத்தோம்
 நாம்?
 சத்தியங்கள் செய்து சந்தனப்பூம் பேழையிலே
 மண்ணில் விதைத்ததெல்லாம் மறப்போமா
 ஊர் கூடிக்
 கத்தியதும், பின்னர் களம்நோக்கிச் சென்றதுவும்
 நெஞ்சில் தீமுண்டு நிற்கிறதே
 அதை மறந்து
 வஞ்சகத்தின் பின்னே வலம்வருதல் வாழ்வாமோ?
 அஞ்சற்க
 எதற்கும் அவசரங்கள் வேண்டாம் காண்.
 நஞ்சணிந்த கழுத்தில் யார்தான் சுருக்கிடுவார்
 எந்த மயக்கமதும் எவருக்கும் வேண்டாம் காண்.
 வந்த பொழுதை வரவேற்போம்
 அதுகாலை
 என்றால் விளக்கணைப்போம்
 இல்லையது இரவென்றால்
 முன்னரிலும் பார்க்க முளாசி எரியவைப்போம்.

எதற்கும் நிமிர்ந்தபடி இருப்போம்
 எவர் வந்தும் உதைப்பாரெனிலவரை உதைப்போம்
 எனும் துணிவில்
 இருப்போம்
 எவரெம்மை இடித்தழிக்கக் கூடியவர்?
 துருப்பிடித்துப் போகாதெம் தூண்கள்
 அவரவரின்
 விருப்பப்படியெழுத விரும்பின்
 உயிர்விதைத்த

வயல்கள் ஒப்பாது வாய்க்கால் வளையாது
 அயல்கள் எவரெவரோ ஆசைக்குப் பணியாது
 சூரியனின் தேர்போகும் திசைகள் மாறாது
 வேரிழந்து போகாதெம் வீரமரம்
 ஏறியுள்ள
 தேரிருந்து எட்டித் திசையளந்தபடி
 இருப்போம்.
 நித்திரையென்றாரும்
 நினைத்துத் தொடுவரெனில்
 தொட்வரும்
 தொடுவென்று சொன்னவரும் நீறாவார்.
 போரால் அழிவென்று பேசுகிறார்
 அழிவேதான்
 நீரால் அழிவிலையா?
 நெருப்பால் அழிவிலையா?
 வீசுகின்ற காற்றால் விழவிலையா பூமரங்கள்.
 நாசமென இவற்றை நாமொதுக்கி விட்டோமா
 நன்மைதரும் யாவும் நமக்குரிய தெய்வங்கள்
 என்றிவற்றை எங்கள் இருகை வணங்கலையா?
 விடுதலைக்காய் நாங்கள் விதைத்த உயிர்களது
 பெறுமதியைத் தருவதெனில்
 போரதனைக் கைவிடுவோம்
 உறுதியிது
 எங்கே உலகே பதில் சொல்வாய்

புதுமை இரத்தினத்தூரை

அன்பின் நண்பன் விக்கிக்கு,
வாழ்த்துக்கள்

வன்னி

20-11-2002

நீ யாழ்ப்பாணம் வந்து சென்றதாக அறிந்தேன். இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் என்னை மறவாமல் விசாரித்திருக்கிறாய். கிட்டத்தட்ட பதினாண்டு வருசங்களாக நானும் நீயும் சந்திக்கவில்லை என நினைக்கிறேன். எண்பதுகளின் முற்பகுதியில் நான் கெவ்வொரு பணிக்காகச் செல்கையில் நீ நாட்டைவிட்டு கடல்கடந்து, கண்டம்மாறி ஜெர்மனிக்குச் சென்றாய். பிறகு நீ அனுப்பிய சில கடிதங்களையும், போட்டோக்களையும் நீண்டநாளின் பின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தபோது பார்த்தேன். நான் கடிதமொழியியபோது நீ இடம்மாறிவிட்டாய். அதன்பிறகு நான் கடிதமொழிக்கூடைய அளவுக்கு வீட்டுடன் இருக்கவில்லை. உன்னுடைய படங்களில் சிலதை மட்டும் எப்படியோ இதுவரையில் வைத்திருக்கிறேன். அப்படித்தான் இருந்தது எனது வாழ்க்கையும் பணியும்.

இடையில் யுத்தம் சமீகரித்த நாட்களில் நாங்கள் பேர்புரிந்து வாழ்ந்தோம். தொடர்ந்த சமர்களுக்கும் இடப்பெயர்வுகளுக்கும் புதிய குடியேறல்களுமாகிய நமது காலம் கழிந்தது. ஆனால் சதந்திரதாகும் எல்லவாரிடமும் பற்றிப்படர்ந்ததை உள்ளிருந்து அவதானித்திருக்கிறேன். பசியா அலைவொரு துயரமொரு விடுதலையுணர்வினமூன் பெரிதில்லை என்பதை நதர்சனமாகப் பலரிடமும் பார்த்திருக்கிறேன். எத்தனை நெருக்கடிகளின் மத்தியில் எத்தனை இறுக்கங்களினுள்ளிருந்து இந்தமக்கள் சேர்வின்றித் தளர்வின்றிப் போரிட்டார்கள் என்பதைக் கூடியிருந்தே அவர்களில் ஒருவனாக வாழ்ந்த அனுபவம் எனக்குண்டு.

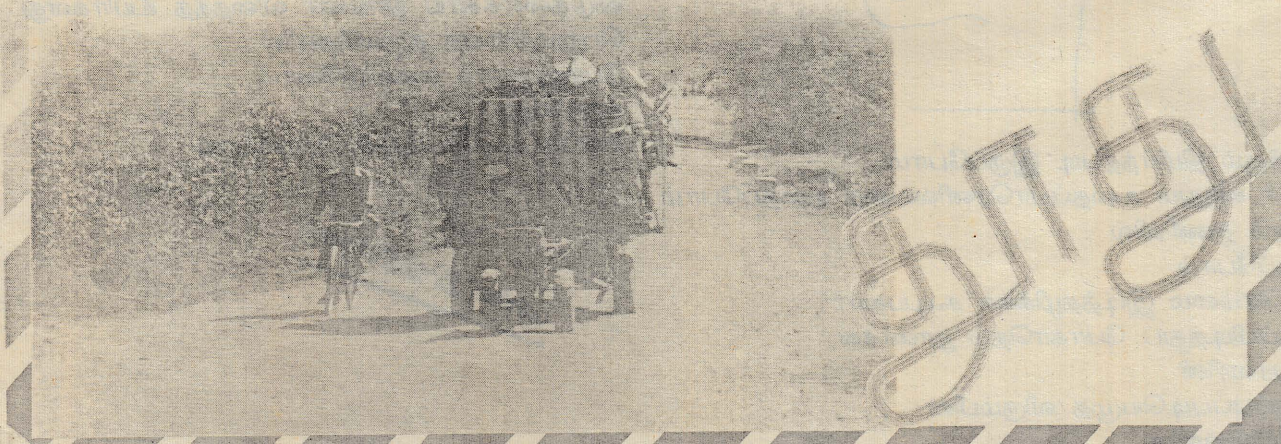
நீ என்னைத் தேடித் தவிர்த்ததையும் எங்கள் வாழ்க்கையை அறிந்து பதைத்து, மரியாதையுடன் விசாரித்ததையும் சொன்னார்கள். புலம்பெயர்வாழ்வில் உன்னாலான பணிகளைச் செய்தவந்தபோதும் தரயகமண்ணிலிருந்து வாழும்வாழ்வும் போரில் நிற்கும் மாண்பும் உனக்கில்லையென்று வருத்தப்பட்டாயாம்.

எங்கள் தரயகத்துக்கான பங்களிப்புகளை தேச உணர்வுடன் நீ எங்கிருந்து ஆற்றினாலும் அது சிறப்புத்தான். ஒரு தேசத்தின் உருவாக்கத்திலும் மீட்சியிலும் கட்டமைப்பிலும் அந்தத் தரயகத்தின் மன்தர்கள் எல்லொருக்கும் பங்குண்டு. அந்தப்பங்கை எவரும் எங்கிருந்தும் எந்த நிலையிலிருந்தும் ஆற்றலாம்.

புலம்பெயர்வாழ்வின் அவைச்சலும் ஓய்வுமின்றிய ஒழிந்தலையிலும் தரயகத் தரகத்தடனும் எங்கள் தலைவர் மீதான மதிப்பார்வத்தொடும் எங்கள் மக்களைவரும் ஆற்றிவரும் பணியை அறியும்போது எங்களுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுண்டாகின்றது. புதிய உத்வேகம் பிறக்கிறது.

இங்கே நாங்கள் யுத்தத்தின் நாட்களில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப்போல இன்னொரு பரிமாணத்தில் அங்கே நீங்களும் பாடுகளைச் சமந்திடுக்கிறீர்கள். இங்கே நாம் போரிட்டது போல நீங்களும் அங்கிருந்து இந்தத் தேசத்துக்காக உழைத்திருக்கிறீர்கள்.

எதிரிகள் எங்களைச் சிற்றடிப்பதில் குறியாக இருந்தார்கள். இங்கே எங்களின் தரயகத்தில் வாழமுடியாத நிலையை உருவாக்கினார்கள். தொழில் செய்யமுடியாதவாறு அபிவிருத்தியில்

ஓரம்சட்டினார்கள். நிலத்தைப் பறித்தார்கள். இராணுவ அடக்குமுறையைத் தாண்டினார்கள். ஒரு கூட்டம் வரையில் நாங்கிளவல்லோரும் சிதறச்சிதைந்ததான் போகவிண்டியிருந்தது.

ஆனால், விழுவிய எழும் கூட்டம் நாமென்பதால் எதிரியின் எரிசனவிலிருந்தே பெரும் தீப்பெழும்பாக நாமெழுந்தோம். திக்குகிளங்கும் அகதியாக ஓடி அவைந்து இழிவுபட்டும் என்று எதிரிகண்ட கண்மையாற்றி இன்று உலகமெங்குமிருந்து தாயகவிடுதலைக்காகப் பாடுபடும் மக்களாக, சுதந்திரநாகமுடையாராக இன்று மாறிவிட்டோம். எங்களை அவதானிக்கும் உலகுக்கு நாமளித்தள்ள சிசுதியது. இது உலகம் வியக்கும் உண்மை.

நண்பனே,

நாம் பெருமைப்படும் காலம் வந்துவிட்டது. நாங்கள்பட்ட துயரும் சந்தித்த இழிவும் தொலையும் நேரம் பிறந்து வருகிறது. எங்கள் வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் கிடைக்கும் ஒழிவு உருவாகி வருகிறது. இன்றைய நிகழ்ச்சிப்போக்கை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு இதை நான் சொல்லவில்லை.

எங்களின் தலைவருடைய நீண்டதூர நோக்குடைய செயற்பாட்டின் அனுபவ உண்மையை மனங்கொண்டே சொல்கிறேன்.

சமாதானத்தின் மீதான ஆர்வமும் அதற்கான முழு ஒத்துழைப்பும் எங்களின் தர்ப்பிலிருந்து எப்போதுமேயுண்டு.

பொரிடும்போதும் சமாதானத்தை வலியுறுத்தியவர்கள் நாங்கள். சமாதானத்தின் மீதான உண்மையான பிரியமே அது.

ஆனால் சமாதானத்தைப் பற்றிப்பேசிக் கொண்டே யுத்தத்தை நடத்துவதில்லைய சிங்களத்தர்ப்பு கண்டுகண்டு வந்திருக்கிறது. முயன்றும் பார்த்திருக்கிறது.

இப்படியான அணுகுமுறைக்கும் தந்திரோபாயத்திற்கும் எப்படியான அனுபவம் கிடைத்தது. பயன் வராதது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தால் இந்த நாட்டில் சமாதானம் மலரும்.

எது எப்படியோ நாங்கள் விழிப்புடன் இருப்போம். விழிப்புத்தான் விடுதலையின் முதற்படி என்பார் தலைவர்.

விடுதலைக்காகப் போராடுவான் என்றும் எந்தநிலையிலும் உறங்கக் கூடாது. உறங்கவும் முடியாது. எங்களின் போராடிகள் விழித்தே இருக்கிறார்கள். விழித்து விழித்தே விழிகள் சிவந்திருக்கிறது. ஒரு காலைச் சூரியனைப்போல சிவப்பாக, புது விடியலின் நிறமாக.

நண்பனே,

உனது பணியை நீ இன்றும் அதிகமாகக் கவண்டும். தாயகவிடுதலைக்காக உழைப்பது நமது கடமை. அதிலுண்டு எங்களின் உரிமை.

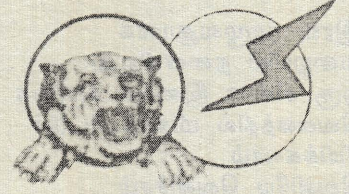
உரிமையில்லாத கூட்டமாக இங்கும் வாழமுடியாது. வெளிநாட்டிலும் சீவிக்கமுடியாது என்பது நீயும் அறிந்த உண்மை.

நீ யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைமையைக் கண்டு வருந்தினாயாம். வரலாறு ஒருபோதும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. உண்மையாளரின் பக்கம் அது உருண்டுவந்தே தீரும். அந்த உண்மைக்காக நானும் நீயும் இணைந்திருப்பதற்கான எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

நான் இங்கிருந்தாலென்ன நீ அங்கிருந்தாலென்ன?
தொடர் தாயகப்பணி தொடர்.

இவ்வண்ணம்,
உனதன்பின், மணிமாரன்.

பதின்முன்றாவது ஆண்டில் புலிகளின் குரல்

திசையெலாம்
வானோசை முழங்க
திக்கெலாம்
எங்கள் தேச
விடுதலைக்
குரலோங்க
பொங்கும் புது
வெள்ளமாய்
நித்தம்
“புலிகளின் குரல்”
சத்தமிடும்

பதின்முன்றாவது
அகவையில்
புதிய பயணத்தைத்
தொடரும்
புலிகளின் குரல் வானொலிக்கு
வெளிச்சத்தின்

வாழ்த்துக்கள்

பேச்சுத்துணைக்கு

ஆவிலலாத

மழைக்கால இரவு

இரவு முழுவதுமாக
மழையில் நனைகிறது.
ஒரு சின்ன இலைச் சருகை
வெள்ளத்தில் மிதக்கவிட்டுச்
சிரிக்கலாம்
வெளியே வெளிச்சம்
வற்றிக்கிடக்கிறது.
அறையெங்கும்
ஈசல்களின் உதிர்ந்த சிறகுகள்
பெருகிக்கிடக்கின்றன.
குப்பி விளக்கில் அவை ஒளிர்கின்றன.

விளக்கின் அடியை சுற்றியபடி
சிறகுகளை இழந்த ஈசல்கள்.

அறையெங்கும் நிறைந்திருக்கும்
மவுனத்தை
கலைக்கமுடியாமல் புரள்கின்றேன்.
தரையில் குறிப்பு எழுதப்படாமலேயே
டயறி வெறுமனே காற்றில்
படபடக்கிறது.
பேசவேண்டிய சொற்களை

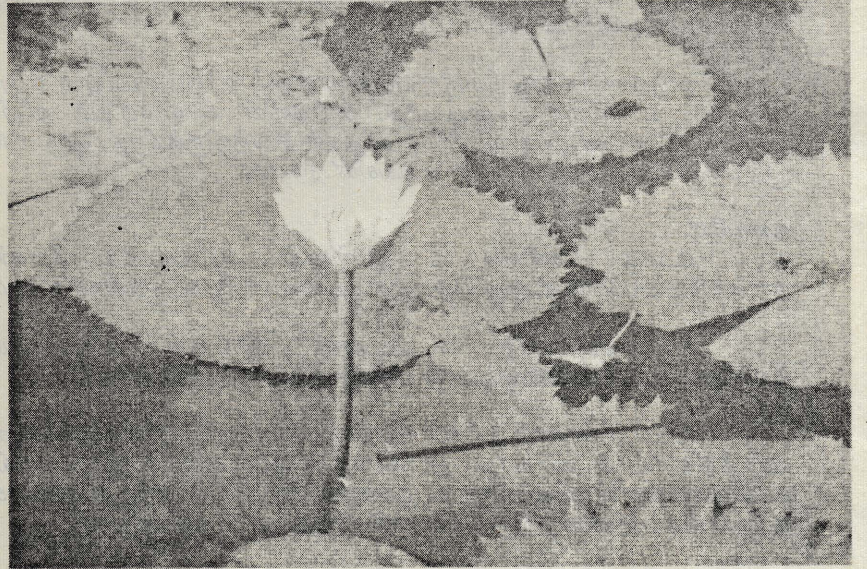
எழுதக்கூட முடியவில்லை.
தனிமை வெற்று வெளியாய்
மனதில்
உருக்கொண்டு உழத்துகிறது.

வெளியே இரவை
கரைத்து விடுவதான
சபதத்துடன்
மழை கொட்டுகிறதோ?

அறையுள் மழையில்லை
நான் எப்படி நனைந்தேன்

எல்லாம் முடிந்து வெறுமையாக
கவிழ்ந்துகிடக்கிறது வானம்.
சற்று முன்,
பெய்த மழையில்
ஒலித்த இடியில்
அவலப்பட்டுப்போன
உனது கணங்கள்பற்றிய
எதுவித பிரக்ஞையுமின்றி
மீண்டும் தொடங்கப்போகிறேன்
என்கிறாய்
உனது வாழ்வை.

எரிந்துபோன காடுகள் குறித்தும்
திசைகள் கிழிய
ஒலமிட்ட பறவைகளின் குரல்களை
அவற்றின் கூடுகளை
உனது குழந்தைகளின்
அழகிய பொம்மைகளை
எடுத்துப்போய்விட்ட மழையின்
பெருகிய நீர்ச் சுழிப்பில்
அமிழ்ந்துபோன
ஆதிக்குரல்கள் பற்றிய
அக்கறையேதுமின்றியும்
மீண்டும் தொடங்கப்போகிறேன்
என்கிறாய்
உனது வாழ்வை.
திரும்பவும்
அதே வானத்தின் கீழ்.

ஒளிப்படம் : அமரதாஸ்

சிந்தாந்தன்

09-11-2000

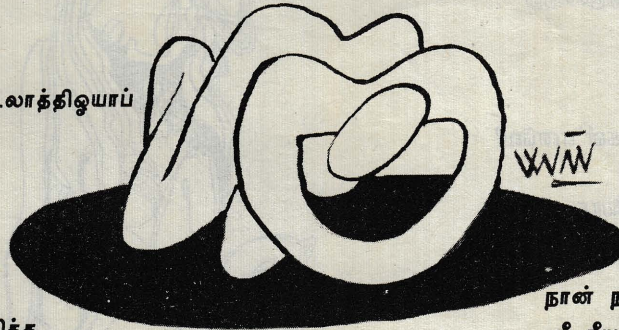
தேடல்

வெடிகொழுத்தி வானம் விளையாடும் மாரிகளில்
குளிரை அணிந்து
கொடுகிவரும் மழையிரவில்,
முழுநிலவு பூத்து முறுவலிக்கும் கோயிலடி
வெளிமணலில்,
ஆடி விசைக்காற்றுத் தாலாட்ட
மஞ்சள் நிறத்தொப்பி அணிந்து தலையாட்டும்
சணல்பரந்த வயல்வெளியில்,
வரிசை வடலிகளில்
வெயில்.. மண்ணைத் தீண்டா(த)
நம் தோட்டக் கிணற்றடியில்,
ஞாயிறு சனியென்றால்
நாம்தோய்ந்து கூத்தாடும்
வெள்ளைக் கடற்கரையில், நம்கால்கள் உலாத்திடியாப்
புழுதி ஒழுங்கைகளில்,
ஊரடங்குச் சிறையிடையும்

நாம் நடந்த காணிகளில்,
பூ என்றும் குண்டென்றும்
வானம் பொழிகையிலே நமக்கு நிழல்விரித்த
ஆல விழுதடியில் உன்னைநான் தேடுகிறேன்.

இங்கெல்லாம் அன்றைய
இனிப்பணிந்த காலத்தில்
ஒன்றாக நின்றோமே! இவற்றையின்று காண்கையிலே
உன் நினைவிற்தோய்ந்து

ஈரம் சுவறி... நிதம்
நோய்ப்பட்டு நெஞ்சம் நொந்து நொடிகிறேன்.
இங்கின்றும் நீ வருவாய்.. நானறிவேன்!
ஏனென்றால்....
இவற்றைப் பிரிந்துனக்கு நிம்மதிதான்
தோன்றாதே....!
இவற்றின் துயர்துடைக்கத் தானே நீ
போனாயே.....!
சமர்க்களத்தில் அன்று நீ
சாய்ந்து... மண் ஆனாயாம்
உனது உயிர் இங்கெல்லாம் ஊசலாடும்:
நம்பி... வந்து
தினந்தினமும் தேடுகிறேன்! திரும்புகிறேன்!!
நானயரேன்.
உந்தன் சிரித்தமுகம்
ஒரு நாள் நான் கண்டணைப்பேன்.

உரிமை

நான் நானாய் இருப்பேன்.
நீ நீயாய் இருந்துகொள்.
நான் - நீயாய்,
நீ - நானாய்,
கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து
வேடமிட முடியாது விளங்குறதா?
நானுன்னை
நானாயிரு என்று சொல்லவில்லை!
அதுபோல் ...நான்
நீயாக வேணுமென்று
நினைக்காதே என் நண்பா!

த. ஜெயசீலன்

சந்தயங்கள்.... அமைதியை

அமைதியை ஆக்குவோனுக்கு
இன்றுவரை
ஓய்ந்திருக்க ஒரு இடமில்லை.
உண்ண எதுவுமில்லை
வீடுகள் சிதறடிக்கப்பட்டாயிற்று
இங்குதான்.... மூன்னைப்போதோ
எல்லாமே நிம்மதியாயிருந்தன
எல்லாமே அமைதியாயிருந்தன
ஆனால் இன்றைக்கு
எதுவுமே நிம்மதியாயில்லை
எங்கும்
உரத்து அலறுகிறார்கள்.. மார்பிலடித்துக் கொள்கிறார்கள்
வெறுப்பே எங்கும் பரந்திருக்கிறது
“மற்றவர்கள்” மறக்கப்பட்டுவிட்டார்கள்
“நான்” என்பதே முதலானது
சுயநலமே எங்கும்
குழந்தைகளுக்குக் கூட
பிளாஸ்டிக் துப்பாக்கியை
எப்படிப் பாவிப்பது
என்று தெரிந்திருக்கிறது
எங்கும் போரே நிறைந்திருக்கிறது

குழந்தை கேட்கிறது
அம்மா!
மறக்கப்பட்ட ‘வார்த்தைகள்’ எனவே?
எனக்கு
உண்மையிலேயே தெரியாது
என் செல்வமே
என்பதே பதிலாகிறது
கொஞ்சம் பொறு
எனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்
உண்மையிலேயே
மறக்கப்பட்டவை எவை?
அருமையான மூன்று வார்த்தைகள்
அன்பு மகிழ்ச்சி அமைதி

ஆங்கிலத்தில்:- சிம்ரான் டி சில்வா

மெதடிஸ்த கல்லூரி, கொழும்பு.

நன்றி :- டெய்லி நியூஸ் (16/10/2002)

மொழியாக்கம்:- வின்சென்ட் பூளோறன்ஸ்

ஆபிரிக்க -
அமெரிக்கக்
கவிதைகள் - (2)

தமிழில்: சோ.ப

சிறையில் கவிபாட
முடிவதில்லை

சிறைக் கூடத்தில்
கவிதை புனைவது கஷ்டம்
காற்று இசைவாய் இராது
பாடுகிறவனுக்கு
பருவங்கள் நகரும்
புத்துணர்ச்சி ஏதுமின்றி
கவனிப்பாரற்று

சாவிக்கொத்தின் சத்தம் கேட்டுக் கேட்டு
வார்த்தைகள் ஈரமற்றுப் போகும்
வெறித்து நோக்கும் அகன்ற விழிகள்
இரக்கத்தை யாசிக்கும்

கவிஞனுக்குரியதல்ல இரக்கம்
ஆனால் கவிதைகள் தயாராகவேணும்
இங்கே
பாடுவதற்கு வேண்டிய துக்கம்கூட இல்லை
ரசிக்கக் கூடிய ஆவேசமில்லை
சிறகடிக்கும் பறவைகளில்லை
காற்று வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது
சிரிப்பின்றி
காதல்?
காதல் பறந்துவிட்டது.

மூலம்: Etheridge Knight

வேர்கள்

உன் பாட்டியின் பாட்டியை
வலிந்து புணர்ந்த
மனிதனைப் பற்றியும்
அதன் விளைவாக
உன் கூந்தல் அழகாயிருப்பது
பற்றியும்
நீ பெருமைப்படுவது குறித்து
வருந்துகிறேன்
இது பொறாமையல்ல,
நீயும் நானும்
சகோதரிகளாவதற்கு
பயணிக்க வேண்டிய
நீண்ட பாதை குறித்த
நினைப்புத் தரும் சோகமடி!

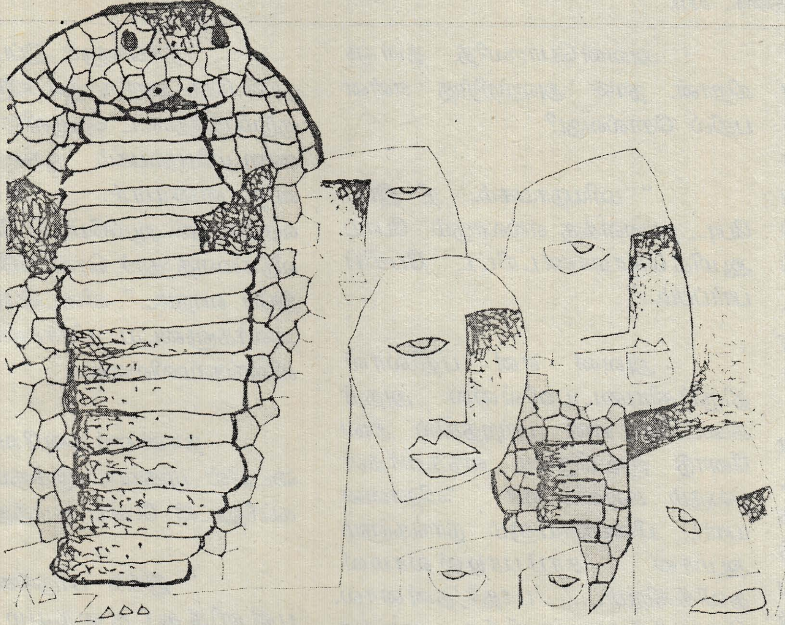
என் பரம்பரை
என் கூந்தலின் வேர்களுடு
நெறோபிவரை நீளுகிறது
அதற்காக
நான் வெட்கப்படவேண்டும்
என எதிர்பார்க்காதே!

அடர்த்தியான
உலம்பஞ்சுப் பொதியாக
என் தலையில் கூந்தல் வளர்கிறது
மன்னிக்க வேண்டும்
அது காற்றில் பறக்காது
நான் நானாக இருப்பதால்!

மூலம் : Charlotte Watson Sherman

செங்கை ஆழியான்

சொன்னதால் அகதிகள்

மரியநாயகம் பிடிவாதமாக முற்றத்தில் நிற்கின்றான். வாழ்க்கைப் பயணத்தில் அள்ளப்பட்டுச் சோர்ந்து போய் ஏழு வருடங்களின் பின்னர் ஊருக்கு வந்திருக்கிறான். தொண்ணூற்றைந்தில் யாழ்ப்பாணமே இடம் பெயர்ந்தபோது தென்புறப்பக்கமாகத் தன் குடும்பத்தோடு உயிரைக்காப்பாற்றிக்கொள்ள ஒடிப்போனவன். திரும்பி வந்தபோது ஏற்பட்ட தாங்கமுடியாத துயரத்துடன் என்னிடம் ஓடிவந்திருக்கின்றான்.

“ விதானையார், நான் என்ன செய்யிறது? எல்லாரும் சொல்லிச்சினம் என்ற வீடு தப்பியிருக்கெண்டு.... ஐஞ்சு குருமாள்களோட நம்பிக்கையோடு ஓடிவந்தன். இப்பிடையாய்ப்போச்சு....” என்று பொருமினான் மரியநாயகம்.

“ உனக்கு மட்டுமா, மரியநாயகம். இருபத்தெட்டுக் குடும்பங்களுக்கும் உன் நிலைதான். நீ நேரத்திற்கு வந்திருக்கலாம்...”

“ என்ன விதானையார் சொல்லறியள்? எங்கட இருபத்தெட்டு வீடுகளும் பெரிதாகப் பாதிக்கப்படாதுதானே இருந்தது. நான் வந்து பார்த்திட்டுப்போய்த் திரும்பி வாறதுக்கிடையில் அதுக்குள்ள ஆமிவந்திட்டான். பள்ளிக்கூடத்தையும் சங்கக்கட்டிடத்தையும் விட்டு வெளியேற வேண்டுமென்றதுக்காக எங்கட பக்கத்து வீடுகளில் புதிதாகக் காம்ப் போடவேணுமோ? நீங்க தடுத்திருக்கக்கூடாதோ?”

யாரை யார் தடுப்பது? எங்களைப்போன்றோருக்கு அவ்வாறிருந்த அதிகாரங்கள் எல்லாம் பதினெட்டுவரியங்களுக்கு முன்னரே பறிபோய்விட்டது என்று கூறஎண்ணினேன். நம்பிக்கையோடு வந்தவனிடம் அதனைக்கூறி வருத்தப்பட வைக்கவேண்டாம்.

யாழ்ப்பாணக் கடனீரேரியுடன் அண்டிய ஒரு மீன்பிடிக்கிராமம் மருதோடை. அதில் இருபத்தெட்டுக் குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வந்தன. கலன்கட்டி இட்டு அதில் வரும் வருமானத்தைக் கொண்டு நிம்மதியாக வாழ்ந்தவர்கள். எனது பிரிவில் மிக

அமைதியான மக்கள் வாழ்கின்ற கிராமம் அது என்பது எனது அபிப்பிராயம். தேவையில்லாமல் விதானையாரிடம் வந்து தொல்லைதர மாட்டார்கள். ஏதாவது அலுவலிருந்தால் பணிமனைநாளில் அங்கு வந்து தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வார்கள். அக்கிராமத்திற்கு மரியநாயகம் தெரிவு செய்யப்படாத தலைவனாகி விட்டான்.

இடம் பெயர்ந்து இரணை தீவில் குடியேறி வாழ்ந்து விட்டு, சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை தொடங்கியதும் ஏற்பாதையூடாகத் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். ஐந்து நாட்கள் வரையில் அக்கிராமத்தின் வீடுகள் சிறிதும் பெரிதுமான அழிவுகளுடன் எவரும் குடியேறாமல்தான் இருந்தன. இருந்தாற் போல அவ்வூரின் பாடசாலையையும் சங்கக் கட்டிடத்தையும் கைவிட்டு வெளியேறிய இராணுவம் மரியநாயகத்தின் வீடு உட்பட பதினாறு வீடுகளில் தனது முகாமைப் பலப்படுத்திக் கொண்டது. எஞ்சிய வீடுகளில் குடியேறாமற்றவர்கள் தயாராக வில்லை.

பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் மருதோடைக் கிராமத்தினைச் சேர்ந்த ஒருசிலர் வந்து தமது இருப்பிடங்களைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்று குடும்பங்களை அழைத்து வந்தபோது, அவ்வீடுகள் பறிபோயிருக்கின்றன.

“உது என்ன நியாயம் விதானையார்? சமாதானம் ஒப்பந்தம் என்று ஏதோவெல்லாம் சொல்லிக் கொள்கினம். இப்படி ஒரு ஊரையே ஆக்கிரமிக்கிறதே? சொந்த வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து இருக்க விடாமல் அகதிகளாக நிக்கிறம். முன்னர் எண்டாலும் இதனை நியாயப்படுத்தலாம். இப்ப... இந்த நேரத்தில்.. நாங்க எங்கை போவம்? இருக்க இடமில்லை.. சீவிக்கத் தொழிலில்லை..... தேவாலயத்திலே எத்தனை நாளைக்குத் தான் இருக்கிறது?...”

அவன்பொருமித் தள்ளுகிறான். நான் அவற்றிற்கு என்ன பதில் சொல்வது?

“மரியநாயகம்... நீ இப்ப போ... நாளைக்கு எல்லாரும் போய் ஆமிக்கொமாண்டரிட்ட பேசிப் பார்ப்பம்...”

அவன் என் பதிலால் திருப்தியடையவில்லை. அதற்கிடையில் என் முற்றத்தில் அவனோடு குடியிருக்க வந்தவர்கள் பலரும் கூடிவிட்டனர் “விதானையார்... பிள்ளையாரும் நாங்களும் ஆமான சாப்பாடில்லாமல் தவிக்கிறம்.... ‘பாதர்’ தன்னால் தொடர்ந்து சமாளிக்க முடியாதென்றிட்டார். எங்களுக்கு உணவு தரலாம் தானே?” என்று மாணிக்கத்தம்பி கேட்டான். “ஹே ரேசன் ... சமைச்ச உணவு தரலாம்தானே ”

“அது அகதிகளுக்குத்தான் மாணிக்கம்.. இப்பதைச் சூழ்நிலையில் அது சாத்தியமல்ல...” என்கிறேன் நான்.

யார் யாரோ

கைகளில்

என் குடும்பம்
அழகானது
வீடு

அருமையானது.
திண்ணையோ
அற்புதமானது.
வெற்றிலைத்தட்டம்
கொலுவிருக்கும்.

மூக்குப்பேணி
நடனமிடும்
இன்று-

சமாதானம் வந்தது.
மூக்குப்பேணியும்
வெற்றிலைத்தட்டும்
விற்பனையாயிற்று.
அன்றனாவும், ரீ.வியும்,
வந்தது.

திண்ணை விநாந்தையாகி

கோல் ஆயிற்று.
நாகரீகமாம்
ஓரே சலசலப்பு.
பலகாரம் எல்லாம்
யார் யாரோ கைகளில்-

சோ.சி கலைக்கதிர்

“நாங்களும் இப்ப அகதிகள் தான் சேர்.. ஊரிருந்தும் வீடுகளிருந்தும் குடும்பத்தோடை தெருவில் நிக்கிறம்...” என்ற மரியநாயகம், “நாளைக்கு வாறம் விதானையார். எங்கனோட வரவேணும்..ஆமிப்போட பேசி எங்கட வீடுகளைத் தரச் செய்யுங்கோ. நாங்கள் இப்ப வாறம்...” விடைபெற்றான். அவர்களுடைய பிரச்சனை எனக்கு விளங்காமலில்லை.

நான் ஏற்கனவே மருதோடையில் முகாமிட்டிருக்கும் இராணுவ கப்பரினுடன் பேசிப் பார்த்துவிட்டேன்.

“இங்க பாருங்க ஜி.எஸ்.. பள்ளிக் கூடத்தையும் சங்கக் கட்டிடத்தையும் விட்டு உடனடியாக வெளியேறி வேறு ஏற்றவிடத்திலே முகாமமைக்கும்படி எங்கட பிரிகேடியர் உத்தரவு. பாடசாலையை இப்ப விட்டு வெளியேறிட்டம்.. சந்தோசம் தானே..... பாடசாலையைத் தொடங்குங்கோ...” என்றான் கப்பரின் சிரிவர்த்தன.

ஆக்கள் வந்து கிராமத்தில் குடியேறாமல் எப்பிடிப் பிள்ளையார் பாடசாலைக்கு வரும், சேர்”

“எங்களுக்கு முகாமமைக்க வேறிடமில்லை..”

“கோணான் வெளியிலே அமைச்சிருக்கலாம் தானே? அது வெறும்நிலம்..... பிரச்சினையிலலாதவிட்டம்..”

கப்பரின் சிரித்தான்.

“அங்க தங்கக் கட்டிடமில்லை.. கக்கூசில்லை.. கிணறில்லை.. அது உடனடியாகச் சாத்தியமல்ல. உங்கட டி. எஸ் தான் பாடசாலையை உடனடியாக விடவேணும்மெண்டு கரைச்சல் கொடுத்தார். உடன் விட்டிட்டம்.. இப்பநாங்க தங்கியிருக்கிறவிடத்தையும் விடச்சொன்னால்..? உடனடியாக அது சாத்தியப்படாது ஜி. எஸ். நீங்க அவர்களுக்கு வேறு வசதி செய்து கொடுத்திருங்கோ.. ரெண்டு மாதங்களில் விடுறம்..”

அவன் குரலில் கண்டிப்பும் அதிகாரமும் வெளிப்பட்டன. எழுந்து எங்கோ செல்லப் புறப்பட்டவன் மாதிரி நின்றான் அதன் அர்த்தம் பேச்சு முடிந்துவிட்டது என எனக்குப்பட்டது. நான் எழுந்திருந்தேன்.

“அந்தச் சனம் பாவங்கள் சேர்..”

“அப்ப இப்படிச் செய்வம்.. அவங்கள் வீடுகளுக்கு நாங்கள் வாடகை கொடுப்பம்.. தனித்தனிக் கடிதம் எழுதித் தரச்சொல்லுங்க...”

நான்எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். ஐந்து வருடங்களாக இவர்கள் இப்படித்தான் சொல்கிறார்கள் நானறியாத கதாக்கதாக்களே எத்தனைபோர் வாடகையாவது தரும்படி கேட்டு எத்தனைதடவை விண்ணப்பித்துவிட்டனர். எதுவும் நடக்கவில்லை. ஆமியாவது வாடகை தருவதாவது என அந்த முயற்சிகளை கைவிட்டவர்களை எனக்குத் தெரியும்.

நானைக்கு மரியநாயகமும் இருபத்தெட்டுக் குடும்பத்தலைவர்களும் என வாசலில் நிற்கப்போகிறார்கள். அவர்களை மருதோடை கப்ரினிடம் கூட்டிச்சென்று எதுவும் ஆகப் போவதில்லை. பிரிகேடியரிடம் தான் கூட்டிச்செல்ல வேண்டும். எதற்கும் முதலில் தன்னிடம் கூட்டிவரவில்லையென மருதோடை முகாம் கப்ரின் வன்மம் எடுத்துவிடலாம். முதலில் அவர்களை அங்குதான் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றமுடிவுடன் வீட்டிற்குள் போகத்திரும்பியபோது, சரவணமுத்தர் படலையைத் திறந்தபடி உள்ளே வந்தார். வந்த வேகத்தில் சைக்கிலை வேலியுடன் சாத்திவிட்டு, “உது என்ன அநியாயம் தம்பி..” என்றபடி பதற்றத்துடன் திண்ணையில் ஏறினார்.

“இருங்கோ அண்ணை.. பதட்டப்படாமல் ஆறுதலாக இருங்கோ.. நீங்க எப்ப கொழும்பால வந்தீயள்? மகளிட்ட கனடாவிற்குப் போட்டியள் எண்டும் கதை அடிபட்டது..”

சரவணமுத்தர் பதற்றத்துடன் நின்றுருந்தார்.

“ இண்டைக்குத்தான் வந்தன் தம்பி.. மோளிட்டும் போய்

இருந்திட்டுத்தான் வந்தன்.. இந்த அநியாயத்தைக் கேளடா தம்பி. வீட்டிற்கு வந்தா அங்க ஆரோ ஊர் பெயர் தெரியாதவன் குடியிருக்கிறான். என்ற சாமான்கள் ஒன்றையும் காணவில்லை. கூரையில ஒரு பக்கத்து ஓடுகள் ஒண்டைக் கூடக் காணவில்லை கழட்டி வித்திட்டான் என்கினம். நான் தான் வீட்டுக்காரன் வந்திட்டன் என்றால், ‘அப்படியே இருங்கோ’.. என்கிறான். ‘உடனை எழும்ப வேணும்.. நாங்க திரும்பி வரப்போறம்’.. ‘என்னண்டு எழும்புறது. இந்த ஒரு பக்கக் கூரையை நான் காசு செலவழிச்சுத் திருத்திக் கொண்டிருக்கிறன். முப்பதினாயிரம் செலவு.. அது தரவேணும்’.. இப்படிக்கேக்கிறான்.

‘உன்னை என்ற வீட்டுக்கு ஆர் செலவழிக்கச் சொன்னது?’.. எண்டு கேட்டன். ‘நாங்க எங்கட வீட்டை முற்றாக இழந்திட்டம். பொம்பர் அடிச்சு என்ற வீடே சரி. அப்படிபிருக்க இங்க வந்து பிடிச்சிட்டம். நீங்க யாரோ எனக்குத் தெரியாது. முப்பதினாயிரம் செலவழிச்சு காசைத்தந்தால் உங்கட வளவுக்கு ஒதுக்காக ஒரு கொட்டிலைப் போட்டுக்கொண்டு போறன்.. அதுக்கு முன்னம் எழும்பேலாது. பண்ணறதப் பண்ணிப்பாருங்க.. என்கிறான். என்ன செய்யிறது விதானையார். அவன் சண்டியன் மாதிரி இருக்குது.. நான் வீடுருந்தும் தெருவில் நிக்கிறன்.” சரவணமுத்தரின் விழிகள் கலங்கிவிட்டன.

“அண்ணை கவலைப் படாதையுங்கோ.. ஆமிக்காரன்தான் வீடுகளைப்பிடிக்கிறான் எண்டால்.. எங்கட ஆக்களும் பிடிச்சிருக்கினம். உங்கள மாதிரி பலர் வீடுகளை வேறாக்கள் இருக்க விட்டிட்டுத் தவிக்கினம். உங்கட வீட்டை எவரும் எடுக்கேலாது. பயப்படாதையுங்கோ..”

நானைக்கு நான் பேசி மீட்டுத் தாறன்..”

“ செய்து தந்திடு தம்பி.. இனியாழ்ப்பாணத்தில இருக்கேலாது..காணி வீடு எல்லாத்தையும் வித்துப் போட்டு கொழும்புக்கு ஓடிவிடப் போறன்..” என்றார் சரவணமுத்தர். ஓடிப்போனவர்களில் ஒரு பகுதியினர் திரும்பி வருவது தம் சொத்துப்பத்துக்களை விற்றுக் காசாக்கிக் கொண்டு மீண்டும் ஓடுவதற்குத் தான் என்பது எனக்குத் தெரியும். சரவணமுத்தரும் அவர்களில் ஒருவர்.

சரவணமுத்தரின் பிரச்சினைகளிலும்பாக்க மருதோடைக் கிராமத்து இருபத்தெட்டுக் குடும்பங்களின் பிரச்சினைதான் எனக்குப் பெரிதாகப்பட்டது. இரவு முழுவதும் உறக்கம் வரவில்லை. அவர்களைத் தொடர்ந்து கஷ்டம் வாட்டுகிறது. எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் திரும்பி வந்திருப்பார்கள்?

அதிகாலையிலேயே மரியநாயகமும் ஏனையோரும் வந்து விட்டார்கள். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மருதோடை முகாமிற்குச் சென்றேன். பத்து மணிபோல கப்ரினுடன் பேச்சு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

“ஐ. எஸ் சுடன் ஆராவது ஒருத்தர் உள்ளுக்கு வரலாம்..” என்றான் ஒரு இராணுவ வீரன்.

நானும் மரியநாயகமும் உள்ளே சென்றோம் கப்ரின் கொஞ்சமும் கீழிருக்கி வரவில்லை. என்னிடம் முன்னர் கூறியவற்றையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னான்.

“அப்ப எங்களுக்கு வேற வழியில்லை சேர்.. நானைக்கு குடும்பத்தோட உங்க முகாமிற்கு முன்னால் உண்ணாவிரதம் இருந்து சாகப்போறம்..” என்றான் மரியநாயகம்.

கப்ரினின் முகம் விகாரப்பட்டது. கோபத்துடன் மரியநாயகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். விழிகள் சுட்டெரித்தன.

“ சூட் பண்ணுவம் ..”

“மிரட்டவேணாம்.. அந்தக் காலம் போட்டுது.. இது எங்கட வீடுகள் நாங்கள் கட்டியது. இப்ப சமாதான காலம்.. எங்களுக்கு வீடுகள் தேவை..” என்று மரியநாயகம் துணிச்சலாகக் கூறினான்.

கப்ரினின் தனது கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டது மாதிரிப்பட்டது.

“ ஜீ. எஸ். இந்த மனிசன் விசர் கதைக்கிறான். நீங்க எதுக்கும் பிரிகேடியர் பெரிய வருடன் பேசிப்பாருங்கோ.. நானும் சொல்லுறன்...” என்றபடி அவன் எழுந்திருந்தான். நாங்கள் வெளியேறினோம்

பிரிகேடியரை, அன்று மாலை சந்தித்தோம்.

“ அந்த முகாம் எங்களுக்கு மிக முக்கியமானது. உயர் பாதுகாப்புப் பிரதேசம். உங்களுக்காகப் பள்ளிக்கூடம் சங்கக்கட்டிடம் எல்லாம் விட்டுத் தந்திருக்கிறம். காணாதா? நீங்க சொல்கிற கோணான் வெளியில காட்..ப் அமைக்க முடியாது. ஜி.எஸ். நீங்க சொல்லுற இடத்தில் நாங்க அமைக்க கிறதில்லை. எங்களுக்கு எது ஏற்றபாதுகாப்பான இடமாகப் படுகுதோ அங்கதான் அமைப்பம். எங்கமுகாம் அமைக்கிறதென்பதை நீர் சொல்ல வேணாம். அது எங்களுக்குத் தெரியும். இவங்களை வேறிடங்களில குடியிருத்துங்கோ.. நான் ஜீ.ஏ உடன் பேசுறன்.. எங்காவது ஒரு வெறுங்காணியில கொட்டில்களைப்போட்டு இருத்துங்கோ..” என்கிறார் பிரிகேடியர்.

“அது எங்களுக்கு வேண்டாம்” என்ற மரியநாயகம் “எங்களுக்கு வீடு தான் சேர் வேணும். நீங்க அநியாயமாக எங்க வீடுகளைப் பிடிச்சிருக்கிறியள். அதுவும் முந்தியல்ல.. இப்ப.. ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னர்.. வாறம் சேர். நாளைக்கு மருதோடை முகாமுக்கு முன்னால் உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போறம்.. சாகும் வரை இருக்கப்போறம்.” என்றபடி எழுந்திருந்தான்.

ஏமாற்றம் என்னைத் தழுவிக்கொண்டது.

சோர்வுடன் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்தேன்.

அதிகாலை மாணிக் கத்தம்பி ஓடிவந்தான்.

“ விதானையார், ராத்திரிக் கடைக்குப்போன மரியநாயகத்தைக் காணவில்லை.. எல்லாவிடமும் தேடிப்பாத்திட்டம்.. அவன் எங்கயும் தங்கக்கூடிய ஆளல்ல.”

முன்றாம்நாள் இனம்தெரி யாத சடலம் ஒன்று கடற்கரையில் ஒதுங்கியிருந்தது. நான்காம் நாள் மருதோடைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தூக்கக் கூடிய சமைகளுடன்மீண்டும் வன்னிப் புறமாகப் பயணப் பட்டதையும் கண்டேன்.

அ.அன்ரன்

சித்திரங்கள் சிரிக்கின்றனவா

அல்லது

என்னை கீகலி செய்கின்றனவா

உருகி உருகி

நாளும் மியர்வை சிந்தி

கைகள் செதக்கிய சிற்பங்கள்

இன்று மட்டும் ஏன்

உயிர வடிவமிட மறக்கின்றன.

என் கைத்திரனை

ஒளியூட்டிக் கவர்ந்து

வெற்றிகள் பெற்று

பெருமீதம் கொள்ளவாடுமனில்

கதவடைப்பு செய்கின்றனவே

இன்றென் சித்திரங்கள்

வீசும் காரற்றில்

தூசு போல் என் மனம்

கசங்கி அலைகிறது.

இத்தனை கால

என் இருப்புக்குள்

விதங்களில் வண்ணங்களில்

நான் வடித்திட்ட

அத்தனை சித்திரங்களுக்கும்

இன்றென்னைப் பார்ந்து

கீகலி செய்கின்றன

கல்லியுள்ளவிருந்து

கடவுளைக்கொண்டு வந்தென்

கையவிருந்து கண்டுகளை

கோவங்களாக்கினேன்.

அந்த நாள் மகிழ்ச்சியைக் கூட

இன்றிந்த நிகழ்வு சிதைக்கின்றித

காக்கத்தில் செய்த கப்பல் போல

காலை மாருகின்றனவே

மனம் அழிந்து தவிக்கிறது

ஓரோவியமும்

உயிர்பெறவில்லை

என்பதாயிருக்கிறது

இப்போது?

என் கண் முன்னே

ஆயிரமாயிரம் நடு கற்கள்

உயிரோவியங்கள்

சிற்பங்கள்

உண்மை முகங்கள்....

உன்மை முகம்

உங்களுக்கு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அச்சமைப்புத் தேவைகள் ஏற்படுகின்றனவல்லவா?

வாழ்த்து மடல் வடிவமைப்பு
அழைப்பிதழ் வடிவமைப்பு
புத்தக வடிவமைப்பு
சுவரொட்டி / விளம்பரம்
எதுவாயினும்

கணினி வடிவமைப்பில்
நவீன பல்வர்ண அச்சமைப்பில்
விரைவாகவும்
நேர்த்தியாகவும்
அழகாகவும்
செய்து பெற்றுக்கொள்ள

நிலா பதிப்பகம்

அச்சுமுறைகள் வெவ்வேறானவை
மாற்றமடைபவை
வளர்ச்சியடைபவை
ஆனால்
அச்சுத் தேவைகள்
நிரந்தரமானவை
அவசியமானவை

தலை நிறுவனங்கள்

வ. வ. ப.நே.க. ச. பதிப்பகம்
புத்தன் சாலை,
புதுக்குயிருப்பு.

மாறன் பதிப்பகம்
புத்தன் சாலை,
குருமபுரம்.

உள்ளே

கலை, இலக்கிய சமூக இதழ்

இ.முருகையன்

கனில் ஆரியர்தன்
மடுளுகிரிய விஜேரத்தின

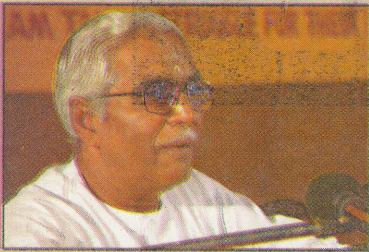
தெளிவத்தை ஜேரசப்

விருதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக் கழகத்தின்

மாணிடக்கின் 2002 கழகக் கூடல்

மு.திருநாவுக்கரசு

அ.சண்முகதாஸ்

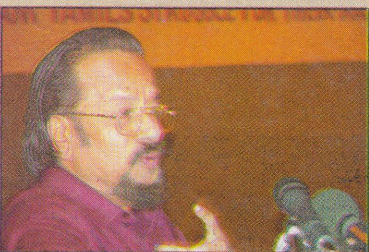
செ.யோகராஜா

ரோகித பாஷன

ரமணி

ஆ.சிவநேசச்செல்வன்

பொ.ஐங்கரநேசன்